

Tướng Công Khờ Của Nương Tử Đẹp

Contents

Tướng Công Khờ Của Nương Tử Đẹp	2
1. Chương 1: Giương Cung Bạt Kiếm Giăng Co Ở Đầu Đường	3
2. Chương 2: Rơi Thân Ở Tửu Lâu Như Ý	6
3. Chương 3: Rong Ở Chỗ Nước Cạn	9
4. Chương 4: Tửu Lâu Phú Hào	11
5. Chương 5: Thảm Hiểm Trong Miệng Hùm	13
6. Chương 6: Hưng Sư Vắn Tội	15
7. Chương 7: Đại Náo Tửu Lâu Phú Hào	18
8. Chương 8: Cuộc Sống Của Tiểu Nhị	20
9. Chương 9: Bắt Đầu Trả Thủ	21
10. Chương 10: Tầm Bản Đồ Xuất Hiện	23
11. Chương 11: Bóng Đen Lúc Nửa Đêm	27
12. Chương 12: Tửu Lâu Như Ý Khác Lạ	29
13. Chương 13: Khách Tới	30
14. Chương 14: Lừa Gạt	33
15. Chương 15: Khách Trọ Kỳ Quái	36
16. Chương 16: Phong Cảnh Bên Này Tuyệt Đẹp	38
17. Chương 17: Quà Tặng	40
18. Chương 18: Dạy Đỗ Nam Nhân Lỗ Mãng	42
19. Chương 19: Mỹ Nhân Tiểu Anh	44
20. Chương 20: Đi Phía Tây Núi	46
21. Chương 21: Oan Gia Ngõ Hẹp	48
22. Chương 22: Rơi Xuống Sườn Núi	50
23. Chương 23: Quanh Co	53
24. Chương 23: Quanh Co	53
25. Chương 24: Biến Nguy Thành An	55
26. Chương 24: Biến Nguy Thành An	55
27. Chương 25: Bình An Trở Về	57
28. Chương 25: Bình An Trở Về	57
29. Chương 26: Kết Thúc Trò Chơi	60
30. Chương 26: Kết Thúc Trò Chơi	60
31. Chương 27: Tửu Lâu Phú Hào Gặp Nạn	62
32. Chương 27: Tửu Lâu Phú Hào Gặp Nạn	62
33. Chương 28: Bàn Luận Viễn Vong	64
34. Chương 28: Bàn Luận Viễn Vong	64
35. Chương 29: Đêm Vào Hương Khuê	66
36. Chương 29: Đêm Vào Hương Khuê	66
37. Chương 30: Vượt Ngục	68
38. Chương 30: Vượt Ngục	68
39. Chương 31: Tô Lão Cha Phiền Nào	70
40. Chương 31: Tô Lão Cha Phiền Nào	70
41. Chương 32: Tiểu Anh Mời	73

42. Chương 32: Tiểu Anh Mời	73
43. Chương 33: Dự Tiệc	76
44. Chương 33: Dự Tiệc	76
45. Chương 34: Hồng Môn Yến	78
46. Chương 34: Hồng Môn Yến	78
47. Chương 35: Gặp Nạn	80
48. Chương 35: Gặp Nạn	80
49. Chương 36: Nam Nhân Xa Lạ	84
50. Chương 36: Nam Nhân Xa Lạ	84
51. Chương 37: Tình Dịch Xuất Hiện	86
52. Chương 37: Tình Dịch Xuất Hiện	86
53. Chương 38: Tiểu Viện Phía Đông Thành	88
54. Chương 38: Tiểu Viện Phía Đông Thành	88
55. Chương 39: Một Cái Kế Khác	91
56. Chương 39: Một Cái Kế Khác	91
57. Chương 40: Âm Sát	93
58. Chương 40: Âm Sát	93
59. Chương 41: Bắt Đầu Thu Lưới	95
60. Chương 41: Bắt Đầu Thu Lưới	95
61. Chương 42: Quân Đội Đột Kích	97
62. Chương 42: Quân Đội Đột Kích	97
63. Chương 43: Dò Xét Ban Đêm	99
64. Chương 43: Dò Xét Ban Đêm	99
65. Chương 44: Bắt Cóc	101
66. Chương 45: Bắt Đắc Dĩ Bị Bắt	103
67. Chương 46: Nguy Hiểm	106
68. Chương 47: Khúc Cuối Cùng Viên Mãn	107
69. Chương 44: Bắt Cóc.	109
70. Chương 45: Bắt Đắc Dĩ Bị Bắt.	111
71. Chương 46: Nguy Hiểm.	113

Tướng Công Khờ Của Nương Tử Đẹp

Giới thiệu

Converter: ngocquynh520Editor: hongheechanĐộ dài: 254 trangVị hôn phu tốt phải giống như thế này

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-kho-cua-nuong-tu-dep>

1. Chương 1: Giương Cung Bạt Kiếm Giăng Co Ở Đầu Đường

Không khí chỉ có thể sử dụng giương cung bạt kiếm để hình dung.

Ở giữa một đồng nhà ở thấp bé cũ kĩ, có một con đường lớn thông hướng đông tây, giữa đường, có hai nhóm người đang đối chọi nhau.

Phía tây, một nhóm người cầm đao lớn, gậy, từng người đều hung thần ác sát kêu gào.

Thủ lĩnh của bọn họ là một nam nhân có hình thể cao lớn, đầu trọc không có một sợi tóc, ánh sáng phản chiếu làm cho người ta không mở mắt ra được ra, thân trên ở trần bày ra từng bắp thịt khoa trương, vóc người hơn hai thước giống như tòa núi nhỏ đứng bất động ở nơi đó làm cho người ta có mười phần cảm giác bị áp bức.

Bên người hắn là một nam nhân nhỏ gầy, ôm ngực, một tay đưa lên vuốt hai râu cá trê ở khóe miệng, vui sướng khi người gặp họa nhìn người đối diện phía trước.

Mà phía đông, đã có chỗ kém cõi hơn, mặc dù không ít người, nhưng hơn nửa là người già và tiểu tử choai choai, cũng cầm cái cuốc, xẻng là công cụ làm việc của nhà nông, người cầm đầu lại càng làm cho người ta không thể tưởng tượng, là tiểu cô nương ăn mặc gọn gang.

Tiểu cô nương này có mắt hạnh, môi hồng da trắng, vóc người nhỏ nhắn, cũng không có đầu trọc bả vai cao, một thân xiêm áo màu xanh dương đậm, tay áo xắn lên cao, chống nạnh, tức giận trợn trừng mắt nhìn gã đại hán đầu trọc trước mặt, gương mặt cực kì giận dữ, không có một chút vẻ mặt sợ và thối nhượng nào cả. diễn đàn lê quý đôn~chan chan.

Ngược lại, ở bên cạnh nàng, nam nhân duy nhất có thể được xưng tụng là trai tráng, nhưng lại giống như bị cảm, sắc mặt tái nhợt, còn đỏ mồ hôi lạnh, chấp đôi tay vào giống như đang cầu nguyện cái gì đó.

“Ta nói này, rốt cuộc các ngươi muốn đứng ở chỗ này tới khi nào” Vương Ngũ buông tay đang vuốt râu xuống, đổi sang cầm tay áo dài dùng làm cây quạt, vừa quạt gió vừa nói: “Thật không biết các ngươi nghĩ như thế nào, cái chỗ vừa dơ vừa thú vị này có cái gì tốt, Vương lão bản xây phòng ốc để các ngươi có chỗ ở, các ngươi sống chết không đi thì thôi, mà còn ở đây sinh sự, có phải không muốn sống hay không?” Một đám người muốn quyền không có quyền muốn thế không có thế ở chỗ này đánh nhau thì có ích sao? Làm quan, có tiền chỉ một câu nói, mạng sống của bọn họ còn có sao, thật không biết sống chết

“Nơi này có bản nữa thôi nữa cũng là nhà của chúng ta, chúng ta tình nguyện coi chừng cuộc sống của nó, các ngươi có chuyện gì mà đến làm phiền!” Mặt Tô Tình Nhã tức giận nói: “Những thương nhân lòng dạ hiểm ác giống như các ngươi, nhìn trúng đất của chúng ta lại không bỏ tiền ra mua, chứ tại sao các ngươi dựng mấy căn phòng mà muốn chúng ta giao đất ra, đừng hòng mơ tưởng” Trong miệng cứng rắn như vậy, trong lòng lại không chắc chắn: Phụ thân à, người ở đâu vậy, sao còn chưa đến chứ, nếu người không tới thì con gái không thể chống nổi nữa đâu, còn cái tên Đại Đầu đáng chết kia nữa, bảo người gọi người tới, thì người lại không đến, người nhìn đi tất cả người người gọi đều không có.

Wang Ngũ quăng tay áo: “Ta nói cho các ngươi biết, các ngươi không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, đất này là của quan trên, Triệu huyện lệnh nhưng đã sớm đưa cho Vương lão bản của chúng ta, biết chúng ta và Vương lão bản vội vàng đi đến, các ngươi mau chuẩn bị phòng đi, nếu vẫn còn ở nơi này càn quấy, chọc giận Vương lão bản của chúng ta, thì sẽ thu lại lời nói, các ngươi cái gì cũng không có.”

“Nói nhảm, chúng ta đều ở đây mấy đời người rồi, trong tay cũng có kế ước mua bán nhà, tại sao Triệu huyện lệnh hắn có thể cho đất của chúng ta cho các ngươi, chúng ta không phục, chết cũng không đi, có bản lĩnh các ngươi giết hết toàn bộ chúng ta đi!” Tiểu cô nương thô lỗ mắng lên, những người không có lương tâm này, ngày ngày ăn tổ yến vây cá, vậy mà còn dám nói còn nhớ đến người nghèo bảo vệ lương thực, thật không biết xấu hổ.

Mặc dù trong lòng rất sợ hãi, nhưng nàng vẫn còn dũng cảm đối diện với bọn họ, không dùng cảm cũng không được, bà con phía sau nàng đều nhìn, nếu nàng cũng nhụt chí, thì bà con thật sự không có chỗ để trông cậy vào.

Trụ Tử ở bên cạnh nghe xong lời này, vội vàng lôi kéo quần áo của Tô Tĩnh Nhã: tiểu thư, người kiên nhẫn một chút, đừng có nói hơn thua nữa có được hay không, phụ thân còn chưa tới, lúc này mà chọc giận bọn họ, chỉ có mình thua thiệt thôi.

Nhận được ám hiệu của Trụ Tử, Tô Tĩnh Nhã không có nói cái gì nữa, cũng không nhượng bộ, chỉ không chịu thua nhường mắt với tên đầu trọc, biết lực lượng của mình chưa đủ, nhưng không thể trả lại, vừa lui, thì nhà sẽ mất.

“Ta biết các người đang đợi Tô lão đầu, chỉ là tiếc nuối nói cho các người biết, sáng sớm hôm nay Tô lão đầu đã ra khỏi cửa thành, sẽ không thể nào lập tức trở lại cứu các người, ha ha, đầu trọc, lên cho ta” Vương Ngũ hả hê nói, hôm nay hắn hỏi thăm rõ ràng mới tới, võ công của Tô lão đầu hắn không chọc nổi, nhưng hắn lợi hại hơn nữa, cũng chỉ có một người, chẳng lẽ có thể ngày ngày sống ở trong thôn hẻo lánh, chỉ cần thừa dịp lúc hắn không có ở đây thì đuổi người đi, đập đổ nhà cửa, chuyện đã làm xong, hắn có thể báo cáo kết quả, đến lúc đó Tô lão đầu trở lại cũng không có biện pháp gì nữa.

Đầu trọc gật đầu một cái, vung tay lên, người phía sau vọt tới đám người, trong lúc nhất thời, mọi người vật lộn thành một đống, ngay cả Trụ Tử cũng bị hai người cầm gậy cuốn lấy, chỉ có Tô Tĩnh Nhã là không có ai rat ay với nàng, vì tất cả mọi người đều có lòng giữ nàng cho đầu trọc.

Đầu trọc bẻ bẻ cổ, d.d.l0q.0d đan tay vào nhau, hoạt động gân cốt một chút, tiếng xương kêu rắc rắc nghe như tiếng sấm, giơ chân lên, từ từ đến gần Tô Tĩnh Nhã.

Tô Tĩnh Nhã nuốt một ngụm nước bọt, trong lòng liên tục oán giận mình, tại sao ban đầu lại không học một chút công phu, rồi lại tự nói với mình không thể đáp trả lại, phụ thân đã dạy, người của Tô gia, có thể chết, nhưng không thể để Tô gia mất thể diện

Nhặt lên một cây côn không biết người nào vứt từ trên đất lên, nàng kêu to vọt tới đầu trọc, không có biện pháp khác, vậy cũng chỉ có liều mạng.

Nhưng đáng tiếc chính là, cây côn bị đầu trọc nắm ở trong tay, dùng sức như thế nào cũng không kéo trở lại được, vứt côn, một cước đá vào bụng đầu trọc.

Đá vào trên bụng tên đầu trọc mới phát hiện, hơi sức toàn thân mình, đến trên người tên đầu trọc lại như đá chìm xuống biển, một chút tác dụng cũng không có, ngược lại bị đầu trọc dùng sức đẩy, nàng giống như điều đứt dây, phịch một tiếng quăng xuống đất.

Đầu trọc toét miệng, giống như đang thưởng thức con mồi, từng bước từng bước tới gần Tô Tĩnh Nhã.

Tô Tĩnh Nhã xoay người một cái, không thể, lần vừa ngã đúng là không nhẹ, bây giờ toàn thân nàng như bắt chột đau nhức, nhìn đầu trọc từng bước một từ từ đến gần, tâm nhảy lên đến cổ họng, tên đầu trọc này có phải thật sự muốn một cái tát đập chết nàng hay không vậy?

Sau đó nàng chợt nghĩ đến phụ thân của mình: “Người đánh chết ta cũng được, cha ta sẽ báo thù cho ta, hắn sẽ không bỏ qua cho các người” Tô Tĩnh Nhã kêu to, cầm hắt lên thật sao, một bộ thấy chết không sờn.

Nhìn người còn lùn hơn mình vài cái đầu có vẻ mặt thấy chết không sờn, đầu trọc cũng lộ vẻ do dự, vốn là muốn làm dọa cho nàng sợ chạy, người của mình thuận nước đẩy thuyền vào thôn, chuyện lập tức thành công, nhưng nữ nhân chết tiệt này thì phải làm thế nào? Thật phải đánh chết nàng sao?

Nhìn Vương Ngũ ở bên cạnh, Vương Ngũ cũng đang nhìn hắn, đầu trọc tinh tường thấy tay Vương Ngũ đang hung hăng ra dấu ở phía dưới.

Xem hiểu cái dấu tay này, đầu trọc sáng tỏ gật gật đầu, giơ tay lên ra chưởng, đã có người ra lệnh, hắn chỉ để ý thi hành là được rồi, xảy ra chuyện gì cũng sẽ có người ra ngoài chịu trách nhiệm.

Nhìn bàn tay đang từ từ bỏ về phía mình, Tô Tĩnh Nhã luống cuống, muốn chạy trốn, nhưng chân lại như mọc rễ, động cũng không nhúc nhích được, chẳng lẽ nàng thật sự bỏ mạng ở chỗ này rồi sao?

Đang lúc này, đầu đường truyền đến một tiếng kêu: “Cô nương, ta đã về rồi!”

Là Đại Đầu!

Đại Đầu trở lại, đồng nghĩa với cha cũng trở về tới rồi, Tô Tĩnh Nhã vui mừng: “Cha, có người muốn giết con gái người, mau tới cứu mạng ta.”

Một tiếng gào thét này của nàng, khiến trong lòng đầu trục và Vương Ngũ đồng thời căng thẳng, công phu của Tô lão đầu bọn họ đã lãnh giáo nhiều lần, tư vị kia thật sự không dễ chịu.

“Tiểu thư, ta không có tìm được cha.” Đại Đầu thở hổn hển nhìn mọi người đang nhìn mình chăm chăm, nuốt nước miếng một cái, đáng thương nói.

“A.” Xong rồi, Tô Tĩnh Nhã thét chói tai.

“Ha ha.” Đầu trục và Vương Ngũ cười to một hồi “Tô Tĩnh Nhã, xem ra ông trời không giúp người, đi chết đi!”

“Không cần mà.” Tô Tĩnh Nhã ôm lấy đầu, Trụ Tử sợ kêu to, Đại Đầu nói với người phía sau mình một tiếng: “Người còn lo lắng làm gì? Mau đi cứu người đi!”

Lúc này, mọi người mới chú ý tới, sau lưng Đại Đầu, còn có một nam nhân, một nam nhân toàn thân bẩn thỉu sau khi nghe được lời Đại Đầu nói, từng bước tiến về phía chiến trường.

Vóc người nam nhân này rất khô ngô, nhưng dáng vẻ cũng không xuất chúng, khuôn mặt bình thường, mắt không lớn, lông mày cũng rậm, bên dưới cằm là một vòng râu còn dính bụi, y phục trên người cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, d0d0l.q.đôn bẩn thỉu đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu rồi, buồn cười nhất chính là, trên cánh tay phải còn thiếu một ống tay áo, một cánh tay rung động bên ngoài, tóm lại, dáng vẻ rất là chật vật.

Nhưng trên người hắn lại tản ra một loại khí thế cường đại, cường đại đến mức làm cho người ta không thở được.

Nam nhân nhìn chăm chăm đầu trục, từng bước từng bước chạy tới chiến trường rồi tung, áp bức mười phần, mỗi bước đi, tất cả mọi người đều có thể cảm thụ được rõ ràng, cả vùng đất đều run rẩy.

Tay chân của nhóm người kia vừa thấy đã sợ, không để ý đến trận đấu nữa, không kìm lòng được bỏ lại đại đao, gậy trong tay, từ từ lui về phía sau.

Đầu trục cũng ngưng lại, không nháy mắt mà nhìn chăm chăm vào cái nam nhân đang đi về phía mình, nhắc lên đề phòng.

Vương Ngũ nuốt một ngụm nước bọt, lặng lẽ lui về phía sau một bước, chuẩn bị có cái gì không đứng tùy lúc mà chạy.

Một bước, hai bước, ba bước.

Mỗi một bước cũng đập trong lòng của mọi người.

Đầu trục chảy mồ hôi, Vương Ngũ đang run rẩy, tay chân sau lưng đang từng bước lui về phía sau.

Mà Tô Tĩnh Nhã cũng đang hưng phấn: “Này, Đại Ca, đánh chết bọn người Vương Bát Đản này đi” Lần này thì tốt rồi, rốt cuộc hòa nhau một ván, không dạy dỗ đám người kia kêu cha gọi mẹ, thì thật xin lỗi cái ngã kia của nàng.

“Đánh,” Những người bị đánh từ dưới đất đứng dậy, lớn tiếng kêu, mong đợi người đột nhiên xuất hiện này có thể cho bọn họ thở ra một hơi.

Rốt cuộc, đi tới trước mặt của đầu trục, sau đó, nam nhân giơ tay lên.

Muốn động thủ, mọi người gắt gao nhìn chăm chăm cái tay đang giơ lên kia, bàn tay này muốn dùng phương thức gì để báo thù? Là cho đầu trục một quyền, hay là đánh hắn một chưởng?

Đầu trục cũng âm thầm dồn toàn bộ công lực về phía hai tay, chuẩn bị lưới rách cá chết (1) lập tức phản kích.

(1) lưới rách cá chết: đến bước đường cùng thì thà chết cả hai. = mất cả chì lẫn chài.

Bàn tay giơ lên cao, sau đó đột nhiên rơi xuống, cầm lên vạt áo không nhìn ra mây sắc, nam nhân đặt móng ngồi trên mặt đất: “Ai da, đừng nóng vội mà, trước hết để cho ta lấy hơi, chạy đường dài như vậy, ta mệt chết mất.”

Kết ——

“Ầm” Cái cuốc rơi trên mặt đất.

“Bộp” Cây gậy rơi trên mặt đất.

“Rầm” Hai chân Vương Ngũ run lên không đỡ nổi sức nặng của cơ thể, đầu tựa vào đất.

Đại Đầu ngậy người

Đầu trục sừng sốt

Tô Tinh Nhã mở lớn miệng: “Tại sao có thể như vậy?”

Vương Ngũ cố hết sức bò dậy từ dưới đất tức giận ở kêu to: “Đầu trục, đánh cho ta”

Làm sao lại như vậy?

Đầu trục cũng nổi giận, đây không phải là cố ý đùa người đấy chứ? Toàn bộ công lực ngưng tụ ở quả đấm kia cũng không nhện được nữa, tức giận đến trước mặt người kia.

Vừa lúc đó, kỳ tích xảy ra, quả đấm của đầu trục còn chưa đánh tới trên người nam nhân kia, lại bị nam nhân đang ngồi trên đất nghiêng chân phải vừa vặn đá qua, phịch một tiếng, ngã trở về chỗ cũ.

Kết. Lần này mọi người ngây ngẩn cả người lần nữa: thằng ngốc này thật đúng là có chút tài mọn. d.d0 lê quý đôn ~.

Đầu trục tức giận bò dậy từ dưới đất, không thể tin nhìn chằm chằm nam nhân đang ngồi dưới đất dùng tay áo quạt, rồi sau đó nhấc chân lên, hung hăng đá tới.

Thân thể nam nhân kia nghiêng một cái, tránh thoát một cước âm độc kia, khoát tay, đưa đến hông của đầu trục, mạnh mẽ cho hắn một quyền, phịch một tiếng, đầu trục ngã xuống đất lần nữa, phụt một ngụm máu, mắt trợn lên, hôn mê bất tỉnh.

“Oh.” Trong đám người truyền đến một hồi tiếng hoan hô, thắng rồi.

Vương Ngũ vừa thấy vậy, quay người bỏ chạy, chạy hai bước, lại giống như nhớ tới cái gì, đá một cước đến chân tay gần hắn nhất: “Đi thì cho người khiêng hắn đi.”

Không bao lâu, người trên đường phía tây đã đi hết sạch.

Tô Tinh Nhã cũng được người đỡ lên, Đại Đầu chạy tới: “Cô nương, công phu người này không tệ chứ?”

“Người tìm được người này ở đâu?” Công phu thật không phải vừa.

Đại Đầu còn chưa lên tiếng, nam nhân bắn thủ đi tới, đưa tay ra với Đại Đầu: “Đưa tiền đi.”

2. Chương 2: Rơi Thân Ở Tửu Lâu Như Ý

Trong đại sảnh trống rỗng của tửu lâu Như Ý, một đám người cao lớn đang ngồi, lại còn có cả nam nhân bắn thủ kia nữa.

Chưởng quầy gạt những cái đầu người đang chen chúc bàn tán xôn xao ở bốn phía ra.

“Đại Đầu này, người tìm được cái này thằng ngốc này ở đâu vậy?” Trụ Tử hỏi Đại Đầu.

“Hôm nay lúc ở trên đường, tiểu thư bảo ta đi tìm lão gia, ta đã đuổi theo ra cửa thành hơn hai dặm đường nữa, mà cũng không thấy lão gia, lúc đó ta rất nóng lòng đó. . . .” Đại Đầu tự ca việc mình làm vừa nói còn vừa làm biểu tình.

“Bốp.” Một tiếng vang lên giòn vang, trên đầu hắn bị trúng một cú, Tô Tĩnh Nhã trừng mắt liếc hắn một cái: “Nói điểm chính.”

Đại Đầu ôm đầu gào lên: “Đừng đánh, đừng đánh, ta lập tức nói trọng điểm ngay.”

Vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Tô lão cha chính trực đang nhìn thẳng hắn, vội vàng bỏ tay xuống nói tiếp: “Lúc ấy, ta nhìn thấy thằng ngốc này đang đánh nhau với một đám ăn xin, một mình thằng ngốc này mà đánh cho đám ăn xin không đứng lên nổi, lúc ấy ta chỉ nghĩ cô nương tìm cha gấp như vậy, không phải là muốn cha đi giáo huấn những thứ tay chân kia một chút ư, không tìm được Tô lão đầu thì đưa người này đi không phải cũng giống nhau sao? Cho nên ta lập tức kêu hắn đi.”

“Còn gì nữa không?” Tô Tĩnh Nhã hỏi.

Đại Đầu ngượng ngùng nói: “Dĩ nhiên, người ta không thể vô duyên vô cớ đi theo ta, ta đồng ý cho hắn mười lượng bạc làm thù lao. . . .” Càng nói thì tiếng càng nhỏ, hắn cũng biết, d.d0le0quy0don có buôn bán trong quán rượu thì trong tay cô nương cũng không thể có mười lượng bạc, nhưng hắn cũng không có biện pháp nào mà, tìm không thấy cha, cũng không thể để cô nương bị những người đó khi dễ.

“Mười lượng đó, người thật cũng dám ra giá” Trụ Tử cũng cho Đại Đầu một cái tát, thật coi bạc không phải bạc, há mồm thì sẽ có sao?

Đại Đầu ôm đầu: ta sai rồi. . . .

“Được lắm, suy nghĩ xem rốt cuộc nên làm gì?” Tô lão cha nói.

“Cha, chúng ta không có mười lượng bạc mà, công phu người này tốt như vậy, có thể đánh chúng ta ra cửa không?” Tô Tĩnh Nhã nói, theo ý của nàng, công phu người này cao hơn cả cha, vậy phải làm sao bây giờ hả, vừa đưa một đám tiểu ôn thần đi, lại mời về một đại ôn thần.

Tô lão cha không lên tiếng, đưa đầu nhìn nam nhân đang ngồi bên ngoài một chút, cân nhắc một cái mới mở miệng: “Nha đầu, mồm mép người lưu loát, đi ra ngoài hàn huyên với người ta trước một chút, thăm dò lai lịch của hắn một chút.”

“À? Con? Cha cũng không thể thoái thác lên người con gái như vậy nha” Tô Tĩnh Nhã hơi sợ, công phu của nam nhân này nàng đã nhìn qua, tên đầu trọc hai chiều đã đánh bại nàng, người nam nhân kia lại hai chiều đánh bại đầu trọc, chênh lệch giữa hai người như vậy, tất nhiên có thể đoán ra, nếu không cẩn thận động đến tay chân, mệnh của nàng còn sao?

“Muốn con đi nói chuyện một chút cũng không phải là muốn con đi đánh nhau, đừng sợ, có chuyện gì không phải còn có cha sao” Tô lão cha đẩy Tô Tĩnh Nhã một cái: “Hồi thử xem hắn đến từ nơi nào, muốn đi đâu, đừng nói chuyện tiền nong, cứ coi như là khách hàng bình thường, bồi hắn tâm sự.”

“Ở đây? Có ích không?” Tô Tĩnh Nhã lo âu hỏi.

“Đi trước hỏi một chút đã.” Tô lão cha nói, mình không có tiền, người ta cứu con gái mình một mạng, nói gì cũng không thể không có cảm ơn, nhìn bộ dạng gặp nạn kia của hắn, nhất định là gặp phải chuyện không vừa ý, nếu có thể từ bồi thường hắn ở phương diện hắn thì tốt rồi.

“Ta nói này đại ca” Bộ dạng Tô Tĩnh Nhã nhăn nhó nhíu mày lên: “Người từ đâu tới vậy?”

“Từ kinh thành tới.” Lý Dục trả lời, cho tiền để người ta đi đi, hỏi cái này làm gì? Dài dòng.

“Họ của đại ca là gì nha?”

“Họ Lý.”

“A, vậy là Lý đại ca rồi.”

“Đại ca gì mà đại ca, ta không có muội muội, cái đó. . . .” Chưởng quỹ của các người đầu rồi, vẫn chưa về sao? Nơi này không có quân sự khác hay sao? Tìm một người tới đây, nhanh đưa tiền cho ta một chút

để ta còn lên đường đây?” Thật ra năm nay hạn hán bất lợi, nếu bình thường thì hẳn sẽ không để ý mười lượng bạc này đâu. Lý Dục nóng lòng muốn tiền thức ăn sau này của hẳn, không nhịn được hỏi.

“Cái này. . . .” Tô Tĩnh Nhã hết chỗ nói rồi, có tiền đã sớm đưa cho người, đâu còn rảnh rồi tán gẫu với người?

Tô Tĩnh Nhã xoay xoay đầu suy nghĩ nên nói như thế nào, quán rượu này thực ra cũng không buôn bán, trên tay nàng có hơn 10 lượng bạc nhưng là tiền để hộ mệnh khi có việc gấp, có nên cho hẳn hay không đây? Nếu không cẩn thận gặp việc gấp gì, thì làm sao hả? Còn nếu không cho, người đàn ông này có thể phá hủy Như Ý lâu này hay không?

Lý Dục nóng lòng, vừa định mở miệng tìm hỏi, nghiêng mắt nhìn đến một bóng người ngoài cửa: “Người có biết người đối diện kia hay không?”

“À?” Thấy nam nhân này đang nhìn mình, mới hiểu được là hỏi nàng, đưa đầu nhìn, thì ra là hẳn: “Người kia à, hẳn là lão bản tử lâu Phú Hào, tên là Lâm Khải Thái” Tô Tĩnh Nhã nói, không hiểu được người này sao lại cảm thấy hứng thú với người lòng dạ hiểm độc đó?

“Nhà của người kia, vẫn luôn ở đây sao?” Lý Dục hỏi.

“Đúng vậy, mấy đời nhà bọn họ đều ở nơi này, là phú hào ở đây, chỉ là, ta cho người biết người nhà bọn họ đều có lòng dạ hiểm độc, đặc biệt luôn làm chuyện bịp bợm thất đức, người muốn giao thiệp với bọn họ thì phải chú ý. . . .” Nói đến cái lão đối đầu này, Tô Tĩnh Nhã là một bụng bực mình.

Nhưng đáng tiếc là lời của nàng còn chưa nói hết, thì bị cắt đứt: “Cái đó, cô nương, cho ta hỏi một chút, tiệm các người có thiếu người không? Người xem, ta từ kinh thành tới nơi này, không thân không quen, trên người cũng không có bao nhiêu bạc, có thể ở tại trong tiệm nhà người làm công một thời gian không, kiếm chút lộ phí nha.”

“Tiệm chúng ta không cần. . . . Không, người tới vừa đúng, trong tiệm chúng ta vừa đúng thiếu một nhân vật quan trọng.” Công phu người này không tệ, lưu lại sẽ không sợ đám người Lưu lão bản kia đến đòi đất, phản ứng kịp Tô Tĩnh Nhã vội vàng nói.

“Cô nương có thể làm chủ?” Lý Dục hỏi.

“Có thể, dĩ nhiên có thể, quán rượu này là của cha ta mở, cha ta sẽ nghe ta, lời của ta khẳng định có tác dụng!” Tô Tĩnh Nhã cao hứng nói.

“Vây cảm ơn cô nương.” Gãi gãi đầu, nam nhân cười nói.

“Không cần không cần, ra đến bên ngoài, mọi người chiếu cố lẫn nhau cũng là việc nên làm” Tô Tĩnh Nhã cười nói.

Lý Dục cũng cười, nụ cười rất chất phác, trong lòng lại nghĩ tới tính toán bước tiếp theo của mình.d.d. 0

“Là như vậy, trong tiệm nhỏ của chúng ta tiểu nhị mỗi tháng được hai lượng bạc, vì bọn họ đều là người địa phương, cho nên tiệm nhỏ này không bao ăn bao ở, còn người, là người vùng khác tới, ở nơi này không có nhà cửa, bản cô nương tốt bụng, sẽ đồng ý cho người ở trong tiệm, người cũng biết, phòng trong tiệm đều cho khách ở, nói cách khác, ở là phải thu tiền, vì người là tiểu nhị của tiệm, bản cô nương sẽ thu tiền mướn phòng tiện nghi một chút, mỗi tháng một lượng bạc, trừ từ tiền lương của người, như vậy hợp lý chứ?” Giải quyết vấn đề rồi, đầu óc khôn khéo của Tô Tĩnh Nhã lại bắt đầu làm việc.

Nghe thấy chuyện như vậy: “Cái này. . . .”

“Bản cô nương biết, người muốn mười lượng bạc của người, người xem, người là tiểu nhị của bốn tiệm, bao ăn bao ở, muốn tiền cũng không có chỗ dùng, vì để tránh cho người phát tiền lung tung, trước hết bản cô nương giữ cho người, chờ khi người về nhà, thì đưa cả một khối cho người, được không?” Tô Tĩnh Nhã trông mong nhìn Lý Dục, nhanh đồng ý một chút đi. . . .

“Được, chẳng qua ta đến đây là để tìm người, lúc không có tin tức có thể giúp tiệm một tay, nếu người muốn tìm đầu mối của ta, thì ta phải rời khỏi.” Lý Dục nói, bạc là chuyện nhỏ, chỉ cần bao ăn bao ở không làm lỡ việc là được.

“Có thể” Tô Tĩnh Nhã sảng khoái đồng ý, vốn trong tiệm vốn cũng không cần người làm, lưu lại người chính là để đối phó đám người Vương Ngũ kia, chỉ cần đám người kia tới lúc người ở đây thì cái gì cũng không quan trọng.

“À mà, có thể cho ta chút gì ăn hay không, ta đói hơn một ngày chưa ăn cái gì rồi.” Quyết định chuyện xong, Lý Dục vuốt bụng quát người ngừng nói.

“Được, không thành vấn đề” Tô Tĩnh Nhã vui sướng nói, vội chạy về phía nhà bếp, chỉ chốc lát sau, bưng ra hai đĩa thức ăn còn dư, cùng một đĩa bánh mìn thầu, đặt ở trên bàn “Ăn đi!”

Cái này là thức ăn sao? Lý Dục nhìn chằm chằm thức ăn lạnh, lại ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang hưng phấn, cuối cùng bất đắc dĩ cầm đũa lên, lạnh thì lạnh đi, còn hơn đói bụng, trước ăn no đã rồi nói những thứ khác.

Không thấy chân mày nhíu lại của Lý Dục, nàng cao hứng mà tiến về phía quầy, báo tin mừng cho cha.

“Gì nhỉ, họ Lý người tên là gì?” Tựa như nhớ tới cái gì chợt nghiêng đầu.

“Là Lý Dục, chẳng qua mẹ ta nói ta một bộ khờ dạng, nên rất hay gọi là nhị khờ.” Không nói ra tên thật của mình, Lý Dục nói ra một cái tên tầm thường rất tương xứng với hình tượng hiện tại.

“Vậy thì tốt, nhị khờ, người ăn đi, ta đi dọn dẹp chỗ ở cho người.”

Cứ như vậy, Lý Dục chính thức đặt chân ở Như Ý lâu, buổi tối hôm đó, trước Như Ý lâu, xuất hiện một bóng đen, sau khi để lại một hình hoa mai đỏ thắm trên cây cột thì nhanh chóng biến mất.

3. Chương 3: Ròng Ở Chỗ Nước Cạn

Tô Tĩnh Nhã an bài cho hắn một phòng ở hậu viện, gian phòng cũng không lớn, chỉ có một cái giường, một cái bàn và hai cái ghế, nếu là trước kia, Lý Dục hẳn có đánh chết cũng không vào loại phòng này, còn không thèm đi vào, chớ đừng nói là ở, nhưng bây giờ hắn không để ý tới những thứ này, ngã xuống giường lập tức đi vào giấc ngủ, gần nửa tháng này đây là lần duy nhất hắn ngủ ở trên giường, thật là thoải mái.

Ngày thứ hai, Lý Dục rời giường phát hiện mặt trời phía ngoài đã lên rất cao rồi, cái rãnh rồi*, không quên thân phận tiểu nhị bây giờ, lần này nhất định hắn bị mắng rồi.

(*) Câu nói tục (đầy đủ: nằm cái rãnh).

Hốt ha hốt hoảng rời khỏi giường, thì mới phát hiện, bên ngoài một mảnh an tĩnh, cửa chính của quán rượu đóng chặt, người ở đâu rồi? Không mở cửa làm ăn hả? Hay là xảy ra điều gì ngoài ý muốn?

Hai cha con kia ở lâu hai, phòng của hắn ở phía trên, tối hôm qua hắn mới biết cái này, chạy thẳng lên lầu, đá văng cửa phòng một cái.

Tô Tĩnh Nhã đang ngủ mơ màng nghe thấy một tiếng vang thật lớn, vô thức ngồi dậy.

Vì vậy, khi Lý Dục đập cửa ra phía sau lập tức thấy Tô Tĩnh Nhã chỉ mặc một cái yếm màu xanh nhạt, mắt không có tiêu cự nhìn hắn: “Người là ai, người muốn làm gì?”

“Ta là.” Lý Dục nhìn chằm chằm vào bộ ngực trắng như sữa nhất thời không thể dời mắt đi: “Ta là nhị khờ.” Ngày hôm qua còn cười gọi đại ca, sao hôm nay đã quên mất rồi?

“Ta không quản người là nhị khờ hay nhị ngu, đi ra ngoài cho ta, ta muốn đi ngủ” Tô Tĩnh Nhã nói xong, thân thể nghiêng một cái, nằm xuống trước mặt hắn.

“Này. cô nương, không cần mở cửa làm ăn sao?” Một đại nam nhân ở trong phòng của người, người còn ngủ được hả?

“Không cần” Sau lưng chợt truyền tới một giọng nói, Lý Dục giật mình, quay đầu nhìn lại, Tô lão cha đang ở phía sau hắn, chỉ mặc áo đơn, chắc là vừa rồi tiếng mình đập cửa làm cho hắn thức dậy, chưa kịp mặc quần áo đã ra xem rốt cuộc có chuyện gì.

Khoảng cách gần như vậy, mà hắn lại không phát hiện ra, trong lòng Lý Dục căng thẳng, vì mỹ sắc trước mắt hay là vì công phu của hắn đã suy giảm rồi hả?

Tô lão cha một phát bắt được cổ áo Lý Dục, đưa hắn tới một gian phòng, sau đó xoay người đóng cửa lại.d0d0l.q.d

“Tại sao vậy, quán rượu này không mở cửa thì kiếm tiền kiểu gì?” Nhìn thấy cơ thể không nên nhìn của nữ nhi người ta, Lý Dục cũng hơi ngượng ngùng, gãi gãi đầu, nói sang chuyện khác.

“Mở cửa cũng vô ích thôi, không có ai vào cửa, thì kiếm tiền kiểu gì.” Tô lão cha nói.

“Tại sao?” Lý Dục vẫn không hiểu.

“Người đi mở cửa chính ra, đứng ở giữa đường cái, nhìn từ lầu Phú Hào đối diện, rồi nhìn lại từ lầu Như Ý của chúng ta một chút thì sẽ biết tại sao.” Tô lão cha ngáp, xoay người trở về gian phòng của mình.” Chuyện hôm nay ta sẽ làm như không nhìn thấy, nếu để ta thấy người vào phòng của con gái ta lần nữa, ta sẽ đào hai tròng mắt nho nhỏ của người” Hừ một tiếng, đóng cửa lại, xem ra là đi bù giấc đi.

Cảnh cáo với tiếng đóng cửa vang dội khiến Lý Dục sợ đến da đầu tê rần.

“Xem một chút? Nhìn cái gì chứ?” Nghi ngờ mở cửa tiệm ra, Lý Dục thật sự đi đến chính giữa đường cái, nhìn từ lầu Phú Hào đối diện một chút rồi lại nhìn từ lầu Như Ý, nhất thời hiểu ra.

Từ lầu Phú Hào, có tận năm tầng lầu, tám biển khắc chữ vàng, mái hiên cao vút, nhìn trắng lè như vậy, lại nhìn sang từ lầu Như Ý, hai tầng lầu nho nhỏ, nhìn qua còn cũ rách không chịu nổi, ngay cả biển hiệu, cũng chỉ là dùng sơn hồng viết tên lên ván gỗ, rõ rệt một cách đáng thương như thế, tất cả ánh mắt đều lựa chọn đi phía đối diện, không trách được nơi này không có buôn bán.

Thở dài, trở về trong tiệm, mình chỉ là tiểu nhị, lão bản không quan tâm, hắn lo vớ vẫn làm gì? Đóng cửa lại, không biết làm cái gì tìm chiếc ghế ngồi xuống, nhàm chán nghĩ tới chuyện đã xảy ra gần nửa tháng qua.

Từ kinh thành đến Thương Châu nho nhỏ này, tất cả gần ba nghìn dặm đường, mấy lần giao chiến, mười thủ hạ của hắn đều chết trận, mà tất cả hộ vệ của tên họ Lâm đó cũng bị giết chết toàn bộ, ngày hôm qua, đang ở thành bên của Thương Châu, thấy có thể bắt sống người, nhưng lại xuất hiện một người trung niên mặc quần áo tơ lụa, còn mang theo gần ba mươi thủ hạ, công phu có khá hơn nữa cũng không thể dưới tình huống nhếch nhác này mà tiêu diệt toàn bộ ba mươi người, hắn phải bắt đặc đi tạm thời núp đi.

Bám theo bọn họ đi vào thành, móc ra cả người cũng chỉ có ít bạc, muốn mua ít đồ để lấp bao tử, lại bị tên ăn xin gần đó để mắt tới, cũng khó trách, dáng vẻ chật vật của hắn cũng không khác tên ăn xin là bao, tên ăn xin kia tưởng hắn là ăn xin vùng khác đoạt địa bàn, sau khi nhìn thấy hắn cầm đồ ăn, lại đối bụng, liền không vừa ý, liền hợp lại khi dễ hắn.

Mua đồ còn chưa đưa vào trong miệng, đã bị những tên ăn xin cướp đi, vì thương cảm bao tử của chính mình, hắn tức giận đánh ngã mười tên ăn xin này trên mặt đất, rồi lại bị tên Đại Đầu đang nóng lòng tìm người để ý đến, khi Đại Đầu mở miệng cấp cho hắn mười lượng bạc, hắn động lòng, thủ hạ của hắn còn chưa tìm đến, ở Thương Châu này cũng không có người quen biết, đây bụng đã là vấn đề, mười lượng bạc trong tay người bình thường coi tiền như rác như hắn, ở lúc mà bụng đã gọi như vậy, cũng là cứu mạng, cho nên, hắn đi, đánh chạy những tay chân kia, vốn định cầm bạc sẽ chạy lấy người, lại vô ý phát hiện, người trung niên một thân tơ lụa lại xuất hiện tại quán rượu đối diện, sau khi nghe ngóng, mới biết hắn là chủ của từ lầu đối diện.

Từ lầu Phú Hào, tận mắt nhìn thấy người của Lâm Khải Thái mang người kia đi, còn nghe được trong miệng người kia nói gì: rốt cuộc tìm được người, xem ra, người kia tới tìm Lâm Khải Thái để làm nơi nương tựa, chỉ cần nhìn chằm chằm Lâm Khải Thái này, cũng không buồn khi không tìm được người kia và tám bản đồ, nghĩ tới đây, Lý Dục mới mở miệng, trở lại từ lầu Như Ý.

Cứ như vậy, hấn đáng thương trở thành tiểu nhị của tử lâu Như Ý, vì nhiệm vụ và vì âm thầm bảo vệ, hấn uất ức thành người hầu hạ, nếu để cho những người khác ở kinh thành biết, chắc hấn bị chế nhạo rơi răng hàm mất.

Lý Dục thở dài, ở trong lòng lặng lẽ cầu nguyện: ông trời phù hộ, để cho ta nhanh tìm được tấm bản đồ đi, chỉ khi tìm được tấm bản đồ này, ta mới có thể trở lại nhà, không ở đây chịu khổ nữa.

“Ừng ục. . . .” Bụng kêu, nhìn hậu viện: ta nói này lão bản, các người có thể làm xong điểm tâm rồi lại đi ngủ được không?

4. Chương 4: Tử Lâu Phú Hào

Thấy đã đến buổi trưa, trong sân vẫn không có động tĩnh, trong lòng Lý Dục nghĩ, bọn họ sẽ không thật sự ngủ thẳng đến khi trời tối chứ.

Cót két một tiếng, giống như có người tựa vào trên ván cửa cũ kĩ, từ từ đến gần, phát hiện ngoài cửa có hai bóng người, chặn ánh sáng ở khe hở giữa cửa lại.

“Ai, Trụ Tử, có nghe nói không, tử lâu Phú hào mời được ngự trù nổi danh nhất kinh thành đến nhà bọn họ.” Là người bảo hấn tới đánh nhau - Đại Đầu.

“Đúng thì thế nào, chẳng lẽ người còn muốn đi ném thử một chút à?” Trụ Tử nói.

“Ta mới không thèm đi đó, người nhà bọn họ đừng nói đến tim, mà cả ruột đều đen tối, ta sợ bọn họ hạ thạch tím ở trong thức ăn đó.” Đại Đầu khinh thường nói.

“Vậy người còn nói.” Trụ Tử cười hần.

“Ta chỉ muốn nói họ Lâm này cũng quá hèn hạ, tử lâu Phú Hào của hấn đã đoạt đi hơn phân nửa buôn bán của tử lâu Như Ý chúng ta, hiện tại lại còn mời cái ngự trù gì đó đến, có phải cũng muốn đoạt đi một chút khách hàng cũ còn lại của chúng ta không hả, nếu nói như vậy, cha và cô nương nên làm cái gì đây?” Đại Đầu nói.

“Cũng chỉ có vậy, người nói xem tại sao lòng của đám Vương Bát Đản kia lại đen như vậy chứ?” Trụ Tử bắt đầu nói.

“Cha và cô nương vốn không phải người ở nơi này, nếu tiệm này không mở nổi nữa, bọn họ còn lưu lại chúng ta không? Nếu bọn họ đi chúng ta nên làm cái gì đây chứ? Tên họ Lý kia nhìn trướng nhà của chúng ta, hấn với tên họ Lâm đối diện có thể là thông gia của nhau đó, nếu hai người liên thủ, chúng ta thật sự không còn đường sống” Đại Đầu lo âu nói.

“Ai. . . .” Trụ Tử cũng thở dài một cái.

“Nếu tài nấu nướng của ta tốt một chút nữa thì tốt rồi, có thể giúp cha và cô nương” Đại Đầu nói.

“Rắc rắc” Một tiếng vang lên, cánh cửa bị đẩy ra từ bên trong, Trụ Tử đang tựa vào trên ván cửa thì phịch một tiếng, chập vật ngã vào trong tiệm.

“Ôi, đây không phải là Trụ Tử ca sao? Người làm sao vậy, sao lại ngã vào đây?” Biết rõ còn hỏi, Lý Dục mang dáng vẻ cực kì hốt hoảng, cùng với Đại Đầu đỡ Trụ Tử ngã trên đất không nhúc nhích được đứng lên.

“Người. . . .” Che eo, Trụ Tử lớn tiếng kêu la: “Người mở cửa trước thì không thể lên tiếng thông báo sao? Ai nha, ngã chết ta rồi.”

“Thật xin lỗi nha, Trụ Tử ca, ta không biết người đang ở ngoài cửa, lần sau, lần sau tuyệt đối sẽ không như thế nữa.” Lý Dục cố nén cười nói.

“Lần sau, người còn muốn có lần sau à?” Trụ Tử toét miệng hỏi.

“Không có không có, làm sao có lần sau nữa chứ.” Lý Dục nói: “Hai vị đại ca này, các người đứng ở ngoài cửa làm gì?”

“Chúng ta là tiểu nhị và đầu bếp trong tiệm, đương nhiên là ở ngoài cửa chờ bắt đầu làm việc rồi.” Lúc này trả lời hẳn là Đại Đầu.

“Ồ.” Hiểu rõ gật gật đầu: “Như vậy sao, vậy ta đi gọi cha và cô nương.”

Vừa muốn đi, lại bị hai người cùng ra tay kéo hai cánh tay trở lại, Trụ Tử không để ý tới eo bị thương, nói với hẳn: “Thằng ngốc này, người có phải không muốn sống nữa hay không? Bây giờ đi gọi cô nương, không phải là muốn mình bị phân thân à.”

“Hả? Tại sao lại như vậy?” Đang muốn mượn danh nghĩa hai người này để lên lầu gọi người, hi vọng hai người tỉnh thì có thể làm việc, Lý Dục không hiểu hỏi.

“Cô nương cái gì cũng tốt, nhưng khi rời giường thì khó chịu, ghét người ta quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, nếu nàng chưa tỉnh ngủ đã bị người ta gọi dậy bảo đảm sẽ không cho người ta sắc mặt tốt đâu, không những gây chuyện còn tung quyền cước, đánh người đến đầu nở hoa luôn đó.” Trụ Tử chỉ vào Đại Đầu nói: “Lần trước Đại Đầu đi gọi cửa của cô nương, bị cô nương một cước đạp xuống lầu, ngã nằm trên giường ba ngày mới có thể xuống giường.”

“Hả! Lợi hại như vậy.” Không trách được rồi, Lý Dục nghĩ: may là hẳn trực tiếp đạp cửa, nếu lại lịch sự nói chuyện, gõ cửa chờ nàng đi đến thì không phải hẳn liền thăm sao, sau khi mở cửa thì miễn phí cho hẳn một đạp chân đoạt mệnh?

“Đúng nha.” Hai người đồng thời nói: “Hay là chúng ta cứ đứng ở cửa này đi, chờ cha và cô nương ngủ đủ rồi, sẽ tự nhiên xuống.”

“Vậy. Làm ăn như này có gọi là làm hay không?” Lão bản cũng lười như vậy, không biết tiệm này duy trì được như thế nào?

“Làm ăn cái gì chứ, người nhìn xem có người tới sao?” Trụ Tử tức giận nói.

“Vậy thì tại sao không có ai tới từ lâu Như Ý của chúng ta chứ?” Lý Dục phát huy tinh thần không ngại học hỏi kẻ khác đến cực hạn.

“Người không có nhìn đối diện à, từ lâu đối diện trang hoàng hào hoa cỡ nào, rượu và thức ăn nhiều dạng như vậy, còn ai tới từ lâu Như Ý này của chúng ta nữa chứ.” Đại Đầu thấy Trụ Tử không lên tiếng, liền giải thích.

“Đây không phải là dùng tiền mua được sao, tìm một đội thợ đến là được, không phải chúng ta cũng có thể sao?” Hình như cái này không có vấn đề gì mà.

“Chúng ta là có thể tìm một đội thợ, nhưng tiền thì ai trả?” Trụ Tử không kiên nhẫn nói: “Từ nửa năm trước buôn bán của từ lâu Như Ý cứ như này, cha đã rất lo lắng rồi, tiền mướn phòng cũng không có tiền nộp, đâu còn có tiền để trang hoàng bên ngoài chứ.”

“Ồ.” Thì ra là như vậy, thảo nào hôm qua cô nương nói nhăng nói cuội là không có bạc, thì ra là không có: “Vậy lai lịch của từ lâu Phú Hào trước mặt là như thế nào? Tại sao bọn họ có nhiều bạc để trang hoàng bên ngoài như vậy?” Đây cũng là điều hẳn quan tâm nhất, phải biết được lai lịch của đối thủ là gì?

“Người đối diện, hừ.” Trụ Tử hừ một tiếng nói: “Lai lịch của người kia không nhỏ, người ta vốn là phú thương Thương Châu, không lâu trước đây lại kết thông gia với một phú hào khác ở Thương Châu, đại nữ nhi của nhà họ Vương nhưng lại là một tiểu thiếp của Hậu gia trong kinh thành, nghe nói nhà họ có địa vị hết sức quan trọng ở kinh thành, hai người đó từng tuyên bố, muốn cho tất cả thương gia ở Thương Châu hoàn toàn biến thành người hai nhà Lâm, Vương.”

Họ Lý, Hậu gia, Lý. Lý Nghi sao? Trong đầu hiện lên một người trung niên mập mạp, là hẳn?

“Cũng bởi vì điều này nên bọn họ mới cố ý chèn ép chúng ta sao?” Lý Dục hỏi.

“Tửu lâu Như Ý không phải cực kì nổi danh ở Thương Châu, cái tên họ Lâm này xây tửu lâu của hắn đối diện chúng ta, chủ yếu là vì hắn muốn giúp thông gia nhà họ Vương đó hả giận, họ Vương đã sớm nhìn trúng mảnh đất kia bên nhà chúng ta, muốn mở sòng bạc, lại không trả phí cho chúng ta, còn dựng mấy căn phòng ở rất xa trong núi, muốn chúng ta đến nơi đó ở, để cho hắn xây dựng, nhưng chúng ta không đi, hắn liền liên hiệp với Triệu huyện lệnh, mạnh mẽ đuổi chúng ta ra ngoài, lúc ấy do cha ra tay, đánh bọn họ sưng mặt sưng mũi, bại trận mà về, bọn họ đánh không lại cha, nên muốn dùng một chiêu bức cha rời đi, rồi đi thu lại mảnh đất kia.” Đại Đầu tức giận nói.

“Bọn họ cầu kết với quan lại, cha lại có thể đánh, nhưng chỉ có hai quả đấm, có năng lực gánh vác đến khi nào?” Lý Dục nói.

diễn đàn lê quý đôn~chan chan

“Đúng vậy, thật không biết về sau nên làm gì mới được?” Trụ Tử nói theo.

“Chẳng lẽ các người cũng chưa nghĩ đến cho bọn hắn biết tay một chút.” Lý Dục ra chủ ý, dù sao hắn cũng cần phải hiểu rõ người họ Lâm này, kéo hai người bọn họ đi thăm dò tình hình trước một chút cũng tốt.

Trụ Tử và Đại Đầu liếc mắt nhìn nhau, sau đó nhìn hắn: “Người có ý gì?”

“Bọn họ cũng bức đến tận mức này rồi, nếu là ta, liều chết cũng không để bọn họ tốt hơn.” Lý Dục nói.

“Người có biện pháp sao?”

“Có, chỉ là xem các người có dám hay không thôi.”

5. Chương 5: Thám Hiểm Trong Miệng Hùm

Phía dưới bức tường ở hậu viện của tửu lâu Phú Hào, ba người ngồi cạnh nhau, hai người mặc quần áo bình thường màu xám tro, còn người kia gương mặt râu ria, trên người là quần áo bẩn thỉu, tay phải còn thiếu một ống tay áo, thấy thế nào giống như một tên ăn xin.

“Ai, rốt cuộc như vậy có được hay không?” Hai người mặc quần áo màu xám tro hỏi.

“Không thử làm sao biết có được hay không? Dài dòng cái gì, nhanh lên một chút.” Người bẩn thỉu không nhịn được nói.

Hai người áo xám sững sốt một chút, sau đó từ từ đứng ở góc tường.

Lý Dục một cước đạp lên bả vai của mỗi người, sau đó nói được, hai người phía dưới mới từ từ đứng lên, chỉ chốc lát sau, đầu của hắn từ từ vượt qua tường.

Thật ra lấy công phu của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng nhảy một cái là có thể nhảy qua tường kia, nhưng hắn cần người yểm trợ, nếu đã thảo kinh xà* thì sẽ không tốt, cũng chỉ phải có thể mang theo hai người họ, xảy ra chuyện gì cũng có đệm lưng.

(*) đã thảo kinh xà = bứt dây động rừng.

Hậu viện rất an tĩnh, không thấy một người, lên vách tường xong Lý Dục đưa tay kéo hai người lên, ba người nhảy xuống, vào viện.

“Loại tửu lâu như này, phòng bếp không phải ở phía sau lầu chính, mà là ở gần lầu chính, chỉ cần chúng ta tìm được phòng bếp của bọn họ, đi vào quấy rối một chút, đập nồi của bọn họ, thịt với món ăn làm cho hôi thối dơ dáy, bọn họ sẽ không có cách nào mang thức ăn lên, chỉ cần không món ăn, khách sẽ nhất định oán trách, một khi khách nhân không hài lòng, sẽ đi tửu lâu Như Ý của chúng ta.” Lý Dục nói xong, mang theo hai người nhanh như mèo lên đi phòng bếp.

“Cái đó. làm như vậy có được không?” Đại Đầu sợ hãi nói.

Lý Dục nghe vậy chợt dừng bước, sau lưng Trụ Tử đứng đầu vào bên hông của hắn: “Làm như vậy không tốt, vậy bọn họ giành việc buôn bán của chúng ta là tốt à? Người cứ sợ vậy chúng ta trở về.” Nói xong liền muốn đi về.

Trụ Tử ôm đầu kéo hắn lại, quay đầu lại cho Đại Đầu một cái tát: “Tiểu quỷ nhất gan nhà người, nếu sợ hồng việc thì rút về cho ta, đừng ở chỗ này làm phiền.”

Đại Đầu không còn dám nói chuyện nữa, cúi đầu, có thể không sợ sao, tửu lâu Phú Hào này buổi sáng có tận mười tiểu nhị, nếu phát hiện bọn họ tới quấy rối, còn không bị đánh đến chết sao!

Trụ Tử thúc giục Lý Dục mau đi, lúc Lý Dục xoay người cũng sợ hãi hỏi một câu: “Thật sự sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Ta đã nói rồi, ta có biện pháp chuẩn bị, các người thừa dịp không có ai động thủ lần nữa, làm sao có thể bị phát hiện, coi như bị phát hiện rồi, ta dùng công phu, thì các người có thể bị đánh đến chết hay sao?”

“Đúng, đúng, biết rồi” Lần này hai người mới thả lỏng.

Thở dài, Lý Dục dẫn hai người đi phòng bếp lần nữa.

Quả nhiên phòng bếp ở trong một căn phòng gần lầu chính, ba người nằm ở cửa sổ, nhìn đám người đang bận rộn ở bên trong, mở lớn miệng, quả nhiên là tửu lâu Phú Hào, không riêng ở đằng trước được trang hoàng, mà cả phòng bếp cũng được xưng tụng là đẳng cấp phú hào, một dãy mười cái bếp lò xếp hai bên, trên mỗi bếp lò đều nhóm lửa có một đầu bếp đang đứng, căng thẳng bận rộn, giữa gian là cái bàn rất dài, phía trên bày nhiều loại thức ăn, cùng có món ăn đã hoàn thành, tiểu nhị cứ đi một chuyến lại một chuyến, đều bụng đi ra ngoài, mà ở bên ngoài cửa, là một hàng lồng hấp, đang bốc hơi nóng.

Đại Đầu bị thức ăn tinh mỹ với thủ pháp chế biến thức ăn của đầu bếp hấp dẫn, quên sợ, mà Trụ Tử lại nghĩ muốn phá hư cái phòng bếp này như thế nào, thọt Lý Dục bên cạnh: “Bọn họ có nhiều người như vậy, người thật sự có thể cùng dẫn bọn họ ra để cho chúng ta động thủ chứ?”

”Có. Lý Dục trả lời, tạo ra một điểm hỗn loạn nhất định có thể dẫn bọn họ ra.

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Bây giờ còn chưa đến lúc, các người ở đây chờ, tùy cơ ứng biến, ta đến bên xem một chút, nói không chừng có thể tìm được biện pháp tốt.” Lý Dục nói xong, không đợi Trụ Tử phản ứng, nhanh chóng, từ từ đến gần lầu chính.

Hậu viện tửu lâu Phú Hào rất nhỏ, trừ phòng bếp, chỉ có một hành phòng nhỏ, hình như là chuẩn bị cho tiểu nhị, nếu muốn giấu người, nhất định là ở trong phòng khách của tửu lâu.

Lầu một là chỗ người bình thường ăn cơm, chính là một gian phòng rất to, bên trong bày rất nhiều bàn, lầu hai là nơi người có chút thân phận dùng cơm, nơi đó chỉ có đơn độc một căn phòng nhỏ, có thể ăn cơm mà không bị người khác quấy rầy, mà đi lên lầu ba, chính là phòng khách.

Đứng phía sau lầu, Lý Dục suy nghĩ một chút, hơi dùng sức, nâng thân thể lên, nhảy lên trên một bên cửa sổ lầu ba.

Ở cửa sổ, cẩn thận mở ra một khe nhỏ, bên trong không có ai, sau đó mở cửa sổ ra, bay người vào.

Đã xác định là Lâm Khải Thái đón người đi, như vậy hắn thì ẩn dấu người ở nơi nào? Mình chỉ biết hắn có một tửu lâu Phú Hào này, vậy trước tiên cứ bắt đầu lục soát ở tửu lâu này đi.

Mở cửa từ trong phòng, vì là thời gian dùng cơm buổi trưa, tiểu nhị không rảnh, khách cũng chưa trở về, cho nên trong hành lang không có một bóng người, Lý Dục thoải mái đi ra, cứ lục soát từng gian phòng ốc một.

Mấy gian phòng trên lầu ba đều trống không, chỉ có một phòng có tú tài đang đọc sách, trong lầu bốn chỉ có một người béo phì đang thõ thõ ngủ.

Chẳng lẽ Lâm Khải Thái này không dấu người ở trong tửu lâu? Lý Dục nghĩ, ôm một tia hi vọng cuối cùng, đi tới lầu năm.

Không giống với hai tầng phía dưới, lên tới lầu năm, đầu tiên thấy là hai cách cửa gỗ thật to, đẩy cửa ra, phát hiện lầu năm này không giống hai tầng lầu phía dưới chút nào, vừa vào cửa, là một phòng khách phủ thảm đỏ, hai bên phòng khách chỉ có hai gian phòng.

Vừa đi vào, liền phát hiện trong phòng bên phải có động tĩnh, lặng lẽ đến gần, nghe thấy tiếng thở gấp không kiềm được của nữ nhân bên trong, a a kêu lúc vui vẻ.

Lý Dục cười lạnh, ban ngày làm loại chuyện này, không biết là con rùa nào mà biết hưởng thụ như vậy.

Từ từ đẩy một khe hẹp ở cửa phòng ra, đưa mắt tới.

Gian phòng thật lớn, bên tường gần cửa sổ bày một bồn hoa hồng đang nở tươi đẹp, bên cạnh còn có một cái giá, trên đó bày vài món đồ cổ, một chỗ khác là một tủ treo quần áo, bên cạnh nó là một giường lớn, không nhìn thấy bên trong, chỉ nhìn thấy rèm che đang bỏ xuống đung đưa.

Bỏ qua tiếng kêu phóng đảng này, ánh mắt Lý Dục nhìn chằm chằm cái bàn được phủ khăn trải bàn màu vàng trong phòng, thật ra hẳn canh chừng không là cái bàn, mà là mấy lọ thuốc trên bàn, còn có mấy mảnh vải trắng nhuộm máu.

Bên trong có người bị thương, tên họ Lâm đó sao? Bị hắn đuổi theo nửa tháng, người kia nhiều lần nhặt cái mệnh nát của hắn từ mũi kiếm của mình, chưa tính đến mấy lần đã thương nặng.

Chợt, Lý Dục bị một đồng đồ trong góc tường hấp dẫn, đó là một đồng y phục, y phục màu xám tro rất bình thường, chỉ là, y phục bên cạnh, lại có một đôi giày trần đầy bùn lầy, hơn nữa còn là giày quan?

Nhìn giày quan, Lý Dục khẳng định được thân phận nam nhân đang sung sướng trên giường, Thương Châu cũng không lớn, người mặc quần áo màu xám tro bị lão bản quán rượu Phú Hào dẫn đi, có giày quan màu đen hơn nữa người bị thương tuyệt đối sẽ không có người thứ hai.

Lâm Tu Văn, người phải nắm chặt thời gian sung sướng đi, bởi vì thời gian còn lại của người không nhiều lắm.

Đang suy nghĩ, đột nhiên phòng bếp ở lầu dưới truyền đến một tiếng kêu to: “Ăn trộm, bắt kẻ trộm.”

6. Chương 6: Hưng Sư Văn Tội

Đưa đầu qua cửa sổ nhìn xuống dưới, phòng bếp phía dưới có một đám người vây thành vòng, hai người kia bị phát hiện rồi sao?

Từ cầu thang, xuống tầng dưới cùng, mọi người ở đây đều vì chuyện tình ở hậu viện mà khẩn trương, nên không có ai phát hiện hẳn cả người bắn thủ đang từ trong phòng khách xuống.

Theo dòng người đi đến hậu viện, đã nghe thấy tiếng kêu của Lâm Khải Thái: “Người được đẩy Tô lão đầu tửu lâu Như Ý, không có bản lãnh so đo với tửu lâu Phú Hào của chúng ta nên làm loại chiêu hạ lưu này.”

Xem ra thật sự bị phát hiện, Lý Dục thầm mặc niệm vì hai người trong lòng, hai kẻ ngu này, không biết làm cái gì, d.d.le~quy~don sao lại bị người ta phát hiện chứ? Ánh mắt lướt qua, đột nhiên phát hiện phòng bếp trống rỗng, bên trong không có người nào.

Nhìn phòng bếp trống rỗng, trong lòng chợt nảy ra một kế.

Thừa dịp không có ai chú ý, chạy vào phòng bếp, sau khi quan sát một cái, liền động thủ.

Đầu tiên là đổ nhãn muối và đường cho nhau, sau đó đổ sạch giấm trắng, thay bằng nước giếng, đổ giấm chua thành nước tương, rồi đổ bột ngũ vị hương thành hạt tiêu, cuối cùng đổ một chén nước vào bên trong bình dầu, vỗ tay bóp, đại công cáo thành, lúc đi ra khỏi phòng bếp, bất ngờ phát hiện trong góc cạnh cửa

để mấy lồng tre, bên trong có gà, vịt, thỏ, bên cạnh còn có mấy chậu nước, bên trong chứa cá trạch, lươn còn có mấy con rắn hoa, đang đập nước nhìn vẫn còn tươi, tay Lý Dục lại không quản được rồi.

Thật ra thì Đại Đầu và Trụ Tử không có làm cái gì cả, Lý Dục vừa đi, Trụ Tử muốn đi phá hư, nhưng hẳn không nghĩ ra biện pháp nào có thể thực hiện được, Đại Đầu thì bị thủ pháp của đầu bếp trong phòng bếp hấp dẫn, đang cực kì háng hái nhìn thì bị một đầu bếp đang cầm thứ gì đó đến cửa sổ phát hiện, đầu bếp quát to một tiếng, làm hai người ngoài cửa sổ giật mình.

Hai người vừa thấy mình bị phát hiện, sợ hãi nghĩ đến tìm đường chạy trốn, đến góc tường, nhưng làm thế nào cũng không qua được bức tường kia, đúng lúc đang sốt ruột, chỉ thấy từ trong phòng bếp có một đầu bếp cầm cái muỗng mang theo một đầu bếp to lớn đuổi đến, chốc lát sau Lâm Khải Thái cũng nghe thấy tiếng chạy tới.

Nhận ra hai người, Lâm Khải Thái nổi lên ý định, cố ý vu tội cho tửu lâu Như Ý, còn kích động đến khách nhân, cuối cùng còn áp giải hai người, mang theo khách nhân cùng đi tửu lâu Như Ý, định hoàn toàn bôi xấu danh tiếng của tửu lâu Như Ý.

Lúc Lý Dục đi ra khỏi phòng bếp, Lâm Khải Thái đã áp giải hai người Đại Đầu, Trụ Tử đi đến tửu lâu Như Ý, Lý Dục đi sau cùng đội ngũ, cũng ra khỏi tửu lâu Phú Hào.

Trong tửu lâu Như Ý, Tô Tinh Nhã nổi giận, từ nửa năm trước, tửu lâu Như Ý cũng không buôn bán cái gì, có thể duy trì được đến nay là hoàn toàn dựa vào bằng hữu của cha mình cùng với láng giềng chiếu cố, phần lớn bằng hữu của cha ở ngoài thành, kiếm sống trong thành, bình thường bọn họ đều sớm tối ăn cơm ở nhà, buổi trưa về nhà thì quá xa nên đến tiệm ăn một bữa, những hàng xóm láng giềng có hoa màu gì trong nhà đều gọi cha đi giúp đỡ, vì cho đến bây giờ tửu lâu Như Ý đều cực kì thân thiết với mọi người, bình thường buổi sáng đều không có gì để buôn bán, nên hai người làm đều ăn qua điểm tâm, thời điểm buổi trưa mới bắt đầu đi làm việc.

Nhưng hôm nay, khách nhân ngay lập tức sẽ tới, nhưng lại không thấy bóng dáng của hai người làm đầu, người ngày hôm qua thu vào trong tiệm để làm việc cũng không thấy.

Chờ rất lâu, không dễ dàng gì mới nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh, còn tưởng là hai người đến, lúc đến cửa nhìn, lại nhìn thấy đối thủ bản thân sống chết đối đầu, Lâm Khải Thái của tửu lâu Phú Hào mang theo vài tiểu nhị vắt khăn lông trên vai với vài đầu bếp đeo tạp dề, hùng hùng tức giận đi đến tửu lâu của mình.

Đây là có chuyện gì xảy ra? Tô Tinh Nhã buồn bực.

Gặp được Tô Tinh Nhã, Lâm Khải Thái nâng cao giọng lên: “Ta nói này nha đầu Tô gia, người cũng quá không hiền hậu rồi, hai nhà chúng ta ai làm buôn bán của người ấy, cho đến bây giờ đều là nước sông không chạm nước giếng, hiện tại, người cho người đến tửu lâu Phú Hào của ta quấy rối, mục đích của người là gì?” Vung tay lên, người phía sau đẩy Đại Đầu và Trụ Tử tới trước mặt nàng.

Thấy được hai người, Tô Tinh Nhã đầy lửa trong bụng, không đến để làm việc còn chưa tính, còn chạy tới trong nhà người ta, đáng giận hơn còn để cho người ta bắt quả tang, hai kẻ ngu này định làm gì chứ? Không có việc gì làm thì đi tìm phiền toái sao?

Nhìn vẻ mặt đầy lửa giận của Tô Tinh Nhã, Đại Đầu và Trụ Tử đuối lý cúi đầu.

“Mọi người đều nói Tô lão bản tửu lâu Như Ý tuổi trẻ tài cao, khi còn nhỏ tuổi đã dựng lên tửu lâu Như Ý, nhưng không nghĩ đến thì ra cũng chỉ dựng lên như vậy thôi” Lâm Khải Thái mang dáng vẻ đáng tiếu, gật gù đắc ý nói.

Tô lão cha trong phòng bếp nghe thấy động tĩnh cũng đi ra, vừa nhìn thấy cục diện, con gái của mình bị người ta khi dễ, cầm một cái ghế ngồi tiến lên, lại bị Tô Tinh Nhã ngăn cản, không phải là nàng không tin tưởng bản lĩnh của cha, nhưng sau lưng tên họ Lâm này còn có nhiều người như vậy, nếu thật sự động thủ, danh tiếng của tửu lâu Như Ý sẽ bị phá hủy.

Trụ Tử vừa nghe thấy Lâm Khải Thái làm ô nhục lão bản của mình như vậy, lập tức nóng lên nói: “Họ Lâm kia, người vào nhà các người là hai chúng ta, người tức giận thì nói về phía chúng ra, làm khó cô nương của chúng ra làm gì, chúng ta không trộm không giành, chỉ là vào hậu viện nhà các người nhìn một chút, người phải gây sự đến như vậy sao hả?”

“Ai u, còn có thể bảo vệ chủ như thế, ta không tin hai người các người không có ai chỉ điểm mà cũng dám vào tửu lâu Phú Hào của chúng ta.” Lâm Khải Thái nói, bất kể như thế nào, chanchan.lêquýđôn hẳn đều muốn tiêu trừ tửu lâu Như Ý.

Một câu nói của Trạ Tử, cũng làm cho Tô Tĩnh Nhã nghe ra manh mối: “Ta nói này Lâm lão bản, chúng ta mở cửa tửu lâu chính là để đón khách, chẳng lẽ cửa nhà các người không được vào sao?”

“Đúng là tửu lâu Phú Hào mở cửa đón khách, mà ta nghênh đón khách ở khắp nơi đến, không phải giống như các người làm ra chuyện tiểu nhân xâm nhập bất hợp pháp này.” Lâm Khải Thái khinh miệt nói.

“Tiểu nhân? Lâm lão bản đang nói người nào vậy? Người làm trong tiệm của chúng ta có giết người nhà người rồi phóng hỏa sao, người lại còn vu oan cho bọn họ là tiểu nhân.” Tô Tĩnh Nhã vì người làm của mình mà phân giải, Trạ Tử Đại Đầu không phải là người xấu gì, cái này nàng rất rõ ràng.

“Bọn họ không giết người phóng hỏa, nhưng bọn họ dám trộm bí truyền của đầu bếp ta mời về làm.” Lâm Khải Thái giá họa nói.

“Chúng ta không có.” Trạ Tử, Đại Đầu cùng kêu lên nói.

“Người nói bọn họ trộm bí truyền của các người, vậy thì chứng cứ đâu? Người không thể chỉ nói mà không làm, nói cái gì thì chính là cái đó chứ?” Tô Tĩnh Nhã nói, nàng không tin hai người này sẽ làm ra chuyện như vậy.

“Bọn họ nằm trong phòng bếp của chúng ta nhìn lên là điều tất cả mọi người đều thấy, còn nói là ta hãm hại bọn họ không?” Lâm Khải Thái nói.

Tô Tĩnh Nhã cười lạnh nói: “Ta nói này Lâm lão bản, người có chuẩn bị cho đầu bếp của người phòng bếp riêng không?”

“Không có, người hỏi cái này làm gì?” Lâm Khải Thái không hiểu.

“Nếu không có, vậy thì mời người bắt tất cả tiểu nhị, tất cả đầu bếp, còn có toàn bộ người từng đi qua phòng bếp của người lại, cùng đưa đến trong nha môn với người của ta đi, vì bọn họ đều nhìn qua đầu bếp của các người làm món ăn rồi, đều là ăn trộm trộm bí truyền cả.” Tô Tĩnh Nhã hả hê nói, nếu thực sự liếc mắt nhìn cũng coi như trộm bí truyền, thì cái bí truyền này cũng quá không đáng giá rồi.

“Người.” Lâm Khải Thái chỉ vào Tô Tĩnh Nhã nói không ra lời.

“Mọi người cho cái lý đi, nếu ở xa xa liếc mắt nhìn cũng bị coi là ăn trộm bí truyền, vậy bí truyền này có là bí truyền sao?” Tô Tĩnh Nhã nói với người xem náo nhiệt: “Hai người làm nhà ta cũng chỉ tò mò vào xem tửu lâu Phú Hào, chỉ ở xa xa liếc mắt nhìn thì Lâm lão bản cứ gây sự như vậy, có phải không nói đạo lý rồi hay không?”

Người xem náo nhiệt nghe lời nói của Tô Tĩnh Nhã, quả nhiên bàn luận xôn xao, Lý Dục núp ở trong đám người cũng lộ ra ánh mắt tán dương, không tệ, cô gái này không chỉ mồm mép lanh lợi, xử sự tinh táo, lại còn tỉ mỉ, giỏi về chỗ phát hiện vấn đề, giải quyết vấn đề, chỉ có mấy tuổi nhỏ nhỏ đã làm được trình độ này, thật không dễ dàng

Chuyện tình cứ phát sinh theo hướng đảo ngược như vậy, hai người làm bị Tô Tĩnh Nhã nói thành tò mò đi nhìn lên

“Lâm lão bản, hai người làm không hiểu chuyện của ta đã gây phiền toái cho người, Tĩnh Nhã xin lỗi người, tửu lâu Phú Hào buôn bán có thể phát đạt như vậy, chứng minh Lâm lão bản người có năng lực đặc biệt, năng lực này chỉ sợ không phải hai người làm nhỏ bé của ta liếc mắt nhìn là có thể học được, người thấy có đúng hay không?” Thấy hảo tự thu (*), Tô Tĩnh Nhã lại xin lỗi với Lâm Khải Thái trước mặt nhiều người như vậy.

(*) chuyển biến tốt liền thu liễm lại.

Lâm Khải Thái cũng không ngờ đến sẽ có kết quả như vậy, người ta đã nói xin lỗi, mình còn có thể như thế nào, cũng không thể còn không chịu bỏ qua, trong lòng cực kì không phục, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, cũng không thể thừa nhận năng lực của mình bị hai mắt của người ta nhìn là có thể học được,

hắn không còn lời nào để nói, chỉ đành phẩy tay áo bỏ đi.

7. Chương 7: Đại Náo Tửu Lâu Phú Hào

Đám người từ từ tản đi, sắc mặt Tô Tĩnh Nhã cũng từ từ đen lại: “Nói một chút đi, đã có chuyện gì xảy ra?” Thật sự không phát hiện ra, hai người này còn có can đảm như vậy, cũng không thèm nhìn xem đối phương là ai, lại dám đi vào miệng hùm kia, đúng là không muốn sống, dù muốn tìm cái chết, cũng đừng kéo nàng theo chứ.

Trụ Tử đẩy Đại Đầu một cái, ý muốn để hắn trả lời vấn đề của cô nương, Đại Đầu lắc đầu một cái, cô nương đang nổi nóng, hắn cũng không có can đảm mà đi vuốt râu cọp vào lúc này.

“Thật ra thì. chuyện này, không phải chủ ý của chúng ta.” Trụ Tử thấy Đại Đầu bất động, đành mở miệng giải thích

“Tiếp tục.” Lời này Tô Tĩnh Nhã tin, nếu hai người này có can đảm cũng sẽ không đến bây giờ mới động.

“Thật ra là thằng ngốc đó.”

“Ta đã về rồi!” Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến nay, mới nói đến Nhị Khờ, liền nghe thấy tiếng của hắn, d.d.le0quy0don quay đầu nhìn lại, cái tên đầu sỏ gây chuyện đang tươi cười đứng bên cạnh cửa.

Thấy Lý Dục, Trụ Tử với Đại Đầu giống như gặp phải kẻ thù giết cha, khuôn mặt dữ tợn hung dữ nhìn hắn: “Tên yêu tinh hại người kia, đều do ngươi làm hại.” Ra cái chủ ý cùi bắp gì chứ, tự bên xấu mình, còn làm hại cô nương bị người ra tìm phiền toái như vậy.

Trụ Tử cầm cây chổi ở góc tường lên, Đại Đầu giơ cái ghế ngồi ở bên cạnh lên.

Tô Tĩnh Nhã không ngăn cản, lẳng lặng ở một bên nhìn, nàng cũng tò mò, rốt cuộc sự việc như thế nào.

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận, các ngươi đừng như vậy, không phải ta cố ý nhét các ngươi vào nơi đó mà.” Lý Dục liên tục khoát tay, sợ hãi lui về phía sau, cây chổi thì không sao nhưng ghế ngồi thì có thể nguy hiểm đến tính mạng đó, hắn đuối lý nên hoàn toàn quên mất mình biết võ công, hai người trước mặt này vốn không phải đối thủ của hắn.

Trụ Tử, Đại Đầu cũng không muốn nghe hắn giải thích, có phải là cố ý hay không đã không quan trọng nữa rồi, dù sao chuyện cũng là hắn mang đến, hắn phải là người chịu trách nhiệm gánh hậu quả, lúc gặp chuyện không may thì người núp vào, thì lửa giận sau đó người phải tới tắt thôi.

“Cái đó. thật ra ta cũng có làm vài việc.” Hắn bị dồn đến góc tường, không có đường lui.

Trụ Tử giơ cây chổi lên, thấy sắp rơi xuống mình.

“Các ngươi nhìn đi, nhìn tửu lâu đối diện.”

Ở tửu lâu Như Ý không chiếm được cái gì tốt, Lâm Khải Thái không cam lòng trở lại tửu lâu Phú Hào, mới vừa vào tiệm, thì thấy cửa sau có một con gà bay ra ngoài, chính xác rơi đúng vào trên đầu Lâm Khải Thái, phịch mấy cái, sau khi làm rối loạn tóc hắn kêu cục tác bay đi.

Lâm Khải Thái nổi giận: “Gà ở đâu ra vậy, bắt nó cho ta.”

Được ra lệnh, tiểu nhị với đầu bếp chạy về phía con gà kia, có thể là do ngây ngô trong lồng tre quá lâu, sau khi ra ngoài thì không bao giờ muốn trở về nữa, con gà kia lại dùng mảnh khác thường, bay thật cao, nhiều người bỏ nhào ngăn cản như vậy cũng không bắt được nó, ngược lại bị ghế, bàn trong đại sảnh làm cho ngã trật chân, từng người một ngã xuống đất, nhất thời trong lúc đó, tửu lâu Phú Hào thành chiến trường bắt gà.

Một người làm cuống quýt chạy ra, kêu to: “Lão bản, không xong, phòng bếp đã xảy ra chuyện rồi.”

“Gào to cái gì!” Lâm Khải Thái không hỏi phòng bếp đã xảy ra chuyện gì, thực tế hẳn cũng không cần biết nhiều như vậy, những khách nhân đều ở đây ngoài cửa chờ ăn cơm, bọn tiểu nhị đang bắt gà trong đại sảnh, cái này gọi là sự tình: sạch đến mức làm trò cười cho người ta.

“Vương đầu bếp đâu? Mau gọi hắn ra ngoài bắt gà!” Lâm Khải Thái kêu lên, đầu bếp bản lãnh lớn, đối phó gà chắc có thể mạnh hơn bọn tiểu nhị ngu xuẩn kia.

“Vương đầu bếp đang bắt vịt ở bên trong.” Người làm nói.

“Cái gì?”

“Không biết tại sao lồng vịt lại bị mở ra.” Người làm giải thích nói.

“Triệu Đại đâu?”

“Đang bắt cá trạch ở bên trong.”

“Chậu cá trạch cũng bị đổ rồi hả?” Mặt Lâm Khải Thái càng đen hơn.

“Lý Nhị đâu?”

“Đang bắt lươn ạ.”

“Lưu Tam đâu?”

“Đang bắt rắn.”

“Lý Tam đâu?”

“Lão bản, ta ở chỗ này!” Lý Tam đuổi theo thỏ đuổi đến đại sảnh thì bị đâm vào ghế ngồi trật chân ngã, nằm trên mặt đất đáp lời Lâm Khải Thái!

Trong tửu lâu Phú Hào, gà bay vịt chạy thỏ nhảy, rắn ngao du lươn với cá trạch thì nháo, chanchan, l0q0d cực kì náo nhiệt.

Bốn người đứng ở tửu lâu Như Ý trợn to mắt, rốt cuộc tửu lâu Phú Hào ở đoàn tuồng nào vậy?

“Là ta” Lý Dục cười nói: “Lúc các người bị bắt, ta thừa dịp mở tất cả lồng tre chứa đồ sống ra.”

Thì ra là như vậy: “Không phải đã nói, người đi thu hút người ta, chúng ta làm sự nghiệp phá hoại sao?” Trụ Tử không hiểu hỏi.

“Cái đó. . . . các người cũng bị phát hiện, cơ hội tốt như vậy không thể bỏ qua chứ?” Lý Dục lúng túng nói.

Trụ Tử nghĩ, cũng đúng, nhìn tửu lâu Phú Hào nhiệt nhiệt nháo nháo, lửa nóng trong lòng Trụ Tử cũng tiêu bớt: “Nhìn người làm chuyện khiến chúng ta thoải mái như vậy, chúng ta cũng không so đo với người.” Tên vênh váo hung hăng Lâm Khải Thái trái nhảy phải nhảy đuổi gà, bộ dạng kia thật là chơi quá tốt, quá hả giận.

Nghe đối thoại của hai người, Tô Tĩnh Nhã quay đầu nhìn kỹ một nam nhân khờ trước mặt lần nữa: đáng vẻ là hơi khờ chút, nhưng đầu cũng không phải là ngốc.

Tửu lâu Phú Hào âm ỉ bao lâu, thì bốn người đứng trước cửa tiệm nhìn bấy lâu, thật là quá đẹp mắt rồi.

Đối diện không dễ dàng mới yên tĩnh trở lại thì tửu lâu Như Ý lại náo nhiệt, đã lâu không có vào thăm tửu lâu Như Ý ngồi, một người khách vừa vào cửa vừa mắng: “Này không biết họ đã nấu cái gì nữa, sườn xào chua ngọt thì cực kì mặn, cá nấu cải chua lại ngọt, dưa chuột dầm chua lại như than củi vậy. . . .”

Nghe lời này Tô Tĩnh Nhã nhìn về phía Lý Dục, Lý Dục gật đầu một cái, nhếch miệng cười một tiếng: “Ta chỉ làm gia vị của bọn họ hơi nhức nhích một tí mà thôi.” Về mặt cực kì thật thà vô tội.

Tô Tĩnh Nhã nhìn bộ dạng của hắn, không nhìn được vội bật cười, hơi nhức nhích? Động tĩnh như vậy, chỉ là hơi nhức nhích thôi sao?

Thấy Tô Tĩnh Nhã cười, Lý Dục cho rằng nàng không tin lời mình nói: “Ta không lừa ngươi, chỉ bồng nhúc nhích nhân của chúng mà thôi, thật đó.”

“Tin, ta tin.” Nói xong cười lớn, người này quá buồn cười rồi, rõ ràng là mình làm - chuyện tốt, lại lộ ra vẻ mặt cực kì vô tội.

Lý Dục cũng đi theo toét miệng ra: “Lúc ấy không có bột phần, nếu có một chút thì khẳng định đặc sắc hơn rồi.”

8. Chương 8: Cuộc Sống Của Tiểu Nhị

Trong phòng bếp của tửu lâu Phú Hào, một mảnh nhếch nhác, các đầu bếp giống như tội phạm mắc sai lầm, cúi đầu đứng ở hai bên, Lâm Khải Thái đi thông thả ở chính giữa.

“Mỗi người các ngươi đều là đầu bếp nổi danh nên kiêu ngạo sao? Gia vị của mình bị người ta đổi cũng không biết, ai cũng nói mũi đầu bếp rất thính, thính cái rắm, đường với muối mà cũng không phân biệt được, nước tương với giấm chua không nhận ra, nếu ngày nào đó có người đổi gia vị thành độc được, vậy không phải các ngươi đều thành hung thủ giết người rồi hay sao.” Tức chết ta, rõ ràng đây chính là kẻ điệu hổ ly sơn, đầu tiên là để hai người làm hấp dẫn chú ý, sau đó thừa dịp làm loạn, để vật sống trong phòng xô lỏng, gia vị bừa bãi, chính là muốn khách nhìn chuyện cười trong tửu lâu Phú Hào, khiến khách không muốn vào tửu lâu Phú Hào nữa, Lâm Khải Thái tức giận nghĩ, chuyện này không thoát được quan hệ với tửu lâu Như Ý.

Đầu bếp đứng ở cửa không dám thở mạnh, không dám nói câu nào, chính bọn họ phạm sai lầm, mắng bọn hắn là lão bản cho tiền công, có thể nói cái gì đây chứ? Có trách cũng là trách người quấy rối kia, quá chuyên nghiệp, chỉ động mấy thứ gia vị có bề ngoài không khác nhau lắm, để cho họ không thể bắt bẻ, bị mắc bẫy.

“Còn đứng đó làm gì, không mau đi đổi gia vị đi, nếu lại xảy ra chuyện này, ta sẽ để các ngươi cút đi toàn bộ” Lâm Khải Thái mắng to, chuyện hôm nay khiến khá nhiều khách bất mãn, nếu không cẩn thận lại làm ra cái gì, tửu lâu Phú Hào có thể sẽ không có ai đến nữa.

Tiếng mắng này vào trong lỗ tai đầu bếp cũng là tiếng trời, chan' được giải thoát, từng người một lập tức đi dọn dẹp.

Nhìn người trong phòng bếp bận rộn thành một đoàn, Lâm Khải Thái vừa tức vừa hận, các người Tô gia đã trêu chọc ta trước, cũng đừng trách ta vô tình

Trong tửu lâu Phú Hào là một mảnh âm trầm, tửu lâu Như Ý cũng nóng khác người, lâu rồi không có nhiều người như vậy khiến tất cả mọi người đều cười tươi tắn, trong này nên khen ngợi nhất phải là Lý Dục rồi, bây giờ trên người mặc một bộ y phục màu xanh dương đậm, đang cực kì bận rộn.

Thấy bộ y phục này, trong tim hắn xuất hiện một loại cảm giác ấm áp, vì hắn quấy rối ở trong tửu lâu Phú Hào, lại khiến khách vào tửu lâu Như Ý nhiều hơn vào tửu lâu Phú Hào, khách càng nhiều, người làm cũng không đủ, Đại Đầu ở trong phòng bếp với Tô lão cha, Trụ Tử và cô nương ở bên ngoài thì không giúp được, cô nương vốn muốn để hắn giúp một tay, nhìn thấy hắn mặc y phục bận thì nhíu mày, xoay người ôm ra một bộ y phục trong phòng mình để cho hắn thay, đó là một bộ y phục vải thô màu xanh dương đậm, y phục cũng không tốt lắm, chất vải cũng cực kì thô tháo, nhưng hắn không đổi lại, nguyên nhân rất đơn giản, những thứ khác không nói nhưng đây chính là bộ y phục sạch sẽ nhất trong nửa tháng nay của hắn.

Vì báo đáp sự tốt bụng của cô nương, hắn làm việc cực kì cố gắng, hơn nữa thành công biến mình từ người được hầu hạ thành người đi hầu hạ, đi theo Trụ Tử, có nề nếp chào hỏi khách, giới thiệu món ăn, dọn dẹp bàn gọn gàng, đi lấy mâm mang thức ăn lên, thuần thục đến mức ngay cả hắn cũng nghĩ mình là một tiểu nhị thành công.

Trăng đã treo trên cao, đã vắt vả một ngày, Lý Dục bưng bưng chậu chén bát bần cuối cùng đưa vào trong phòng bếp, đi tới bên cạnh phòng bếp thì nghe thấy có người nói chuyện bên trong.

“Ta nói này nha đầu, y phục trên người Nhị Khờ là chuyện gì xảy ra vậy? Ta nhớ không lầm thì y phục kia là người làm hơn nửa tháng, để làm quà tặng đại thọ bốn mươi tuổi cho ta mà? ” Tô lão cha đang bất bình vì hấn.

“Cha à, không phải chỉ là một bộ y phục thôi sao, cùng lắm thì ngày mai con sẽ làm một cái cho người, hẹp hòi như vậy làm gì chứ!” Tô Tĩnh Nhã làm nũng nói.

“Cái gì mà hẹp hòi, keo kiệt chứ, đó là quà lễ thọ của ta, tại sao phải cho một người mới đến hai ngày chứ?” Tô lão cha cực kì bất bình, tại sao nữ nhi lại có thể cho một người mới biết không đến hai ngày chứ, chẳng lẽ ở trong tâm nữ nhi phân lượng của mình còn không nặng bằng một tên khờ mới đến sao?

“Được rồi mà..., cha, người nhìn Nhị Khờ xem, là người thành thật, công phu lại rất tốt, lúc chưa vào tiệm lại giúp chúng ta dạy dỗ Vương Ngũ một tay, cứu nữ nhi một mạng, vừa mới vào trong tiệm của chúng ta đã mạnh mẽ dạy dỗ tên họ Lâm, trả lại buôn bán cho chúng ta, hấn không riêng là ân nhân cứu mạng của nữ nhi, còn là phúc tinh của tửu lâu Như Ý chúng ta, đương nhiên con muốn đối tốt với hấn rồi.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Đối tốt với hấn thì ta không phản đối, nhưng người không thể cho hấn thứ đó chứ, trong nhà ta có nhiều quần áo cũ như thế, nhìn đáng về hấn, cũng không phải là công tử gia đình giàu có gì, hấn có đồ mặc được, sẽ không để ý đâu” Tô lão cha nói.

“Hấn là phúc tinh của chúng ta, cho hấn mặc đồ cũ thì không tốt mà, cùng lắm thì về sau con sẽ làm cho cha bộ mới được không, người cũng đừng lại tức giận nữa, nhanh dọn dẹp đồ, không còn sớm đâu.”

Nhìn hai người đã đi xa, Lý Dục mới đi ra từ chỗ tối, trong lòng thậm chí có một loại cảm giác ấm áp, không trách được lúc đi phòng bếp bưng thức ăn, ánh mắt Tô lão cha nhìn hấn hơi không đúng, thì ra sự việc là như vậy, đều nói dệt hoa trên gấm dễ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó, hôm nay hấn gặp rủi ro, bị tên ăn xin trên đường khi dễ, cũng đang được một nữ nhân trong tửu lâu Như Ý che chở, tuy nói thì hơi mất thể diện, nhưng thật sự cảm động.

Ngày thứ hai, buôn bán của tửu lâu Như Ý vẫn coi như được, ngày thứ hai khách cũ thì trở về tửu lâu Phú Hào, bọn họ nói chuyện thành một sai lầm, vì không để ý, cũng có một số người vẫn ở lại tửu lâu Như Ý, mặc dù món ăn của tửu lâu Như Ý không phải cực kì nổi danh, nhưng thắng ở mới mẻ lại thực dụng, mà khách vùng khác không khéo vì “quái vị” nên mới vào tửu lâu Như Ý ăn cơm, phần lớn đều không chịu đi nữa, vì lý do an toàn, bọn họ vẫn là vào tửu lâu Như Ý, cho nên mới nói, tửu lâu Như Ý buôn bán đánh bậy đánh bạ lại khá hơn.

Nhìn đại sảnh, tâm tình Tô Tĩnh Nhã cực kì tốt, suy nghĩ chuyện tình hai ngày nay một chút mà cảm thán, tên Nhị Khờ này, thật sự chính là quý nhân của tửu lâu Như Ý.

Mà Lý Dục, cũng đã hoàn toàn dung nhập vào kiểu người này, biểu diễn cực kì thích hợp, thấy có khách đến cửa, vội vàng tiến lên gọi, dẫn tới bàn trống, nói tên mấy món ăn đặc sắc trong tiệm, dĩ nhiên, cũng không quên âm thầm quan sát người ra vào trong tửu lâu đối diện, đi chơi nhưng cũng không quên chính sự.

9. Chương 9: Bắt Đầu Trả Thù

Mới rạng sáng ngày thứ hai, Tô lão cha và Tô Tĩnh Nhã cùng dậy rất sớm, ngay cả Trụ Tử Đại Đầu bình thường phải giữa trưa mới đến cũng đến trong tiệm từ sáng sớm, một nhóm người dọn dẹp nổi chén muôi chậu, mang tất cả gia vị nấu ăn chứa ở trên một chiếc xe một bánh.

Trụ Tử hét lớn khiến Lý Dục đẩy xe đi, nhìn xe cút kít tràn đầy là đồ, Lý Dục nhú mày: “Xe này đẩy như thế nào?” Khi vận chuyển quân lương đều bằng loại xe này, hắn đã gặp qua không ít, nhưng thật sự chưa đẩy qua.

“Sao vậy, không lẽ ngươi chưa từng đẩy qua cái xe này sao?” Đại Đầu lộ ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn hắn: “Nâng tay lái lên, đẩy về phía trước là được.”

“Oh.” Lý Dục nghe vậy, nâng tay lái lên, còn chưa đẩy về phía trước, xe liền lệch đi, thấy xe sắp đổ trên mặt đất mà trên xe đều là chén dĩa vỡ và lọ gia vị, ngã xuống đất sẽ làm bể toàn bộ, dưới tình thế cấp bách, chân Lý Dục hơi dùng sức ở thắt lưng một cái, hai cánh tay cùng đưa lên, nhấc cả xe cùng toàn bộ đồ lên.

Đại Đầu Trụ Tử ở bên cạnh bị sợ đến cuống quýt chạy tới, đỡ xe, cẩn thận đặt xuống đất.

“Làm sao ngươi lại ngu như vậy chứ, chuyện đơn giản như vậy cũng làm không xong.” Trụ Tử vỗ vỗ ngực: “Ngươi hù chết của ta đấy, nếu vật này mà đổ, thì không may rồi.”

“Không phải đã không có gì sao.” Lý Dục vô tội nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ai sẽ đẩy xe?” Đại Đầu quan tâm nhất là vấn đề này, trước kia việc này là của hắn, hiện tại lại có người đến, hắn đã không phải người thấp nhất rồi, còn bắt hắn đi đẩy sao?

Nhìn Trụ Tử, Trụ Tử xoay mặt sang một bên, hắn mới không muốn làm việc này đâu, nhìn Nhị Khờ, Nhị Khờ ngây ngốc cười một tiếng: “Nếu các người không sợ đồ trên xe bị vỡ cái gì, ta sẽ đẩy”

Lúc Tô Tĩnh Nhã đi ra, đã nhìn thấy ba người vây quanh xe chứa đồ vật, không biết đang làm gì: “Các người làm gì vậy? Còn không mau lên đường, thời gian cũng không còn nhiều.”

“Đại Đầu, đẩy xe.” Trụ Tử ra lệnh với Đại Đầu.

Đại Đầu cũng không nói gì, ngoan ngoãn đẩy xe, thời gian không còn nhiều lắm, nếu lại xảy ra chuyện gì, cô nương lại nổi giận, vừa đẩy vừa nghĩ trong lòng, có thời gian nhất định phải chỉ giáo cho thẳng nhóc này.

Xe đi ở phía trước, phía sau Lý Dục và Tô Tĩnh Nhã vừa đi vừa tán gẫu. “Cô nương, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi về nhà bà Đỗ ở phía cuối phố, hôm nay bà Đỗ đại thọ 50 tuổi, con trai và con dâu muốn bày rượu ăn mừng, chúng ta đi nấu ăn cho bọn họ.” Tô Tĩnh Nhã giải thích nói.

“À.” Lý Dục hiểu, là đi nấu ăn sao, còn tưởng là đi dọn nhà chứ.

“Tiệc mừng thọ đều khá nhiều người, nhà bình thường sẽ không làm được nhiều món ăn như vậy, cho nên cũng sẽ mời đầu bếp trong quán rượu về nấu ăn, tự họ sẽ viết thực đơn, cho đầu bếp một chút tiền, để đưa đồ ăn làm được cho bọn họ, bản thân sẽ bớt lo, đầu bếp cũng có thể mở mang danh tiếng của mình” Tô Tĩnh Nhã giải thích.

Hoá ra là như vậy.

“Những năm gần đây đã làm phiền hàng xóm láng giềng chiếu cố, từ lâu Như Ý mới có thể chống được đến hiện tại, cho nên, nếu hàng xóm láng giềng có chuyện gì thì từ lâu Như Ý của chúng ta cũng sẽ đi góp một phần sức lực, để báo đáp hàng xóm láng giềng đã chiếu cố.” Tô Tĩnh Nhã nói: “Hôm qua, cha ta cũng đã chuẩn bị thực đơn, phân phó người Đỗ gia mua đồ rồi, hôm nay chúng ta chỉ cần dựa theo thực đơn mà mang thức ăn ra ngoài, cũng coi như là hoàn thành công việc rồi.”

Lý Dục gật đầu một cái, đối diện với cô gái có ơn chắc chắn sẽ trả này càng thêm tôn kính: “Nhưng mà ta không biết làm món ăn à.” Kêu ta tới đây, chẳng may mọi người chạy thì làm thế nào?

“Không sao, nấu ăn có Đại Đầu với Trụ Tử rồi, người chỉ cần bưng món ăn đến trên bàn là được rồi.” Tô Tĩnh Nhã nói.

Đến nhà họ Đỗ, đứng ở ngoài cửa đã nghe thấy tiếng người bên trong đi lại rất náo nhiệt, Tô Tĩnh Nhã nói: “Mọi người nhanh lên một chút, ông chủ cũng bắt đầu bận rộn rồi, ta mà không làm việc, thì những bàn tiệc rượu kia đều không có đồ rồi.”

Đẩy cửa ra, phát hiện trong sân đã dọn bàn, trải lụa đỏ, ở cửa phòng bếp, đã có đầu bếp đeo tạp dề màu trắng rồi, mà đầu bếp kia, bọn họ đều biết, là Lưu Đại trong tửu lâu Phú Hào, Lưu Đại cũng nhìn thấy bọn họ, đứng ở cửa phòng bếp, mặt khiêu khích nhìn bọn họ

Đây là có chuyện gì xảy ra? Bốn người hai mặt nhìn nhau.

Con trai bà Đỗ - Đỗ đại thúc nhìn thấy Tô Tĩnh Nhã cạnh cửa, vội vàng chạy tới: “Tô cô nương, thật xin lỗi, người thấy đây, chúng ta. . . .”

“Ta nói này Đỗ đại thúc, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy, ba ngày trước, không phải người tự mình đến tửu lâu Như Ý muốn chúng ta làm bếp sao? Hôm qua còn đi lấy thực đơn chỗ cha ta, hiện tại sao lại mời bọn họ?” Trụ Tử nhanh miệng hỏi.

Đỗ đại thúc không lên tiếng, chỉ là nhìn qua một bên Tô Tĩnh Nhã, không biết nói cái gì, Tô Tĩnh Nhã nhún mày, rồi sau đó như an ủi nói mấy câu với Đỗ đại thúc rồi quay đầu bảo Đại Đầu lôi kéo xe, đi về

Dọc theo đường đi, Trụ Tử và Đại Đầu cùng nhau bắt bình mà nói, Tô Tĩnh Nhã lại không nói một câu nào.

Đến tửu lâu Như Ý, Tô lão cha ở phía sau quầy thấy bốn người trở về cũng rất kinh ngạc, lúc này Tô Tĩnh Nhã mới cất lời: “Cha, thợ yếm Đỗ gia đã có người làm rồi, là người của tửu lâu Phú Hào, Đỗ đại thúc nói, là lão bản của hắn bảo hắn mời người của tửu lâu Phú Hào, nói là nếu hắn mời nhà người khác làm sẽ khiến hắn mất công việc, Đỗ đại thúc là chủ một tiệm ngọc trong thành, tiền công vô cùng tốt, hắn không muốn mất công việc này nên cũng chỉ có thể mời người của tửu lâu Phú Hào thôi.”

“Lão bản của bọn họ cũng quản quá nhiều rồi, Đỗ đại thúc mời người nào làm cho ngày mừng thọ của nương mình thì liên quan gì đến hắn chứ?” Trụ Tử bất bình nói.

“Có phải lão bản của hắn có quan hệ gì với lão bản tửu lâu Phú Hào không?” Lý Dục hỏi.

“Đúng vậy.” Tô Tĩnh Nhã nói: “Lão bản của họ là Nhị thiếu gia nhà họ Vương, nhà họ Vương và Lâm Khải Thái là thông gia, cũng chính là nhà họ Vương này, nhìn trúng mảnh đất ngoại thành nhà Đại Đầu.”

“Không trách được, nhất định bọn họ đang trả thù.” Trụ Tử nói, còn có một câu hắn không nói ra, chính là nhà họ Vương cũng tính toán đến nhà của mình, ép cha con Tô gia đi, nhưng cũng may là chưa mất.

“Được rồi” Tô lão cha cắt đứt lời mọi người: “Chuyện này đến đây chấm dứt, sắp xếp lại đồ vật một chút đi, sau đó đến phòng bếp sắp xếp lại thức ăn muốn dùng đến.” Nói xong đứng lên, thân thể hơi choáng váng, sau đó che thắt lưng, vào hậu viện.

Suốt cả một ngày, tâm tình của mọi người trong tửu lâu Như Ý đều thấp, tất cả mọi người lo lắng, dưới tình huống tửu lâu Phú Hào muốn cho bọn họ khó xử như vậy, tửu lâu Như Ý rốt cuộc còn có thể chống được bao lâu?

10. Chương 10: Tầm Bản Đồ Xuất Hiện

Buổi tối, khi ăn xong cơm tối, Lý Dục lặng lẽ chạy hết một vòng quanh tửu lâu Phú Hào, sau khi nhìn thấy Lâm Tu Văn vẫn còn ở trên lầu năm với một nữ nhân, mới phóng trở lại tửu lâu Như Ý, lúc trở lại, cũng không buồn ngủ tí nào, hắn liền vận nội lực, leo lên nóc phòng bếp bên cạnh bên cạnh một đồng hồ đặc, trong phòng bếp dơ dáy bẩn thỉu không chịu nổi, nhưng chỗ đứng đồ trên nóc phòng lại rất sạch sẽ, không có cây cảnh ngăn trở, không có bóng của lầu cao, ở nơi này có thể nhìn thấy rõ trăng sáng và sao, chỗ này là hắn vô tình phát hiện được, buổi tối không ngủ được, sẽ tới nơi này nằm một hồi, thuận tiện nghĩ một chút về chuyện của mình

Ban đêm gió mát thổi qua người thật thoải mái, đang hí hóp mắt hưởng thụ, chợt bị một vật đập trúng bụng.

Cúi đầu xem xét, là một bao bố, ngay sau đó nghe được rầm một tiếng, một cái thang đặt ở phòng bên cạnh, vang lên mấy tiếng, đầu nhỏ của Tô Tĩnh Nhã xuất hiện.

Thấy Lý Dục, Tô Tĩnh Nhã giật mình: “Làm sao ngươi lại ở chỗ này?”

“Ta. Không ngủ được, nhìn phong cảnh ở đây rất đẹp nên đến ngồi một chút” Lý Dục giải thích.

“À.” Một tiếng, bày tỏ mình biết rồi, sau đó tiếp tục bò lên trên, sau khi leo lên nhặt cái túi xách bên cạnh Lý Dục lên, mở ra, lấy ra tấm thảm ở bên trong, trải ra trên mặt đất, nói với Lý Dục: “Ta cũng không ngủ được, ngồi đi, chúng ta tán gẫu một chút.”

Lý Dục hơi do dự, gan nữ nhân này thật đúng là lớn, nửa đêm canh ba đụng phải nam nhân mà không biết tránh, còn dám nói chuyện phiếm, chỉ là, hai chân cũng không chịu khống chế đi đến, ngồi ở trên tấm thảm, người ta cũng không để ý, hẳn còn sợ cái gì.

“Đối với chuyện buổi sáng, ngươi thấy thế nào” Tô Tĩnh Nhã không để ý hỏi.

“Phía đối diện muốn chen sập tửu lâu Như Ý, dụng ý đã rõ ràng rành, không thêm che giấu chút nào.” Lý Dục nói.

“Ai.” Thở dài, Tô Tĩnh Nhã nói: “Ngay cả ngươi cũng nhìn đi ra, xem ra tửu lâu Như Ý thật sự phải đau đầu rồi.”

Lý Dục không nói nữa, tình cảnh quả thật không quá lạc quan: “Ta nghe Trữ Tử nói các ngươi cũng không phải người Thương Châu, tại sao còn phải ở lại chỗ này khổ sở chống đỡ như vậy?” Hàng xóm láng giềng còn có chút tình cảm này với bọn họ, nhưng tình cảm có thể chống đỡ được bức bách của hai nhà Lâm Vương sao?

“Cha nói, bảy năm trước, lúc cha mang theo ta chưa đầy chín tuổi đi tới Thương Châu này, không may mắn bị bệnh nặng, là nhà phía Đông cho một chén cơm, nhà phía Tây cho một bát thuốc cứu cha một mạng, cha nói, người nơi này làm cho hắn cảm thấy ấm áp, cho nên đã lưu lại, bảy năm rồi, nếu không có hai nhà Lâm Vương bức bách, mọi người vẫn chung sống rất tốt.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Vậy sau này làm như thế nào, cứ chống đỡ như vậy sao?” Đây cũng không phải là biện pháp tốt nha.

“Đi một bước tính một bước thôi.” Tô Tĩnh Nhã bắt đầu nói: “Bọn họ cấu kết với quan lại, nhưng cũng không dám ép quá, những năm ở đây cha cũng biết không ít người, nếu những người này liên hợp lại thành một chỗ, mặc dù không thể tiêu diệt bọn họ nhưng cũng có thể để cho bọn họ thiếu ngủ vài ngày mà không sinh chuyện.” Trước cứ chống đỡ như vậy thôi, dù sao cha của mình cũng không thể bỏ lại những người ở đây.

Cũng thở dài theo, trong lòng Lý Dục nghĩ, có nên giúp bọn họ một chút hay không đây?

“Hôm nay ta thấy bệnh của cha lại tái phát, ngày mai ta muốn đến phía sau núi hái chút thảo dược, ngươi đi cùng ta chứ.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Ngươi còn biết y thuật sao?” Lý Dục rất ngạc nhiên, sao cô gái này lại bất đồng với cô gái hắn biết như vậy? Chẳng những xuất đầu lộ diện làm những chuyện của nam nhân, còn biết được nhiều thứ như vậy.

“Cha đưa ta đi học trong y quán, cái lần bệnh nặng kia khiến ông cực kỳ xúc động, ông nói, người ăn ngũ cốc hoa màu, có bệnh là chuyện rất bình thường, nếu bị bệnh thì nên biết cách trị, sẽ bớt đi rất nhiều, ông ấy lớn tuổi không học được, nên đưa ta sang, nói là học xong, mình có thể phòng thân, còn có thể trợ giúp người khác.” Tô Tĩnh Nhã giải thích nói.

Nhìn qua cô gái trước mắt, trong lòng Lý Dục có một loại cảm giác rất lạ lẫm, trong gia tộc đế vương có rất nhiều cô gái vì mục đích của mình mà không chừa thủ đoạn nào, nhưng hắn lại chưa gặp qua người nào dám vì người khác mà bỏ ra nhiều như vậy, nàng chỉ là một cô gái nhỏ mười lăm mười sáu tuổi, rốt cuộc là vì tin tưởng cái gì mà khiến nàng thản nhiên tiếp nhận những thứ bất công này, lại làm cho nàng thật lòng bỏ ra mà không oán hận đây?

“Được thôi, ta đi với ngươi.”

Ngày thứ hai, Tô Tĩnh Nhã nói muốn lên núi hái thảo dược, Tô lão cha cũng không phải cực kì tán thành, nhưng Tô Tĩnh Nhã lại nói cho hắn biết, muốn dẫn Lý Dục cùng đi, hắn mới đồng ý, rắn độc mãnh thú trên núi rất nhiều, có thằng ngốc công phu tốt này đi cùng thì an toàn của nữ nhi hẳn chắc không thành vấn đề.

Núi lớn thâm sâu, lá xanh um tươi tốt, cỏ thụ che trời, bụi gai khó dây dưa, cỏ dại cao bằng người, còn vài loại hoa dại không biết tên, hai người đi lên theo dòng suối nhỏ, vì Tô Tĩnh Nhã nói, nàng muốn tìm thảo dược hỉ ứ, sinh trưởng phần lớn ở trên dòng suối nhỏ.

Tô Tĩnh Nhã cầm xẻng đào thuốc, sau lưng Lý Dục mang giỏ, hai người đi cũng không nhanh, nhìn thấy thảo dược bản thân dùng được, sẽ dừng lại, sau khi hái thì giao cho Lý Dục, để hắn đặt vào trong giỏ sau lưng.

Cứ như vậy, bất tri bất giác, đã đến trưa, ăn một chút lương khô đơn giản, Tô Tĩnh Nhã xem giỏ một chút, nói cho Lý Dục biết còn thiếu hai loại thảo dược nữa là đủ.

Nghỉ ngơi xong, hai người đứng lên, lúc chuẩn bị đến nơi khác tìm kiếm, Lý Dục chợt nghe thấy sâu trong cánh rừng khác truyền ra tiếng khác thường, vội vàng lôi kéo Tô Tĩnh Nhã, tự mình thu thập xong, giấu người trong bụi cỏ cao.

Từ trong rừng cây truyền tới một hồi tiếng ken két ken két, chỉ chốc lát sau, có hai nam nhân áo đen đi ra, một người cầm trong tay cây đao, liên tục chém những nhánh cây cản đường trước mắt, bọn họ dọn dẹp con đường, ở phía sau hai người đàn ông này, còn có năm người, ba người cũng giống như hai người trước mặt, cũng là một thân áo đen, chỉ có hai người ở giữa, một thanh niên mặc trường bào màu xanh và một người trung niên mặc quần áo màu vàng, trong tay nam nhân mặc quần áo màu xanh còn cầm một cuộn da màu vàng, vừa đi vừa nhìn.

Thấy được hai người ở giữa, Tô Tĩnh Nhã và Lý Dục cùng trợn to hai mắt.

Tô Tĩnh Nhã nhìn chằm chằm vào người trung niên mặc tơ áo màu vàng kim: sao Lâm Khải Thái lại đến nơi này đã ngoài hử?

Lý Dục nhìn nam nhân áo xanh: Lâm Tu Văn không ẩn núp ở trong quán rượu mà tới nơi này làm gì?

Bảy người đi tới bên dòng suối rồi ngừng lại, đánh lút nước, ngồi nghỉ ngơi ở trên tảng đá.

“Hiền chất này, cái đồ đó có phải có vấn đề hay không vậy, tìm khắp nơi đã hơn nửa ngày rồi mà sao một chút đầu mối cũng không có vậy chứ?” Lâm Khải Thái lau mồ hôi nói.

“Không sai được. ” Nam nhân áo xanh Lâm Tu Văn chỉ vào tranh trong tay: “Đây là đồ Lệ Phi nương nương tự tay giao cho ta, nàng còn nói cho ta biết, đây là quân phí lúc trước tiên đế giao cho Lương vương lúc ấy đang đóng quân ở Thương Châu để phát động chiến tranh, sau đó Lương vương bị bắt, Tướng quân thân cận của Lương vương vì lý do an toàn đã giấu tiền bạc ở phía sau ngọn núi ở Thương Châu này, cũng vẽ một tấm bản đồ, sau đó Tướng quân thân cận của Lương vương bị tiên đế thù giết, tấm bản đồ liền rơi vào trong tay tiên đế, tiên đế cố kỵ Thương Châu còn sót lại thế lực của Lương vương nên không hạ lệnh đến tìm, sau đó tiên đế lại chết vì bệnh, bí mật đưa cái này cho con trai của mình, cũng chính là đương kim hoàng thượng, lúc đương kim hoàng thượng say rượu, trong lúc vô tình nói ra, khiến Lệ Phi nương nương nghe được. ”

“Sau đó Lệ Phi liền trộm đồ này ra cho người? Ta thật sự không hiểu, làm sao Lệ Phi này lại chọn người? Người nói cho thúc thúc một chút, rốt cuộc người và Lệ Phi có quan hệ gì?” Lâm Khải Thái tò mò hỏi.

“Thúc thúc không biết điều này, Lệ Phi là nữ nhi họ hàng xa của mẫu thân ta, bàn về thân phận, nàng còn là biểu muội ta đó?” Lâm Tu Văn nói.

“Có phải và thanh mai trúc mã của người, lúc nhỏ là cái loạibiểu muội vô tư kia hay không?” Lâm Khải Thái bỉ ổi hỏi.

“Người nói thử xem?” Lâm Tu Văn không nói rõ trả lời, lại dùng một câu hỏi, khẳng định: “Cha đẻ của biểu muội ta là Thị Lang, phụ thân của nàng vì chức quan của mình mà đưa nữ nhi đến hoàng cung, người ta là trọng thân của triều đình, vốn không nhìn trúng tiểu hộ nhỏ của chúng ta, tất cả những chuyện này

ta cũng không biết, sau khi đầu quân hồi kinh, ta bị ở lại cấm vệ quân, trong lúc vô tình lại phát hiện mình tiểu biểu muội của mình là sủng phi đương triều.”

“Sau đó liền cảm dỗ lại rồi hả ?”

“Người cũng biết, trong hoàng cung có nhiều phi tử như vậy mà chỉ có một Hoàng đế, biểu muội ta cũng không chịu nổi tịch mịch trong người, ta chỉ trêu chọc một chút, nàng liền mắc câu.” Lâm Tu Văn hả hê nói.

“Gan người thật đúng là lớn, nữ nhân của hoàng thượng cũng dám động.”

“Vậy đã là cái gì, hoàng thượng nhiều nữ nhân như vậy, một mình hần cũng rất bận rộn đó, ta đây là đang giúp hần, người nói có phải không?”

“Người. Ha ha. Nếu để hoàng thượng nghe được lời này của người, chắc chắn là chu di cửu tộc.” Sau khi Lâm Khải Thái cười ha ha nói.

“Chu di cửu tộc? Cha mẹ chết sớm, vô thân vô cố, nói đến cửu tộc thì trong cửu tộc của ta chỉ có thúc thúc người, thúc thúc người có sợ hay không?” Lâm Tu Văn hỏi.

“Sợ? Sợ thì ta cũng không chứa chấp người.” Lâm Khải Thái nói: “Sau đó thì sao? Đều đến trên tay người như thế nào?”

” Trong lúc vô tình Hoàng thượng nói chuyện này cho biểu muội ta biết, nàng cho thành chuyện cười nói cho ta nghe, ta cảm thấy chuyện này là một cơ hội, nên để cho nàng dùng biện pháp lấy đồ ra, sau đó mang theo nàng cao bay xa chạy, biểu muội ngây ngốc của chúng ta thật sự tin.” Nhưng phản ứng của hoàng đế này cũng thật nhanh, mình mới ra thành, mà người của hần đã đuổi theo, dọc theo đường đi, giết hết thủ hạ hần tử mĩ bồi dưỡng, nếu không phải như vậy, hần cũng sẽ không cầu xin đến thúc thúc này, ai nguyện ý chia thứ gì của mình cho người khác một nửa chứ.

“Theo như người nói thì tấm bản đồ này không sai, nhưng sao chúng ta không tìm được chứ?” Lâm Khải Thái hỏi.

“Ta nói này thúc thúc, người ngẫm lại xem, một kho báu lớn như vậy, chắc chắn không thể để ở ngoài sáng, đương nhiên là muốn giấu bí mật chút mới an toàn rồi đúng không?” Lâm Tu Văn an ủi thúc thúc của mình.

“Vậy chúng ta nên làm cái gì đây? Người của triều đình đuổi theo người đã đến Thương Châu rồi, nếu để bọn họ tìm thấy người, thì chúng ta đã liền xong rồi.” Lâm Khải Thái sợ hãi nói.

“Không phải thúc thúc đã nói Thương châu là địa bàn của người ư, còn sợ người ở kinh thành đến sao.”

“Hiện chất này, thúc thúc chỉ là một thương nhân, dù tay mắt vô số, cũng không so được với vua một nước như hần đâu.” Lâm Khải Thái bất đắc dĩ nói.

Trầm tư một chút, Lâm Tu Văn nói: “Vậy chúng ta tìm một chút đi, nếu thật không tìm được, thì tìm lại thôi.”

Lâm Khải Thái gật đầu một cái, nhóm người lại đi vào trong rừng cây sâu.

Nhìn đám người từ từ đi xa, hai người mới đi ra từ trong bụi cỏ.

“Bọn họ đang tìm kho báu sao?” Tô Tĩnh Nhã kinh ngạc nói.

“Hình như là vậy.” Lý Dục nói xong, không trách được chuyện lớn như vậy mà không dám vận động đến cấm vệ quân, còn như ăn trộm đêm hôm khuya hoắt lên vào trong phủ của hần, bắt được hần từ trong chăn ra, một câu còn chưa nói liền đá hần ra ngoài, thì ra chính là tên đó gây họa, thật là, làm hại hần ngay cả người của mình cũng không kịp mang đi, chỉ kêu mấy tên hộ vệ từ trong phủ, hại chết người ta, còn khiến mình thiếu chút nữa mất mạng rồi.

“Kho báu à.” Còn là tấm bản đồ lộ ra từ trong triều đình, đúng là không thể tưởng tượng nổi.

“Ta cảm thấy chúng ta nên xuống núi nhanh lên, chuyện những người này làm cũng không vẻ vang gì, nếu bọn họ biết chúng ta nghe thấy bí mật này, chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta.” Lý Dục nói, khó báu cũng không phải nhất thời tìm là có thể tìm được, nếu bọn họ biết kho báu ở Thương Châu này, chắc chắn

sẽ không dễ dàng rời đi, chỉ chờ tới lúc người của mình tìm đến, những người này sẽ không nhảy nhót được mấy ngày nữa rồi.

Tô Tĩnh Nhã nghĩ, cũng có chút đạo lý, thảo được còn thiếu cũng không tìm nữa, liền theo đường cũ đi về với Lý Dục.

11. Chương 11: Bóng Đen Lúc Nửa Đêm

Trở lại tiệm, nói lại chuyện tình đã thấy cho Tô lão cha nghe, sau khi Tô lão cha nghe được cũng rất kinh ngạc, suy nghĩ một lúc rồi dặn dò hai người không nên nói chuyện này ra, dù sao chuyện này cũng dính dáng đến triều đình, hẳn cũng không muốn chọc phải phiền toái không cần thiết.

Lý Dục không có nói gì, chuyện dính dáng quá lớn, bọn họ không bị quần lấy cũng tốt, tránh đến lúc đó xảy ra chuyện gì mà hẳn không chú ý đến, thật ra Tô Tĩnh Nhã không nói gì, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy lo lắng, triều đình mất đồ, sao có thể chịu để yên, đến lúc đó cũng không nên có chuyện gì xảy ra mới được.

Lúc xế chiều, có một người thanh niên đến trong tiệm, mặc y phục màu xanh dương đậm, đeo hành lí đựng quần áo, trong tay còn cầm một thanh trường kiếm, bộ dạng long đong mệt mỏi, vừa bước vào cửa là nhìn lướt qua đại sảnh, giống như là đang tìm người.

“Khách quan mời vào bên trong, ngài muốn ăn cơm hay dừng chân?” Lý Dục nhìn thấy người tới trong lòng vui mừng, vội vàng nghênh đón.

“Ăn. Gia.” Sau khi thấy rõ người đến, gương mặt người thanh niên hoảng sợ, vừa muốn mở miệng nói gì đó, lại bị Lý Dục mở miệng cắt đứt: “Ăn cơm đúng không, xin mời đi bên này, bên này còn chỗ trống.” Trùng trùng nhìn người thanh niên một cái, sau đó đưa tay hướng dẫn hắn vào trong góc.

Người thanh niên kia bị hắn trùng, không dám nói nữa, cung kính đi theo hắn, đi tới bàn trống trong góc, nhìn bên cạnh không có ai, cẩn thận hỏi: “Gia, làm sao người trở thành tiểu nhị rồi hả ?”.

“Ngồi xuống.” Lý Dục ra lệnh.

Người trẻ tuổi vội vàng ngồi xuống, Lý Dục khom người, nhích tới gần, nhìn người ở bên ngoài, giống như một tiểu nhị đang giới thiệu cho khách các món ăn.

Người thanh niên ngồi trên ghế như ngồi bàn chông, chủ tử mà hắn coi như thần tiên, là người tôn kính nhất trong lòng hắn, tại sao có thể trở thành tiểu nhị hầu hạ chứ? Hơn nữa còn làm bộ dáng ti tiện đứng bên cạnh mình, đây không phải là muốn mạng của hắn sao?

“Phía trên là có chủ ý gì?” Lý Dục cầm bình trà rót vào ly trà hỏi.

“Chủ ý của phía trên là mau tìm đồ về.” Người thanh niên lưng như kim chích (đứng ngồi không yên), ngồi rất khổ cực.

Đặt ly trà trước mặt người thanh niên: “Bây giờ nói chuyện rất bất tiện, lúc tối đến hậu viện tìm ta”.

“Vâng.” Người thanh niên đáp một tiếng, trùng trùng nhìn cái ly phía trước: chủ tử lại rót trà cho hắn sao?

“Người ngồi một chút, ăn cái gì rồi đi.” Nói xong, Lý Dục xoay người đi.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn đã xuất hiện mấy món ăn, có thể là do đói bụng, người thanh niên ăn hết sạch, ăn đến miếng cơm cuối cùng, nhìn chén nước kia do chủ tử rót, do dự một chút, lại nhìn ngắc bốn phía, thấy không có người chú ý, nhanh chóng bưng ly trà lên, một hơi uống hết trà, nhưng bởi vì uống quá mau, bị sặc ho khan.

Xem ra hẳn thật sự có mệnh nô tài, một ly trà chủ tử rót cũng không có phúc hưởng thụ, lau khô nước mắt do ho ra, người trẻ tuổi đặt ly xuống, chán nản tính tiền rồi đi khỏi.

Buổi tối hôm đó, Lý Dục mới vừa nằm xuống đã nghe thấy ngoài phòng có tiếng khe khẽ, giống như tiếng chim lại không phải tiếng chim nhỏ đến mức khó thể nghe thấy, lại làm cho hắn giật mình ngay lập tức.

Ra khỏi cửa phòng, một bóng đen im lặng rơi xuống, quỳ trên mặt đất: “Thanh Phong gặp qua gia, thuộc hạ tới chậm, khiến gia chịu khổ, xin gia trách phạt”.

“Đứng lên đi, chuyện cũng đột nhiên, ta đi quá nhanh, người nhất thời không tìm được hành tung của ta cũng có thể tha thứ.” Lý Dục nói.

“Thuộc hạ cảm tạ gia đã không phạt”.

Bóng đen tuân lệnh đứng lên, ngẩng đầu lên, hắn là thanh niên đến từ lâu Như Ý vào buổi chiều.

“Mang đến bao nhiêu người?” Lý Dục hỏi.

“Ba mươi người, tất cả đều có năng lực, bây giờ đang ở trong một ngôi miếu đồ nát ngoài thành.” Thanh Phong trả lời.

“Nghĩ biện pháp để cho bọn họ không động tĩnh vào trong thành.”

“Rõ”.

“Tên họ Lâm chúng ta muốn tìm đang ở từ lâu Phú Hào ở đối diện, nghĩ biện pháp tra bối cảnh lão bản Lâm Khải Thái một chút, còn nữa, cho mấy người nằm vùng trong từ lâu Phú Hào, theo dõi chặt chẽ Lâm Tu Văn, có động tĩnh gì phải kịp thời cho ta biết.” Lý Dục phân phó nói: “Còn có nhà họ Vương trong thành, cũng phải người theo dõi, có động tĩnh lạ gì phải thông báo”.

Nhà họ Vương? Có liên quan đến nhiệm vụ lần này sao? “Vâng.” Có nghi vấn cũng không dám hỏi ra.

“Được rồi, những thứ khác không có việc gì, người xuống an bài đi”.

“A, đi xuống? Gia không đi sao?” Thanh Phong cực kì kinh ngạc, chẳng lẽ gia còn phải ở chỗ này để làm tiểu nhị hay sao?

“Chỗ này đối diện với cửa chính từ lâu Phú Hào, khá dễ quan sát, ta muốn ở nơi này một chút, về sau nếu có việc thì đến nơi này tìm ta.” Không biết tại sao, Lý Dục không muốn rời khỏi từ lâu Như Ý này.

“Thuộc hạ không dám, khiến gia chịu khổ, hiện tại bọn thuộc hạ cũng đã đến nơi rồi, xin gia đi đến nơi an toàn, loại chuyện theo dõi như vậy, hãy để cho thuộc hạ làm.” Vừa nói, trong lòng cũng thầm nghĩ, không phải là gia làm tiểu nhị nghiện rồi chứ.

“Không cần, ta tự mình làm là được rồi.”

“Gia, nếu khiến người kinh thành biết người làm tiểu nhị ở nơi này, thì ta trở về sẽ bị mắng chết đó. ” Những thứ khác không nói, hắn sẽ khó sống với quần gia Quan Đô mất.

“Làm sao người lại phiền toái như vậy, ta nói tự mình thì tự mình làm, người nói nhiều như vậy làm gì?” Lý Dục giận dữ, rốt cuộc ai mới là chủ tử hả?

“ ” Thanh Phong im lặng, làm sao cho đầu óc nghĩ ngợi thì lại nổi giận chứ?

“Người nào đó.” Đang trong lúc hai người giằng co, lâu hai truyền đến gầm lên giận dữ.

Không tốt, quên mất còn có Tô lão cha là một cao thủ, Lý Dục nhìn thấy cửa sổ lâu hai bị đẩy ra, một bóng người sẽ lập tức nhảy ra, dưới tình thế cấp bách, một cước đá vào hông Thanh Phong: “Ẩn trốn, chạy đi đâu”.

Thanh Phong bị một cước không biết tại sao này đập bay xa vài mét, bước chân thật vất vả mới đứng vững vàng, liền nghe thấy gia mình kêu một câu to: Ẩn trốn? Ẩn trốn ở đâu?

Còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy gia mình đánh vào lồng ngực của hắn một quyền, trên nắm tay cũng không có nội lực, rồi lại đánh hắn ra xa vài mét: “Còn không chạy mau”.

Lúc này Thanh Phong mới phản ứng được, thì ra tiểu tử ăn trốn chính là hắn, lập tức quay đầu bỏ chạy, mới vừa chạy hai bước, một quyền phong bay tới, đây chính là quả đấm lực đạo mười phần, không có một

chút xíu giả nào, Thanh Phong bị sợ đến như bị bọn cho vay nặng lãi đòi nợ, lặn mấy vòng trên mặt đất, mới rút ra khỏi phạm vi của quyền phong, không dám chần chờ, Thanh Phong quay đầu lén vào bên trong rừng, nếu không chạy mau, mạng nhỏ thật sự có thể không bảo vệ được.

“Xem rõ chưa, là ai vậy?” Tô lão cha hỏi Lý Dục.

“Không biết, có thể là tiểu tặc nào không có mắt thôi.” Lý Dục nói.

“Vậy sao?” Từ lâu Như Ý có đồ vật gì đáng để bọn tặc nhớ sao? “Đi xem một chút”.

“Cha à, nửa đêm canh ba, cánh rừng lại thâm sâu, ngộ nhờ kẻ trộm này có đồng bọn trong rừng, chúng ta đi vào, không phải bị trúng mai phục sao?” Lý Dục nói.

Tô lão cha vừa nghĩ, cũng đứng: “Vậy người trở về nhìn một chút xem trong nhà có ít hơn thứ gì không?”.

“Được.” Thở phào nhẹ nhõm trong lòng,

Sau khi hai người đi, một cây nhỏ ven rừng bỗng nhúc nhích, từ phía dưới cây nhỏ một người bò ra.

Kéo cái chân bị thương, Thanh Phong kêu khổ trong lòng: gia à, người sống ở nơi có cao thủ như thế này, thì ta lần sau tìm người bằng cách nào đây.

12. Chương 12: Từ lâu Như Ý Khác lạ

Editor: hongheechan

Ngày thứ hai, vừa mở cửa chính ra, đánh bóng bàn, duỗi thẳng ghế ngồi ra, lại sạch một cách kì quái, đợi đến khi mặt trời xuống núi, lại không gặp một người nào đến từ lâu Như Ý ăn cơm.

Đây là chuyện gì thế? Tô Tĩnh Nhã cực kì buồn bực, lúc trước kia, dù buôn bán không tốt thì bằng hữu của cha cũng sẽ tới, coi như có chuyện phải làm không tới được thì cũng không thể nào giống như hẹn nhau nghỉ đến một người cũng không có chứ? Trong phòng bếp đã chuẩn bị xong món ăn và thịt tươi rồi, đến ngày mai nhất định sẽ biến vị, vậy phải làm sao bây giờ mới được chứ?

Nhìn đại sảnh trống rỗng, Tô lão cha cũng không khỏi nhíu mày: “Ta ra ngoài đi dạo.” Nói xong chấp tay sau lưng, ra cửa.

Tô Tĩnh Nhã cũng cảm thấy đại sảnh trống rỗng này ở trên đường cái nào nhiệt, nhìn thế nào cũng cảm thấy lạc lõng, dặn dò Đại Đầu và Trụ Tử coi chừng, kêu Lý Dục lên, đi tới phòng bếp.

Không biết tại sao, bây giờ lúc Tô Tĩnh Nhã có chuyện, rất thích để Lý Dục tiếp bên người, xem ra nam nhân ngây ngô này, luôn có thể cho mình một loại cảm giác an toàn, mặc dù hẳn không làm cái gì nhưng chung quy lại có thể để cho nàng an tâm.

Rửa tay một cái, Tô Tĩnh Nhã nhìn những cây rau cải còn tốt, dùng cái gầu đặt lên chậu nước, đắp một miếng vải ướt thật dày lên trên, rắc muối lên thịt buổi sáng mua được, đặt trong một cái bình, sau khi lưu loát làm xong, để Lý Dục ôm lấy, đặt ở trong một cái chậu vừa mức nước giếng trong lên, thở dài, hi vọng ngày mai còn có thể ăn.

Lại nhìn qua rau cải không tốt lắm dùng sợi dây buộc lại, nói với Lý Dục: “Ồ lại chờ khi Đại Đầu và Trụ Tử về nhà, nhớ nhắc nhở bọn họ, mang những món ăn này về, bề ngoài thức ăn này không đẹp mắt cho lắm, nhưng không hư, vẫn có thể ăn, còn có thịt kia, ta không để lại nhiều, người nhà bọn họ cũng không phải quá nhiều, để nhiều bọn họ cũng ăn không hết”.

Lý Dục gật đầu một cái.

Sau khi hết bận, tìm cái ghế ngồi xuống: “Nhị Khờ, người hộ ta suy nghĩ một chút, rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra? Tại sao lại bất chợt không buôn bán được gì chứ?”.

“Không nghĩ ra.” Lý Dục nói: “Chẳng qua ta cảm thấy chuyện này giống như tiệc nhà Đỗ, không thoát được quan hệ với tử lâu Phú Hào”.

“Trước kia bọn họ còn không dùng phương thức quá gấp như thế này, chẳng lẽ bọn họ thật sự tính toán chém tận giết tuyệt sao?” Tô Tĩnh Nhã buồn bực, chẳng lẽ không gạt bọn họ ra khỏi Thương Châu thì không bỏ qua sao?

“Có lẽ, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Lý Dục an ủi nàng nói, nhưng trong lòng của hắn không nghĩ như vậy.

Trước kia họ không làm đến bước cuối cùng, dự tính còn phải sống được ở Thương Châu, không muốn gây ra phiền toái khiến mình ngột ngạt, hiện tại, tìm kho báu, mộng đẹp đại phát tài, định tìm xong kho báu sẽ mang theo nó mà cao chạy xa bay, cho nên cũng không cần thiết duy trì mặt ngoài hài hòa này nữa, chỉ muốn có oán báo oán, có thù báo thù, chỉ muốn để cho người khiếm không thoải mái cũng không dễ chịu mà thôi.

Nhưng những lời này hắn không nói ra, hắn không muốn làm cho nữ nhân trước mắt lo lắng.

“Có lẽ là như vậy...!” Tô Tĩnh Nhã cũng không còn biện pháp khác, chỉ có thể nghĩ đến khía cạnh tốt.

Chỉ chốc lát sau, Tô lão cha trở lại, đi vào phòng bếp, chân mày Tô lão cha khóa chặt.

“Cha, có hỏi thăm được sự việc là thế nào hay không?” Tô Tĩnh Nhã vội vàng hỏi, chỉ mong sự khác thường hôm nay chỉ là trùng hợp mà thôi.

“Ta đi nhà một vị lão bằng hữu, lão bằng hữu này nói cho ta biết, ngày hôm qua khi hắn cơm nước xong ở tử lâu Như Ý, mới ra cửa liền bị mấy đại hán kéo đến trong góc dùng quyền cước đánh, sau khi đánh xong nói cho hắn biết: đây chính là kết quả đến tử lâu Như Ý ăn cơm, ta ở trên đường còn đụng phải một thương nhân vùng khác mới vừa đến ăn cơm chỗ chúng ta xong, người nọ cũng sưng mặt sưng mũi, bước đi còn khập khễnh.” Tô lão cha than thở nói.

Sự thật đã rất rõ ràng rồi, thật sự là phú hào quán rượu đang làm trò quỷ: “Bọn họ thật quá đáng, cha, chúng ta phải làm sao đây?”

“Nha đầu, đừng nóng giận như vậy, chuyện không thể đều như ý nguyện của bọn họ, nhịn một chút đi.” Tô lão cha an ủi nói.

“Nhịn? Chúng ta cũng đã nhịn lâu như vậy rồi, còn phải nhịn nữa, rốt cuộc muốn nhịn tới khi nào chứ?” Tô Tĩnh Nhã bất đắc dĩ hỏi.

“Không đành lòng thì có thể như thế nào, người ta muốn tiền có tiền, muốn thế có thế, chúng ta lấy cái gì liều mạng với bọn họ, ngoài thành còn nhiều người coi chúng ta là hi vọng của bọn họ như vậy, nếu chúng ta thiếu kiên nhẫn, xảy ra chuyện gì, bọn họ nên làm cái gì đây? Bất kể nói thế nào đều phải chống đỡ trước, chỉ cần chúng ta còn có thể chống đỡ được thì còn có hi vọng.” Tô lão cha nói.

Trong tâm Tô Tĩnh Nhã có lửa nhưng cũng không nói gì nữa, tình thế trước mắt trong lòng nàng rõ ràng nhất, mặc dù trong lòng không thoải mái nhưng cũng không có cách nào.

“Không có việc gì thì để Đại Đầu với Trụ Tử đi về trước đi, xem tình cảnh ngày mai một chút rồi tính toán tiếp.” Tô lão cha nói xong, xoay người lên lầu.

Nhìn tâm tình rơi xuống đáy của Tô Tĩnh Nhã, Lý Dục nghĩ, có nên giúp nàng làm việc gì đó hay không?

13. Chương 13: Khách Tới

Đi tới tiền sảnh, nhìn thấy Đại Đầu Trụ Tử đang nhàm chán ngủ gật trên bàn, vừa mới chuẩn bị bảo Đại Đầu và Trụ Tử đóng cửa lại, thì thấy một nam nhân mặc hoa phục tơ lụa màu xanh dương, mang theo bốn người hầu nghênh ngang vào tử lâu Như Ý.

Trụ Tử và Đại Đầu vừa nhìn nam nhân này, liền vội vàng tiến lên, muốn ngăn hãm lại, thì bị hãm bốn người hầu chặn.

Thằng tấp đi đến trước mặt Tô Tĩnh Nhã, nam nhân gầy nhẹ quạt mà nói: “Ai u, đây là không Tô muội tử sao? Mấy ngày không gặp, Tô muội tử càng thêm mận mà nha”.

Tô Tĩnh Nhã chán ghét quay đầu, như không nghe thấy, người này tới đây làm gì chứ? Chê giễu sao?

“Ta nói này Tô muội tử, ca ca ta tốt bụng mới tới thăm muội, làm sao muội lại không chào đón ca ca chứ?” Nam nhân cũng không tức giận, nói tiếp, ở bên ngoài tửu lâu Như Ý ngăn cản đánh người cả một ngày rồi, vừa tới buổi tối, hãm liền vội vã vào xem một chút nữ nhân cao ngạo này bây giờ có biểu tình gì.

Đi vào quầy, bắt đầu dọn dẹp sổ sách tính toán trên bàn, Tô Tĩnh Nhã dè nén lửa nóng trong lòng, định coi như cái người khiến người ta chán ghét này không tồn tại, đồng thời cũng hi vọng người này biết khó mà lui.

Nhưng nguyện vọng của nàng cực kì hiển nhiên đã thất bại.

Nam nhân kia cũng không thèm để ý nàng không nhìn, ngược lại càng nói càng hăng: “Tô muội tử à, sao lại làm ăn này như thế này nha, nhìn sắc mặt của người không tốt, có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không hả? Đã sớm nói một mình nữ nhân như người khổ cực như vậy làm gì, tìm nam nhân mà gả, ngày ngày trải qua cuộc sống thiếu nữ nãi (thiếu phu nhân) tốt đẹp, cứ khổ cực như vậy thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền, còn tốn nhiều tâm như vậy, cẩn thận trên khuôn mặt sẽ sinh nếp nhăn đó, ha ha.”

“Bốp.” Tô Tĩnh Nhã vứt bàn tính trên bàn xuống, tiếng động khổng lồ này khiến Đại Đầu và Trụ Tử ở một bên sợ bắn lên, cũng làm cho Lý Dục mới từ trong phòng bếp ra ngoài dừng bước.

Bây giờ Tô Tĩnh Nhã đã có thể khẳng định, chuyện khách ăn cơm tại tửu lâu Như Ý bị đánh với người trước mắt này, con độc nhất của Lâm Khải Thái, Lâm Tường Nghiệp có liên quan, cũng chỉ có cái tên đầu heo này, sau khi làm xong chuyện thiếu kiên nhẫn, luôn nghĩ tới điều vô dương oai.

Nhìn Lâm Tường Nghiệp cứng mặt, tâm Tô Tĩnh Nhã nảy sinh một kế: là hãm chọn lựa gây hãm trước, như vậy tổn thất của tửu lâu, dĩ nhiên cũng phải bù lại từ trên người hãm.

Thu hồi vẻ giận dữ, ôm bàn tính đặt lại trên quầy, Tô Tĩnh Nhã đổi lại khuôn mặt tươi cười nói tự nhiên, nói với Lâm Tường Nghiệp: “Xem ra là Lâm công tử quan tâm tiểu nữ tử, thật xa xôi mà còn tới chăm sóc buôn bán của tiểu nữ tử, công tử đối với tiểu nữ tử thật tốt.” Giọng nói mềm mại vừa phát ra, con mắt Lý Dục tròn to, Đại Đầu Trụ Tử cùng nghĩ hôm nay cô nương ăn nhầm thuốc rồi hả?

Lâm Tường Nghiệp đã thấy Tô Tĩnh Nhã mặt lạnh nhiều lần, chợt thấy nụ cười lúm đồng tiền này, nhất thời bị mê mẩn không biết đông tây nam bắc, “Đó là đương nhiên, cũng chỉ có ta mới là thật sự quan tâm người.” Khoe khoang nói, từ hai năm trước, lần đầu tiên hãm nhìn thấy cô gái trước mắt này, vẫn nhớ mãi không quên, còn từng mượn thể lực của Lâm gia đến tửu lâu Như Ý để đề cập chuyện hôn sự, nhưng lại bị cự tuyệt, hãm tâm cao khí ngạo tới tửu lâu Như Ý tìm Tô Tĩnh Nhã lý luận, lại bị rằng nhanh sắc bén của Tô Tĩnh Nhã chê cười một trận còn bị công kích đến thương tích đầy mình, thẹn quá hóa giận sai gia đình bắt nàng, muốn dùng sức mạnh, lại bị quả đấm của Tô lão cha quả đấm đánh ôm đầu chạy trốn, người chính là như vậy, không có được mới là tốt nhất, hãm luôn tâm tâm niệm niệm thỉnh thoảng gây loạn cho tửu lâu Như Ý, nhưng nào người này quá phẳng, tất cả điều nghĩ ra đều không ăn nhập, đều để cho Tô Tĩnh Nhã khéo léo hóa giải, hôm nay, hãm theo mệnh lệnh của phụ thân, sai người đánh khách tửu lâu Như Ý, nhìn tửu lâu Như Ý trống rỗng, không nịn được nghĩ đến nhìn chuyện cười của Tô Tĩnh Nhã.

“Tĩnh Nhã biết mà, người khác đối tốt với Tĩnh Nhã thì đều có mục đích, chỉ có người mới thật tâm thương Tĩnh Nhã.” Dùng âm điệu mình nghe cũng sẽ nổi da gà nói lời khen tặng.

Nghe lời nói thừa nhận đó, trong lòng Lâm Tường Nghiệp nổi lên nghi ngờ, trước kia không phải là không để ý, đối chọi gay gắt với mình hay sao, hôm nay lại làm sao rồi? Đối tính à?

“Lâm công tử.” Tô Tĩnh Nhã đi ra từ phía sau quầy: “Đều là Tĩnh Nhã không tốt, lúc trước không nhìn thấy lòng tốt của người, người là người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, đừng giận ta có được hay không?”

Lâm Tường Nghiệp bị lời này dụ dỗ quên đi bản khoản trước đó, còn mừng thầm trong nội tâm, nữ nhân mình nhìn trúng rốt cuộc cũng nghĩ thông suốt, biết mình tốt rồi.

“Có được hay không vậy. . . .” Lôi kéo tay áo Lâm Tường Nghiệp, bên dao động bên làm nũng.

Dao động khiến Lâm Tường Nghiệp mê mẩn đến choáng váng đầu óc, liên tục gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy”.

“Cho nên bây giờ, vì báo đáp ngài đã quan tâm tiểu muội, tiểu muội đặc biệt để lại những món ăn ngày mai mới bày cho ngài, ngài nhất định phải nếm thử một chút đó.” Ném mời ra.

“Được được.” Đáp trong miệng, không hề nghĩ đến việc mình đã thành công mắc câu, còn cười lấy bàn tay quấy rối của mình đưa đến sờ khuôn mặt trắng nõn trước mắt, lại bị mỹ nhân trước mặt nhẹ nhàng linh hoạt tránh ra.

Chỉ ngón tay: “Đại Đầu, còn không bưng món Phỉ Thúy bạch ngọc cha mới nghiên cứu lên, để Lâm công tử nếm thử một chút.” Nói xong nháy mắt với Đại Đầu.

“A, Phỉ Thúy bạch ngọc?” Là cái gì? Đại Đầu ngây ngẩn cả người, Lý Dục một bên kéo hần lại: “Chính là món ăn Tô lão cha mới làm đó, ta biết rất rõ, để ta xuống bưng lên hộ ngươi”.

Chỉ chốc lát sau, Lý Dục bưng ra một đĩa sứ, phía trên là từng cục lớn chừng ngón cái, có trắng, có xanh, còn có đỏ, trắng trong suốt, xanh trong suốt, đỏ tươi mới, mặt trên còn có chút đậu nành làm phụ gia, chỉ nhìn dáng vẻ thì đây là một món ăn làm cho người ta muốn ăn.

“Thức ăn này thật là đẹp mắt.” Lâm Tường Nghiệp kìm lòng không được nói.

Ở sau lưng giơ ngón tay cái lên với Lý Dục: “Đây chính là món ăn mới của tửu lâu Như Ý chúng ta, gọi là Phỉ Thúy bạch ngọc, dùng quả Thiên Sơn Tuyết Liên, thanh lê Tây Vực và hồng lân Trường Thành phía Bắc làm thành, không chỉ có vị mỹ, còn có tác dụng giải độc dưỡng nhan công hiệu thần kỳ, vật ít vì đắt, đồ tốt như vậy, tiểu muội ta cũng không được ăn, đã lấy ra cho Lâm công tử rồi.”

“Vậy sao?” Tuyết Liên thì đã nghe nói qua, nhưng thanh lê và hồng lân là vật gì? Lâm Tường Nghiệp không biết, nhưng hần cũng không hỏi ra lời, vì bên trong lòng hần đều là mỹ vị, bất kể là thứ gì, chỉ cần mỹ nhân muốn lấy cho hần, hần liền cao hứng trong lòng, xem ra ôm được mỹ nhân về đã không phải là chuyện rất xa xôi rồi.

“Lão bản.” Lý Dục mở miệng lúc Lâm Tường Nghiệp có ánh mắt mê ly nói: “Có muốn mang đồ ăn ngon nhất của chúng ta: râu rồng xào lăn cho vị công tử này một phần hay không?”.

Râu rồng xào lăn? Nhìn con người lóe lên tia sáng của Lý Dục, Tô Tĩnh Nhã sáng tỏ gật gật đầu: “Lâm công tử có muốn nếm thử hay không?”.

“Được.” Mỹ nhân nói cái gì chính là cái đó, Lâm Tường nghiệp sáng khoái đồng ý.

Lý Dục đáp một tiếng, xoay người vào phòng bếp.

Chỉ chốc lát sau, lại bưng ra một bàn món ăn, đĩa trắng như tuyết, sợi màu vàng dài nhỏ uốn thành một nửa vòng tròn, bên cạnh còn có một bông hoa nhỏ trắng nõa để trang trí, dáng vẻ cũng không khác thường, nhưng lại có một hương vị khác, đặt đĩa để lên bàn, Lý Dục lại lấy ra một cái đĩa từ phía sau, bên trong là một phần màu trắng, cũng không quá tròn, mặt trên còn có rắc lạc thừa thốt: “Lâm công tử, ta tự chủ trương, mang phần nào khi hấp cuối cùng trong tiểu điểm bưng lên cho ngươi, đây là não của con khi sống, rất có dinh dưỡng đó, ngươi sẽ không để ý chứ?”.

Não con khi sống? Lâm Tường nghiệp còn chưa phản ứng kịp, giọng nói ngọt ngào của Tô Tĩnh Nhã đã vang lên: “Lâm công tử, đây chính là phần cuối cùng đó, không ăn thì có thể không bao giờ được ăn nữa đâu.”

“Ăn, ăn, đồ nhà muội tử, Bản công tử sẽ ăn” Lâm Tường Nghiệp vì lấy lòng mỹ nhân, hào phóng nói.

“Được rồi, Lâm công tử, Tĩnh Nhã dứt cho ngươi ăn.” Cầm cái muỗng lên, múc một muỗng não khi hấp: “Lâm công tử, há mồm nào.”

14. Chương 14: Lừa Gạt

Edit: hongheechan

Đã bị ngon ngọt làm cho choáng váng Lâm Tường Nghiệp nghe lời há miệng ra, nuốt một ít cái gì đó ở miệng xuống, vừa vào miệng, sao mùi vị lại quen như vậy? Giống như đậu hũ vậy.

“Ăn ngon chứ, nào khỉ hấp này vừa mềm vừa trơn, còn mang theo mùi thơm ngát, chẳng những có dinh dưỡng, còn có thể thoải mái tăng trí nhớ đó.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Ăn ngon ăn ngon.” Mặc dù mùi vị hơi kì quái, Lâm Tường Nghiệp cũng không nói ra miệng, nhiệt tình khó chối, hẳn tin, mỹ nhân đã biết hẳn tốt, sẽ không lừa gạt hẳn.

“Ăn ngon là được rồi, đến, ăn một miếng râu rồng xào lăn này xem.” Vừa nói vừa gấp một miếng đưa đến bên mồm của hẳn.

Lăn này vào trong miệng, cảm thấy có một chút vị khét, còn hơi mặn, ném không ra vật trong miệng là gì.

“Tiếp nào, đây là Phỉ Thúy bạch ngọc” Lại một miếng nữa đến, ăn miếng này vào, vật này rất giòn, vị khét và vị mặn cùng xông vào miệng, nhưng mà sao Tuyệt Liên này lại giống như củ cải nhỉ?

Không cho hẳn suy nghĩ nhiều, miếng thứ tư miếng thứ năm đưa đến.

“Lâm công tử, ăn nhiều một chút.”

“Ăn cái này vào tắm bổ, người sẽ càng ngọc thụ lâm phong”

“Sau khi ăn cái này da của người sẽ càng làm cho các cô nương thích.”

Chỉ chốc lát sau, ba cái đĩa đã thấy đáy: “Lâm công tử, ăn no chưa? Cảm giác như thế nào vậy?”

“Rồi.” No bụng ——

“Không hổ là Lâm công tử, đồ tốt gì cũng chỉ có người biết thưởng thức” Tô Tĩnh Nhã tiếp tục khen tặng.

“Nói hay lắm.” Cảm giác được mỹ nhân khen đúng là khác lạ.

“Cái đó, Lâm công tử, ngày cũng không còn sớm, hay là người tính tiền rồi đi về nghỉ trước?” Tô Tĩnh Nhã hỏi, cũng dần dần lộ ra mục đích cuối cùng của mình.

Quá no rồi, đi về nhà nghỉ ngơi một chút cũng tốt, Lâm Tường Nghiệp gật đầu một cái.

“Vậy thì được rồi, ta đi tính toán sổ sách hộ Lâm công tử.” Nói xong, đi tới quầy.

Lý Dục và Đại Đầu Trụ Tử kéo cổ dài ra, kịch hay sắp bắt đầu rồi.

“Ba món ăn. Tổng cộng là 32 lượng bạc, Lâm công tử là một người sáng khoái, tiểu muối cũng không nên quá mức hẹp hòi, nên sẽ không thu hai lượng kia, người trả ba mươi lượng là được.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Cái gì?” Lâm Tường Nghiệp nói to: “Ta ăn cái gì mà lại phải trả ba mươi lượng?” Ba mươi lượng gì chứ, ở tửu lầu Phú Hào ăn tiệc ba ngày cũng không tới ba mươi lượng đâu? diennndanlêquý-đôn

“Lâm công tử này, trước khi mang thức ăn lên cũng đã nói cho người đó là thức ăn gì rồi mà?” Tô Tĩnh Nhã vô tội nói: “Đây đều là trân phẩm từ biên quan Tây Vực ngàn dặm xa xôi chở tới đây, còn có râu rồng xào lăn, người xem một chút, đó chính là mười mấy cân cá trắm đen làm thành đó, còn nào khỉ hấp nữa, đó là mệnh của một con khỉ sống đó, người nói xem món ăn trân quý như vậy, thu người ba mươi lượng bạc, đắt sao hả?” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Cái cái gì mà Phỉ Thúy bạch ngọc, nào khỉ hấp, rõ ràng là củ cải với đậu hũ, các người làm như ta dễ trêu chọc lắm phải không hả, cảm những thứ tầm thường gì đó đến giả mạo trân phẩm Tây Vực, xem

bản công tử là người ngu phải không?” Lúc này Lâm Tường Nghiệp mới phản ứng được, chính hắn đã bị mắc lừa.

“Ta nói này Lâm công tử, người không thể như vậy nha.” Tô Tĩnh Nhã chỉ vào ba đĩa không trên bàn: “Thứ đó đã ăn vào trong bụng của người rồi, người mới nói không phải đồ thiệt, vậy lúc ăn sao không nói hả? Người không phải cố ý đến gây sự chứ?” Tô Tĩnh Nhã không chút khách khí nói, đây cũng là mục đích ta tự mình hầu hạ người dùng cơm.

“Ta. . . .” Lâm Tường Nghiệp không còn lời nào để nói, rõ ràng lúc ấy đã ăn có vấn đề, nhưng sắc đẹp trước mặt nên không nói ra, hiện tại, cũng đã vào bụng, chứng cứ cũng không có, lời mình nói còn có ai có thể tin tưởng nữa chứ?

Nhưng thật sự muốn hắn trả tiền, trong nội tâm hắn lại không cam lòng, nữ nhân này gài bẫy mình, coi như mình không thiếu bạc cũng không thể cứ như vậy cho nàng.

Chợt, ý tưởng lóe lên: “Người đã nói trong tiệm các người thật sự có ba món ăn này, vậy người mang các món ăn giống như vậy ra, đợi Bản công tử nghiệm xác định đúng là trị giá ba mươi lượng bạc, Bản công tử sẽ mua luôn cả thức ăn trên bàn, đưa cho người 60 lượng bạc tại chỗ.” Lâm Tường Nghiệp âm hiểm nói: “Nếu người không lên đây được, vậy rõ ràng là các người có vấn đề, Bản công tử làm như vậy công bằng rồi”.

“Này. . . .” Tô Tĩnh Nhã hơi khó nói: “Lúc ăn không phải đã nói cho người rồi sao, ba món ăn này vô cùng trân quý, người ăn chính một phần cuối cùng ta đặc biệt lưu lại cho người, một phần cuối cùng đã cho vào trong bụng người rồi, ta tìm phần mới cho người ở nơi nào chứ.” Tô Tĩnh Nhã nói, mang lên một phần, mang lên một phần không phải sẽ lộ sao?

“Đâu có chuyện tình trùng hợp như thế chứ, người nói có thì có hả, người nói nó trị giá ba mươi lượng bạc, thì nó chỉ đáng giá ba mươi lượng bạc hả? Chứng minh đi? Ta làm sao biết các người có phải cố tình lừa ta hay không?” Lâm Tường Nghiệp cũng hạ quyết tâm, không lấy ra chứng cứ thì hắn không trả tiền.

“Người. . . .” Chứng minh như thế nào đây? Tô Tĩnh Nhã cũng không có chủ ý.

Lý Dục một bên cũng không nhận được hơi nhức đầu, người này thật sự khó dây dưa.

“Ta có thể chứng minh, từ lâu Như Ý này quả thật có mấy món ăn như thế.” Lúc này, một tiếng nói vang dội truyền đến từ ngoài tiệm.

Mọi người vừa nhìn, người tiến vào cũng là một tiểu tử còn trẻ tuổi.

Về mặt Tô Tĩnh Nhã và Trụ Tử Đại Đầu khó hiểu: Người kia là ai? Còn Lý Dục nhìn thấy người đến thì trong lòng thở nhẹ một hơi: Miệng lưỡi tiểu tử Thanh Phong này khá lợi hại, tên Lâm công tử này khẳng định không đủ để đấu với hắn.

“Người? Người là người nào?” Lâm Tường Nghiệp hỏi, vốn đã nắm chặt phần thắng, sao lại lòi ra một tên quấy rối từ bên ngoài chứ.

“Tại hạ chỉ là một người bên ngoài mà thôi, trùng hợp ăn mấy món ăn này ở trong tiệm ngày hôm qua, mùi vị và vẻ đẹp khiến ta trở về vẫn nhớ kỹ, cho nên hôm nay đến cửa lần nữa, muốn ăn tiếp để thỏa ham mê ăn uống.” Thanh Phong làm như thật giải thích.

“Người xác định ăn ba món ăn đó rồi? Phỉ Thúy bạch ngọc, râu rồng xào lăn, còn có. . . .”

“Còn có nào khỉ hấp, đúng rồi mà, ta đã ăn qua, món ăn này không tệ, mùi vị rất được, sau khi ăn còn nhẹ nhõm sáng khoái đó.” Thanh Phong nghiêm trang nói, nhưng là do hắn ở ngoài cửa nghe rất lâu, không phải chỉ là ba món ăn ư, chẳng lẽ không nhớ được.

“Người. . . .”

“Vị công tử này, tiểu sinh mới tới nơi này, chưa quen với cuộc sống nơi đây, chắc không cần phải gạt người đâu.” Thanh Phong nghiêm trang nói.

“Lâm công tử, thứ người muốn đã chứng minh rồi, còn nghi vấn hả?” Tô Tĩnh Nhã đắc ý nói, tại sao người này lại giúp mình, về sau sẽ chậm chậm hỏi thăm, bây giờ chỉ muốn cho người đáng ghét trước mắt biến mất: “Lâm công tử à, người là nhân vật có mặt mũi trong thành Thương Châu, cũng không thể làm

loại chuyện tình rút giá trị của bản thân này được, với lại tửu lâu Như Ý của ta cũng không dễ khi dễ, d.d-le'quy-don~chna nếu người không trả, ta không ngại đến nói đạo lý với Lâm lão bản phía đối diện.” Tô Tĩnh Nhã không chút yếu thế nói, tất cả mọi người đều biết, Lâm công tử này rất sợ cha mình, mang cha hắt ra nói, không tin hắt không mắc câu.

“Người. . . .” Nhớ tới roi của lão già nhà mình, Lâm Tường Nghiệp không kiềm hãm được sợ run cả người: “Xem như người lợi hại.” Quay đầu lại nói một câu với tùy tùng sau lưng: “Đưa tiền. . . .”

Nói xong hất tay áo lên, đi ra ngoài cửa.

Không biết lúc nào thì Lý Dục chuyển đến cửa nhìn như vô tình lắc mình, vừa vịn dụng vào Lâm Tường Nghiệp, sau khi ổn định thân hình Lý Dục vội vàng nói xin lỗi với Lâm Tường Nghiệp còn chưa kịp nổi giận.

Lâm Tường Nghiệp chỉ muốn nhanh rời đi, hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, cũng không nói gì.

Chờ người của Lâm Tường Nghiệp trả hóa đơn xong, sau khi đi, Lý Dục lấy ra một cái chủy thủ nhỏ từ trong tay áo.

Nhìn chủy thủ này, khiến Trụ Tử bên cạnh vội vàng kéo tay hắt: “Nhị Khờ này, làm sao người lại cầm một cây đao vậy, chẳng lẽ muốn cho họ Lâm kia một đao hả?” Nếu người đang ở tửu lâu Như Ý xảy ra chuyện thì tửu lâu Như Ý đã xong rồi.

Lý Dục chỉ cười không nói, Tô Tĩnh Nhã lại nghi ngờ đưa mắt nhìn chằm chằm về phía Lâm Tường Nghiệp mới ra cửa, nếu cho hắt một đao, hắt sẽ không cho đến bây giờ vẫn không có phản ứng chứ, chủy thủ của Nhị Khờ cũng không thể chỉ là tùy tiện lấy ra cho người ta nhìn, vậy đến cùng hắt đã làm cái gì chứ?

Lúc nàng đang hoài nghi thì Lâm Tường nghiệp trên đường cái chợt té ngã trên mặt đất, nhìn kỹ, thì thấy quần của hắt không biết từ lúc nào đã trượt đến cổ chân, phía dưới áo khoác, hai cái chân cứ bại lộ trên đường cái như vậy.

“A.” Một tiếng, đại cô nương và tiểu tức phụ trên đường cái thét lên chạy sang hai bên, Lâm Tường Nghiệp lúng túng kéo quần, lấy tay xách lên nhếch nhác chạy đi.

Bốn người trong tửu lâu Như Ý cười ngửa tới ngửa lui, Đại Đầu đánh vào ngực Lý Dục một quyền: “Tiểu tử người, người được lắm đấy, chuyện như vậy cũng có thể làm ra được”.

“Hắt khi dễ cô nương, thì không thể để cho hắt tốt hơn.” Lý Dục cũng muốn trả lời, ngẩng đầu nhìn Tô Tĩnh Nhã, Tô Tĩnh Nhã nghe nói như thế thì trong lòng ấm áp, mắt tự nhiên mấp máy miệng, còn chưa nghe thấy đã quay đầu đi thu dọn đồ đạc.

Đại Đầu mơ hồ cảm thấy không khí trên người hai người hơi khác lạ, còn chưa kịp ngẫm nghĩ, đã bị Trụ Tử kéo sang một bên: “Mau nói cho ta nghe một chút đi, chuyện Phỉ Thúy bạch ngọc là như thế nào?”

“Bạch chính là củ cải trắng, thanh chính là rau cải, đồ là cà rốt, cho qua nước, cho thêm ít muối, đồ thêm giấm trắng là được”.

“A, thì ra là như vậy, còn râu rồng lẩn xào thì sao?”

“Chính là bánh phở bỏ xuống chảo dầu, vớt lên rồi đổ nước tương, bỏ dầu và đuôi đặt ở trong mâm là được.”

“Vậy món ăn cuối cùng là gì?”

“Chính là đậu hũ, sau khi luộc thì bỏ bốn góc, lại dùng tăm tía hoa trên là được rồi.”

“Trời ơi, người rất có tài rồi, ai dạy người làm vậy?”

“Nhị Khờ đó, hắt nói cô nương muốn làm cái đó cho họ Lâm ăn, để ta dùng mấy đồ bình thường làm mấy món ăn đẹp mắt, sau đó.”

Giọng nói dần dần đi xa, phía sau quây Tô Tĩnh Nhã lặng lẽ nghĩ, làm sao Nhị Khờ này biết nàng muốn làm cái gì?

15. Chương 15: Khách Trọ Kỳ Quái

“Nhị Khờ, người qua đây” Tô Tĩnh Nhã gọi.

Lý Dục vừa nghe thấy, lập tức chạy tới.

“Người nói qua một chút, làm sao người biết biết ta muốn dọn dẹp tên họ Lâm này?”

Gãi gãi đầu, Lý Dục cười khúc khích nói: “Cô nương nếu thật sự muốn lấy lòng người nào đó thì đã làm từ lâu rồi, làm sao còn chờ tới bây giờ, nếu cô nương buông lỏng động tác thì nhất định là có ý đồ khác, nên Nhị Khờ cả gan tự mình làm chủ một lần.” Phải nói đến lúc cô nương làm chuyện xấu thì con người tròn trịa kia sẽ xoay chuyển đặc biệt đáng yêu.

Hoá ra là như vậy, nhất thời trong lòng tràn đầy hảo cảm với Lý Dục: “Có người hiểu ta.” Giống như khích lệ vỗ vỗ vai Lý Dục, chọn khối nhỏ nhất trong chỗ bạc: “Cái này coi như là phần thưởng cho người.”

Sau khi cho thì tâm lại đầu lên, một lượng bạc đó, nó chính là một tháng tiền công của bọn Đại Đầu và Trụ Tử.

Lý Dục hiểu chuyện đặt lại bạc ở trên quây: “Cô nương, không cần đâu, Nhị Khờ cũng không làm cái gì, không đáng giá được khen thưởng nhiều như vậy.” Lúc cho bạc, trong mắt của nàng mang theo một chút đau lòng, ngẫm lại cũng đúng, nàng là một cô nương, trông coi cái tửu lâu cũng không buôn bán được cái gì mà trôi qua cuộc sống, chắc chắn rất cực khổ, một lượng bạc đối với một gia đình bình thường cũng không ít, cứ để lại cho nàng làm việc khác đi.

“Người cầm đi, giữ bạc này lại làm lộ phí sau khi hồi kinh.” Tô Tĩnh Nhã lại đẩy bạc tới trước, nàng thật lòng muốn cảm ơn Lý Dục.

Lý Dục cười cười, dù đau lòng vẫn kiên trì cho mình bạc, có phải là trong lòng nàng có hấn, quan tâm đến hấn hay không? Nghĩ tới đây, trong lòng hấn vui vẻ, vừa định đưa tay đẩy bạc trở về, thì bạc lại bị một bàn tay bỗng nhiên xuất hiện cầm đi mất.

“Này, công lao cũng có một phần của ta mà, tại sao không có ai cho ta bạc chứ?” Là người trẻ tuổi đã giúp một tay vào lúc cuối cùng.

Đúng nha, sao lại quên mất người này đây? Lúc này Tô Tĩnh Nhã mới phản ứng lại: “Người là ai, tại sao phải giúp ta?”

Lý Dục cũng ôm cánh tay, chờ xem kịch vui, tiểu tử này, buổi tối chịu thiệt thì đổi thành đến vào buổi sáng.

“Hắc hắc.” Cười hai tiếng, Thanh Phong giải thích: “Ta chỉ một người qua đường thôi.”

“Người qua đường? Không có đơn giản như vậy đâu chứ.” Đánh chết nàng cũng không tin, một người qua đường vốn không quen biết sẽ giúp nàng sao, không phải người qua đường đều vội vã đi, sợ liên quan đến mình sao?

“Cái đó” Thanh Phong nuốt nước bọt, có thể đừng khôn khéo như vậy hay không, cúi người sâu một cái: “Thật ra, tiểu sinh cũng là có sự tình khác.” Lúc nâng người lên, đã nghĩ xong lời phải nói rồi.

“Nói đi, người muốn cái gì.” Đã sớm biết mà, trên thế giới này không có chuyện tốt như vậy.

“Tiểu sinh là Thanh Phong, thời gian trước, trong nhà gặp khó khăn, lúc phụ thân qua đời, đã để tiểu sinh tới Thương Châu tìm một người cô cô nương, đến Thương Châu mới phát hiện ra cô cô đã dọn nhà, đến nơi nào cũng không biết, muốn tìm tìm cô cô cũng không phải chuyện một sớm một chiều, cho nên tiểu sinh muốn tìm một gian khách sạn làm chỗ cư trú tạm thời, vì trên người không còn nhiều bạc lắm, nên muốn chọn một gian chỗ ở tiện nghi để bàn bạc.”

Lý Dục ở một bên lặng lẽ che miệng: tiểu tử người thật sự có thể bao biện, lúc nào thấy người thiếu tiền hả.

“Cái này với việc người giúp ta có liên quan sao?” Tô Tĩnh Nhã hỏi, nàng cũng không phải là muốn tra thân thể của hấn.

“Đương nhiên có liên quan” Thanh Phong nói: “Tửu lâu Phú Hào đối diện vừa nhìn vẻ phô trương cũng biết là tiêu phí, tiểu sinh không vào nổi đấy, nên quyết định đến nơi này nhìn qua. . . .” Suy nghĩ một chút, Thanh Phong mới nói: “. . . . lúc tới tửu lâu Như Ý, khi thấy cô nương và vị công tử kia bắt đầu tranh chấp, tiểu sinh ở ngoài cửa nghe nội dung một chút, cho nên can đảm vì cô nương làm bằng chứng giả lần đầu tiên, chỉ hy vọng cô nương có thể nể tình tiểu sinh giúp đỡ, để tiền mượn phòng nhẹ nhàng chút thôi.”

Nghe thấy thế, Tô Tĩnh Nhã coi như đã hiểu, hóa ra là người muốn tiết kiệm.

Lý Dục nhún vai một cái: biết rõ tửu lâu Như Ý thiếu tiền, người còn đến giả trang làm thư sinh nghèo, giả dạng làm một đại phú hào, còn có thể không cho người vào cửa sao? Sau đó nghĩ lại, không đúng nha, nếu giả dạng làm đại phú hào, cả người tơ lụa đến tửu lâu Như Ý mặc mặc này mới gọi là khiến người ta chú ý!

Có buôn bán thì không thể đẩy ra ngoài, dù tiền phòng rẻ nhưng vẫn coi là có thu vào, tốt hơn là để nó trống không, cho nên, phòng khách tửu lâu Như Ý nghênh đón khách nhân đầu tiên trong nửa năm qua.

Thanh Phong cứ vào ở trong tửu lâu Như Ý như vậy, lấy thân phận của một tiểu sinh tìm người, dĩ nhiên, tại sao phải ở tửu lâu Như Ý, hẳn chẳng những có lí do chính đáng với Tô Tĩnh Nhã mà với chủ tử của mình cũng có giải thích hợp lý: “Lén lút lút lút cũng không là biện pháp, còn không bằng rõ ràng ra, dù sao ở nơi này, không có ai nhận ra hần”.

Buổi tối hôm đó, trong phòng của Lý Dục nhiều hơn một người, Thanh Phong quan sát gian phòng thấp bé, hỏi Lý Dục: “Gia này, căn phòng này cũng quá nhỏ rồi?” Từ nhỏ đến lớn, lúc nào thì gia phải ở trong căn phòng như vậy, ươn ướt, âm u, còn nhỏ thấp, đây là nơi ở của người có thân phận như gia sao sao?

“Nhỏ thấp? Ta không thấy thế mà.” Chỉ cần có giường, có cảm giác nằm được là được rồi không phải sao?

“Gia, trên người thuộc hạ có đủ bạc cho người đặt mua một tòa nhà tinh xảo ở trong thành này mà, tại sao người nhất định phải ở chỗ này chứ?” Thanh Phong không hiểu hỏi.

“Không phải ở nơi này quan sát thì khá dễ dàng sao?” Lý Dục nói.

“Gia, về chuyện giám sát, Thanh Phong có mang tới những người có thể hoàn thành việc này rất tốt, tại sao người muốn tự mình làm chứ?”

“Ta. . . .” Đúng nha, trước kia hần chỉ cần kết quả, tại sao lần này lại tự thân động thủ chứ?

“Gia, có phải trong tửu lâu Như Ý này có thứ người không bỏ được sao?” Thanh Phong hỏi.

“Thứ không bỏ được?” Thật sự có sao? Lâm bầm lặp lại lời nói của Thanh Phong, trong đầu chợt lóe lên một gương mặt khéo léo, nén giận tranh chấp với người ta, ánh mắt lo lắng, bộ dáng điềm tĩnh dưới ánh trăng, tư thái nghiêm túc lúc hái thuốc, khuôn mặt nhăn nhó và giọng nói làm nũng khi đối phó với công tử họ Lâm kia. Chẳng lẽ cái mình không bỏ được là nàng sao?

“Gia. . . .” Đang suy nghĩ gì đấy?

“Cái đó. Bảo người tra chuyện, có đầu mối rồi sao?”

“Đã đã điều tra xong, Lâm Khải Thái đúng là một thương nhân, nhưng hần còn có một thân phận khác, là kim trình sát.” Thanh Phong nói.

Gật đầu một cái: “Cũng khó trách, nếu không, một thương nhân như hần, sao dám dòm ngó đồ của triều đình chứ.”

“Hai ngày nay, bọn họ đã đi ra phía sau núi không dưới ba lượt rồi, đoán chừng là vội vã muốn tìm được bảo tàng kia, chắc muốn nhanh lấy đi.” Thanh Phong nói: “Có phải bắt được bọn họ nhanh chóng không ạ?”

“Bắt người thì dễ dàng, nhưng lúc bắt người có thể bảo đảm tám bản đồ có thể hoàn hảo không tổn hao gì hay không?” Lý Dục hỏi, đồ của triều đình, nếu có hư hại thì cũng không có biện pháp thực hiện giao phó của cái vị trong kinh thành kia.

“Không thể!” Nghĩ một lát, Thanh Phong trả lời: “Lúc tối tám bản đồ được đặt trong một cái hộp, thuộc hạ từng phái người đi trộm, nhưng chưa đến gần thì bắt ngờ bị trúng độc, còn ban ngày, bên cạnh Lâm Khải

Thái có một cao thủ cao gầy, công phu thâm sâu khó lường, Thanh Phong không nắm chắc có thể một kích trúng đích, không cho hắn có thời gian hủy đồ.”

“Vậy trước tiên cứ theo dõi đã, chờ bọn họ tìm được bảo tàng, sẽ giết toàn bộ bọn họ.” Lý Dục ra lệnh.

“Vâng.”

16. Chương 16: Phong Cảnh Bên Này Tuyệt Đẹp

Nằm ở trên giường, cẩn thận suy nghĩ chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này một chút, mình quả thật đã lãng phí quá nhiều thời gian trong tửu lâu Như Ý nho nhỏ này, trong khoảng thời gian này hình như hắn đều vây quanh cái bóng dáng nho nhỏ đó, giống hệt như Thanh Phong nói, nàng đã thành công trở thành lo lắng của hắn rồi sao?

Nhưng tại sao lại là nàng? Rốt cuộc trên người cô gái nho nhỏ đó có cái gì dẫn tới tim của hắn chứ? Nàng không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, cũng không có tài hoa hơn người, càng không có tài sản phú khả địch quốc, rốt cuộc trên người nàng có cái gì để hấp dẫn hắn đây?

Cẩn thận hồi tưởng lại, nếu nói hấp dẫn hắn thì cũng chỉ có quật cường và vô tư thôi! Quật cường của nàng là đại kỵ trong sinh hoạt của hắn, vô tư của nàng càng là điều từ nhỏ đến lớn hắn chưa từng gặp qua, cũng chính hai điểm này, khiến hắn không bỏ được nàng, không phải sao?

Vì ích lợi mà kết hợp lại thì hắn đã thấy nhiều rồi, những người trẻ tuổi trong gia tộc đều kết hợp sau khi gia tộc bàn bạc, kết quả sau khi cân nhắc là hoàng huynh của hắn ngồi trên vạn người, không phải vì cân bằng các thế lực mà lấy những nữ nhân mình không thích vào cung, dùng để kiềm hãm thế lực sau lưng các nàng sao?

Hôn nhân như vậy hắn không muốn, suy nghĩ một chút, lúc đi ngủ buổi tối, còn phải đề phòng với người cùng nằm trên một cái giường với mình, nói như vậy, cuộc sống cả đời chẳng phải là một chết rồi sao.

Lật người, Lý Dục chợt nhớ tới tỷ tỷ của mình, vị công chúa đã tuyên bố qua đời đó, chỉ có hắn và hoàng huynh biết, die-dan/le'quy'don nàng đang ở một nơi mà người khác không biết trải qua cuộc sống bình thường hạnh phúc mà mình muốn, vì nàng đã tìm được người nam nhân trong lòng chỉ có thể chứa đủ nàng, người nam nhân đó không tiền không thế, có chỉ là tay chân bình thường cùng với công phu và một thân y thuật rất tốt, nhưng tỷ tỷ cam nguyện vì hắn mà buông tha thân phận hiển hách của mình, mặc quần áo vải thô, rửa tay nấu canh.

Điều này chỉ có thể nói là tỷ tỷ đi theo lời yêu đi, chẳng phân biệt địa vị cao thấp, yêu đơn thuần không có mục đích.

Lúc tỷ tỷ dắt tay người nam nhân kia rời đi, trong lòng hắn ngoại trừ không muốn, còn tràn đầy hâm mộ, lúc nào thì hắn cũng có thể có một người tri âm như vậy?

Hiện tại, hắn phát hiện ra, hắn tìm được rồi, tìm được một nữ nhân thiện lương vô tư, nữ nhân này khiến hắn mơ hồ thấy được cuộc sống hạnh phúc mà mình muốn.

Sống đến năm thứ hai mươi ba này, mới đụng phải một nữ nhân thiện lương mình thích, thật sự không muốn bỏ qua.

Lật người ngồi dậy: đánh cược một lần, dán tâm ở trên người nàng!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Thanh Phong còn chưa dậy đã bị một người nhéo ở trên giường một phen . . .

Trước kia luôn ngủ thẳng đến buổi trưa mới rời giường, vừa sáng sớm Tô Tĩnh Nhã đã bị một loạt tiếng gõ cửa đánh thức.

Khoác y phục lên, mở cửa phòng, cũng không nhìn người bên ngoài là người nào, nhấc chân đá một cước tới: dù có là Thiên Vương lão tử thì dám đánh thức cô nương dậy cũng phải đánh phải đá một cái.

Lý Dục ở ngoài cửa đã sớm đoán được sẽ có một màn như vậy, thân thể linh hoạt chột lóe, nhẹ nhàng tránh ra, Tô Tĩnh Nhã lại vì một cước đá trật, thân thể lao về phía trước.

“A.” Thét lên một tiếng, sâu ngủ đã hoàn toàn chạy mất, hiện thời đang kêu lên ở trong lòng: lần này xong rồi.

Vốn cho rằng sẽ là hung hăng ngã xuống, nhưng chờ cả ngày vẫn không có đau đớn như dự tính, vừa định mở mắt nhìn, lại nghe thấy một câu hỏi truyền đến bên tai: “Cô nương, không sao chứ”.

Giọng nói rất gần, còn có thể cảm thấy hô hấp nóng hổi thổi qua cô, mở mắt ra mới phát hiện, hai chân mình đang cách mặt đất, bị Lý Dục ôm eo, mặt hấn áp sát cổ của mình, mắt nhắm xuống phía dưới một chút là có thể nhìn thấy cái yếm màu đỏ bên trong của nàng.

Vừa “A” thét lên một tiếng, Tô Tĩnh Nhã đẩy Lý Dục ra, hai tay cùng dùng sức che đi quần áo bên trong lồng ngực của mình.

Bị phát hiện rồi.

Gãi gãi đầu, Lý Dục lúng túng nói: “Cái đó. Cô nương, ta không phải cố ý, mới vừa rồi người tí nữa đã ngã xuống.”

“Được rồi, đừng bảo là...” Tô Tĩnh Nhã cắt đứt lời của hắn: “Đánh thức ta có chuyện gì?” Tĩnh táo lại, nàng chỉ muốn quên mất chuyện vừa rồi.

“Cái đó.” Suy nghĩ một chút, Lý Dục mới nghĩ đến mục đích mà mình tới: “Khách nhân đã ngồi đây ở lâu dưới rồi, Tô lão cha bảo người xuống thu ngân lượng”.

“Cái gì? Ngồi đây rồi hả.” Tại sao có thể như vậy chứ, không phải ngày hôm qua không có một mống sao?

“Đúng vậy, vừa mở cửa thì người đã tới rồi, vội chết chúng ta.” Lý Dục cười nói.

“Oh, tốt, người đi xuống trước đi, tí nữa ta sẽ tới.” Nói qua xoay người vào phòng, sau khi vào phòng lập tức đóng cửa phòng: trời ạ, tại sao có thể như vậy chứ.

Mà Lý Dục đang xuống lầu cũng mang gương mặt tươi cười: phong cảnh không tệ.

Tô Tĩnh Nhã mặc quần áo tử tế vừa đến đại sảnh, phát hiện đúng như lời Nhị Khờ nói, người đã ngồi đầy các bàn rồi.

“Chưởng quỹ, thu tiền.” Một người vừa cơm nước người đã đặt một thỏi bạc ở trên quầy.chanle'quy'd'd'on'n.

Nhìn những đĩa trên bàn một cái, Tô Tĩnh Nhã bắt đầu tính toán giá tiền.

Không biết tại sao, hôm nay nàng cứ có một loại cảm giác kỳ quái, nhưng lại không ra cảm giác gì.

“Món ăn tới.” Bưng bát thịt kho lên, Lý Dục đi tới một người đang ngồi ở cái bàn nào đó.

Bốn người ngồi bàn kia vừa thấy Lý Dục, vội đứng lên.

“Khách quan, món ăn các người chọn đã bày đủ rồi, xin mời dùng” Lý Dục cười nói, bốn người đứng đó mặt đỏ bừng, cùng kêu lên: “Dạ.”

Tô Tĩnh Nhã đứng một bên nhìn, cuối cùng cũng hiểu cảm giác kỳ quái kia là thế nào: khách nhân hôm nay đều là người trẻ tuổi, đúng ra mà nói đều là người trẻ tuổi vô cùng cao lớn cường tráng, trên thân những người này đều mang một khí tức khắc nghiệt, bọn họ cho người ta cảm giác không giống như người giang hồ hoặc hộ vệ, nhưng giống như quân đội kỷ luật nghiêm minh hơn.

Nhưng lúc Đại Đầu và Trụ Tử mang món ăn lên, cũng không thấy bọn họ có động tác gì, tại sao đến lúc Nhị Khờ mang thức ăn lên thì bọn họ đều đứng lên chứ?

17. Chương 17: Quà Tặng

Edit: hongheechan

“Ta bảo người nói cho bọn họ, để cho bọn họ tự nhiên một chút không được sao? Người nhìn bộ dáng của bọn họ xem, giống đến dùng cơm hả?” Nhìn những người kia, Lý Dục bực tức.

“Gia à, người là chủ tử của bọn họ, là gia của bọn họ, hiện tại người lại bưng thức ăn châm trà cho bọn họ, người nghĩ bọn họ có thể tự nhiên được hả?” Thanh Phong kêu rên ở trong lòng, đây không phải là cố tình làm khó người sao.

“Bộ dáng của bọn họ quá rõ ràng rồi, chắc chắn cô nương đã nhìn ra” Lý Dục nói, hắn chỉ muốn giúp tửu lâu Như Ý một cái, không muốn để một nữ nhân như nàng chịu áp lực lớn như vậy mà thôi.

“Nhìn ra thì như thế nào?” Thanh Phong hận không được tiến lên gõ đầu của chủ tử mình một chút: “Người đường đường là một Vương Gia chẳng lẽ không xứng với một chủ quán rượu sao?”

Đúng vậy, tài sản của hắn ở kinh thành để nuôi sống bọn họ thì tuyệt đối không phải vấn đề, tại sao hắn lại quên chuyện này chứ?

“Không đúng, đây không phải là vấn đề tiền bạc, ta muốn nàng chân chân chính chính yêu ta, cam tâm tình nguyện theo ta đến Kinh Thành.” Nếu để nàng biết thân phận Vương Gia của mình, vì địa vị tài phú mà cùng đi với hắn, vậy còn không bằng hắn tùy tiện tìm một đại gia khuê tú trong kinh thành.

“Nhưng mà phải làm như thế nào thì nàng mới có thể đi kinh thành cùng chúng ta chứ?” Những vấn đề mới lại xuất hiện.

“Cái này thì phải nhìn sức quyến rũ của người rồi.” Thanh Phong nói.

“Người suy nghĩ hộ ta một chút, rốt cuộc làm thế nào mới có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện đi kinh thành với ta hả? *điedanlêuquýđ’ôn* Người suy nghĩ hộ ta một chút.”

“Chủ tử.” Tại sao là ta chứ.

“Tiểu tử ngươi rất giống người làng chơi, chắc chắn biết nữ nhân yêu thích thứ gì, người nói một chút xem, ta phải làm thế nào?” Hắn cũng không phải người thấy nữ nhân đều có thể để người ta ngã vào, hắn thật sự chưa từng để ý nữ nhân nào mà.

Nữ nhân thích gì à? Không có gì hơn vàng bạc châu báu nha, vừa nghe nói chủ tử muốn mình nghĩ kế, phản ứng đầu tiên của Thanh Phong là: Tìm món đồ trang sức tinh mỹ quý báu để chủ tử lấy được vui vẻ của Tô cô nương chẳng phải là được sao.

“Ngày mai thuộc hạ đi lấy vài món đồ trang sức xinh đẹp đến, gia cầm đưa cho Tô cô nương, chắc chắn nàng rất vui vẻ”.

“Đồ trang sức xinh đẹp? Nữ nhân đều thích những thứ đồ này sao?” Có hoa không quả(*) gì đó, nàng cũng sẽ thích sao?

(*) hào nhoáng bên ngoài.

“Đúng vậy.” Đây chính là đạo lý hắn rút được trong xóm làng chơi, nói kinh nghiệm: “Lúc trước kia, thuộc hạ nhìn trúng một cô nương Túy Hồng lâu, cô nương kia luôn luôn hờ hững với ta, sau lại ta bắt chặp, mua một đôi vòng tai ngọc lục bảo đưa qua, kết quả là vừa rạng sáng ngày thứ hai, cô nương kia liền hẹn ta gặp mặt”.

“Sau đó mỹ nhân ở trong ngực như ý nguyện đúng không?”

“Đó là đương nhiên” Tiền cũng thanh toán rồi, còn có thể không nguyện ý sao?

“Ừm.” Lý Dục chỉ là ừ một tiếng.

Sao giọng điệu gia là lạ? Sau đó lại nghĩ đến những lời mình vừa nói trước đó, nhất thời hiểu rõ: “Không phải không phải, thuộc hạ nhìn trúng là cô nương thanh lâu, làm sao có thể so với người trong lòng của gia chứ, nhưng thuộc hạ nói đúng ạ, mỹ nhân thích đồ xinh đẹp, nếu muốn lấy được vui vẻ của mỹ nhân, lựa

chọn đầu chính là đồ trang sức xinh đẹp.” Thiệt là, sao nói chuyện không thông qua đại nãi chứ? Sao có thể so người trong lòng của gia với cô nương Túy Hồng lâu? Đây không phải tìm chết hả?

“Vậy người nói một chút đi, đồ trang sức như thế nào có thể lấy được vui vẻ của cô nương?” Cui như người phản ứng mau.

“Giống như mỹ ngọc, giống như bảo thạch, mỹ ngọc như ý điêu khắc thành ngọc bội, trầm cài, bảo thạch khảm trên cây trầm, dây chuyền lắc tay, đều vô cùng mỹ lệ, đưa cho Tô cô nương, nàng nhất định sẽ thích.” Lau mồ hôi, Thanh Phong cẩn thận nói.

“Tốt, ngày mai đi chuẩn bị đi.” Sau đó lại nghĩ: “Không đúng, ta lấy lý do không có tiền đến tửu lâu Như Ý lâu này, nếu cầm đồ trang sức đưa cho nàng, nàng có thể hoài nghi hay không?”

Đúng nha, sao lại quên mất chuyện này, “Vậy cũng dễ làm, thuộc hạ đi tìm vật không phải cực kì quý giá gì đó tới là được rồi”.

“Không phải đồ quý giá hả?” Lý Dục cẩn thận hỏi.

“Đúng vậy, không thể quá quý giá, không phải Tô cô nương sẽ hoài nghi sao?” Có cái gì không đúng sao?

“Đúng, rất đúng.” Hung hăng trừng mắt liếc Thanh Phong.

“Không đúng không đúng, thuộc hạ làm sao có thể cầm hàng rẻ tiền tới lừa gạt Tô cô nương chứ? Thuộc hạ nói là những đồ có hình dáng nhìn qua cũng không đáng giá, nhưng chắc chắn là cực kì quý giá.” Hôm nay làm sao vậy chứ? Cứ luôn nói vậy như vậy?

“Còn không mau đi làm.” Nói nhiều như vậy, lời thôi dài dòng.

“Đúng, đúng, thuộc hạ đi ngay”.

Lúc xế chiều, Thanh Phong trở lại, mang về một cái hộp, bên trong chứa một cái trầm phỉ thúy màu vàng.

Lấy cái trầm kia ra, Lý Dục không kìm lòng được khen ngợi: “Tốt, đúng là một cái trầm phỉ thúy trân quý!”

“Gia thật tinh mắt, cái trầm này ta rất vất vả mới tìm được đó.” d.d’le;q;u;y’d’o’n Thanh Phong nói.

Phỉ Thúy là một loại ngọc thạch, màu sắc trong trẻo, sáng trong, vì ít ỏi mà đặc biệt trân quý, bình thường có rất nhiều phỉ thúy màu xanh lá cây, đúng như thúy vậy(*). Mà ở trước thúy còn có một chữ phỉ, chữ phỉ đại biểu là một loại Ngọc Thạch màu vàng, hiếm thấy hơn phỉ thúy màu xanh lá cây, cho nên giá trị của nó cao hơn Phỉ Thúy màu xanh lá cây nhiều, mà Thanh Phong tìm được, chính là một trầm Phỉ Thúy sáng ngời màu vàng.

(*)thúy: xanh biếc (màu sắc).

“Gia, Phỉ Thúy màu vàng này rất giống Lưu Ly, nếu Tô cô nương hỏi, gia có thể nói là Lưu Ly, như vậy Tô cô nương cũng sẽ không sinh nghi rồi.” Thanh Phong nói, cái này là sai trái nhưng hẳn rất mất công phu để chọn lựa, vì quý giá, nên không phải người bình thường nào cũng biết, đưa ra ngoài cũng sẽ không làm mất mặt mũi của gia, lại dễ lừa gạt, không đến nỗi bị hoài nghi.

“Tốt” Lý Dục gật đầu một cái: “Ta sẽ đi tìm nàng.” Nói xong đẩy hộp vào, đi tới sảnh ngoài.

Thanh Phong ở sau lưng nhìn bóng lưng của gia mình: Đây chính là tình yêu sao? Nó khiến gia của hắn từ một người tỉnh táo biến thành một tiểu tử ngây thơ, vì để người trong lòng mình vui vẻ mà giống như một đứa bé cầm đồ đi tặng sao?

Trong đại sảnh tửu lâu Như Ý, Tô Tĩnh Nhã đang gõ bàn tính: Ngày hôm qua lừa gạt từ tên họ Lâm được ba mươi lượng, hôm nay khởi đầu thuận lợi, một người kiếm gần năm lượng bạc, nếu cộng thêm cái này, đủ cho tửu lâu Như Ý duy trì gần một tháng rồi.

Một cái hộp xuất hiện trên bàn tính, cắt đứt suy nghĩ của Tô Tĩnh Nhã: “Đây là vật gì?”.

“Một cái trầm, cho người” Lý Dục nói.

Mở ra vừa nhìn thấy: “Oa, thật là xinh đẹp” Vừa định đưa tay cẩn thận lấy ra nhìn một chút, lại bị một đợt tiếng khóc ngoài cửa cắt đứt: “Tô tỷ tỷ, cứu mạng!”.

18. Chương 18: Dạy Đỗ Nam Nhân Lỗ Mãng

“Tô tỷ tỷ, cứu mạng!”

“Là Tiểu Anh” Tô Tĩnh Nhã vừa nghe thấy giọng nói này, vội ném cái hộp trong tay lên trên quây, lắc mình ra khỏi quây, chạy đi về phía cửa chính.

Lý Dục trợn mắt há mồm nhìn chằm chằm cái hộp, đó là Phỉ Thúy chân quý, mất bao nhiêu công sức tìm tòi, lòng hân hoan đầy vui vẻ mà mang đi tặng, vậy mà giống như đồ bỏ đi, bị nàng ném bừa ở trên quây.

Tại sao có thể như vậy?

Vào cửa là một tiểu cô nương một thân áo xanh, tiểu cô nương nhìn qua cũng không phải lớn, lại có khuôn mặt tinh xảo, môi hồng răng trắng, mặt mày như vẽ, điều không đạt duy nhất chính là, khuôn mặt xinh đẹp của nàng là gương mặt kinh hoàng: “Tô tỷ tỷ, bọn họ vẫn đi theo ta, ta rất sợ hãi”.

Một đầu đâm vào trong ngực Tô Tĩnh Nhã, đôi tay ôm thật chặt hông của Tô Tĩnh Nhã, giống như là chộp được cây cỏ cứu mạng, làm thế nào cũng không buông tay.

Đi vào phía sau nàng là một nam tử cầm chiết phiến, vóc dáng không cao, hơi mập, da vốn là đen sam, lại cứ mặc áo trắng cả người, khiến người ta có cảm giác giống như là một tấm giấy trắng bao lấy một tiếng than đen, phía sau khối than đen này, còn có hai nam tử áo xanh đi theo, cách ăn mặc giống như tay chân.

“Anh muội muội này, làm sao ngươi lại chạy đến trong quán rượu hử, là muốn ca ca mời ngươi uống rượu sao, hay là nghĩ muốn kêu một gian phòng trong quán rượu này, vội vã muốn thân thiết với ca ca đây?” Vừa phát khỏi miệng nam tử đen sì kia chính là chuyen nhảm.

Tiểu Anh nghe xong lời này, mặt tức giận ửng đỏ rồi lại nói không ra lời, lúc đó Tô Tĩnh Nhã ở một bên mở miệng: “Ai yêu, bây giờ là ban ngày, sao lại nghe thấy tiếng chó sủa thế, thật là xúi quẩy”.

Ai cũng nghe ra lời này có ý gì, cục than đen càng tức giận tay chân phát run, đoán chừng mặt cũng đỏ rực lên rồi, nhưng do quá đen, không nhìn ra mà thôi.

“Họ Tô , ta không có trêu chọc ngươi, vì sao ngươi lên tiếng đả thương người như thế?”

“Ngươi không trêu chọc ta, nhưng ngươi trêu chọc muội muội của ta, Tiểu Anh là muội muội của ta, ta không cho phép có người khi dễ nó.” Tô Tĩnh Nhã không chút lo lắng nói, nàng không ưa nhất chính là loại tiểu nhân ý thể hiếp người này, lại nói, phụ thân của Tiểu Anh còn là bạn chí giao của cha mình, chuyện này nói thế nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

“Muội muội? Nàng là muội muội gì của ngươi, chẳng lẽ nữ nhân bản công tử coi trọng đều là muội muội của ngươi sao? Ngươi cố ý hử, ta cho ngươi biết, hôm nay ta nhất định phải mang ngươi đi, nếu ngươi cứ không chịu hiểu, ta sẽ cho ngươi đẹp mắt.” Chant êq u yyd o nn Hắc Thán cũng không yếu thế, chỉ vào hai người sau lưng nói.

“Ồ, thật đúng là không nhìn ra, hiện tại Vương công tử cũng là thiếu gia, có người hầu rồi.” Tô Tĩnh Nhã châm chọc nói, thật không biết mình có bao nhiêu phân lượng sao, còn xưng đại gia.

“Ngươi. bản công tử chính là thiếu gia, thì như thế nào?” Hắc Thán không phục nói.

“Oh —— thiếu gia nhà nào nha, nhà họ Vương sao? Thiếu gia nhà họ Vương không phải rất trắng rất anh tuấn sao? Lúc nào thì biến hình như vậy?” Tô Tĩnh Nhã khéo mồm khéo miệng cũng không chút lưu tình.

“Ngươi.”

“Ta làm sao hử? Lần trước dạy dỗ còn chưa đủ sao, còn dám gây chuyện nữa, có phải còn muốn ném thử quả đấm của bản cô nương hay không?”

“Ngươi.” Im lặng lần nữa: “Hai người các ngươi đứng ở chỗ đó làm gì, vẫn còn không đoạt lại cô ta”.

Lúc này hai người hầu mới bắt đầu đi tiến lên, muốn đi cướp lại Tiểu Anh trong ngực Tô Tĩnh Nhã, nhưng đáng tiếc, còn chưa đụng đến vạt áo của Tiểu Anh, đã bị một người đột nhiên xuất hiện ngăn cản ở trước.

Hai người hầu cũng có chút công phu bên trong, vừa nhìn đã biết mình không phải là đối thủ của người ta, cũng đứng ở một bên, không còn dám ra tay, nhưng Hắc Thán không thấy rõ tình trạng lại không nén được tức giận: “Hai người các ngươi đang làm gì? Còn không mau lên”.

Làm cho người ta không nghĩ tới chính là hai người hầu này lại ôm quyền giữa người: “Vị huynh đài này có bản lĩnh thật tốt, bọn ta xin chịu thua”.

Không nghĩ đến nhận thua dứt khoát như vậy, Lý Dục nhất thời không phản ứng kịp, ngây ngẩn cả người.

Chuẩn bị xong lại không phải ra tay Tô Tĩnh Nhã hả hê thu tay về: “Đừng tưởng rằng chỉ người có người hầu, ta cũng có, người hầu này của ta mạnh hơn gấp trăm ngàn lần so với người đó”.

Hắc Thán nhìn hai người, cực kỳ tức giận mắng lên: “Hai người các ngươi là đồ vô dụng, chuyện gì cũng làm không xong, thật là thành sự không có, bại sự có dư(*)”

(*)không làm hoàn thành việc gì, nhưng thất bại đầy rẫy.

Càng làm cho người ta không tưởng được chính là hai người hầu này cũng không dễ chọc, cực kỳ không khách khí phản bác Hắc Thán: “Ta nói này thiếu gia, thiếu gia để cho chúng ta ra ngoài với người một chút, cũng không nói chúng ta phải nghe theo người tất cả, người bắt chúng ta ra tay, nhìn thân phận thiếu gia của người, chúng ta ra tay đã đủ nể mặt người rồi, coi như là không hoàn thành chuyện của người, nhưng người cũng không cần nhục mạ người như vậy chứ.” Đúng là cáo mượn oai hùm, cũng không nhìn xem thân phận mình là gì, lão gia và thiếu gia nể tình biểu lão gia đã qua đời nên chăm sóc người, người thật đúng là treo mũi lên mặt, giống như thốt thái rau vậy.

“Các ngươi. Các ngươi thật quá mức. Ta muốn.” Tức chết người rồi, một người làm cũng có thể đối xử với hần như vậy.

“Người muốn thế nào? Trở về nói cho thiếu gia với lão gia sao? Tốt nhất là chúng ta cùng nhau đi, ta cũng thuận tiện bẩm báo với lão gia và thiếu gia việc làm hôm nay của biểu thiếu gia người.” Lần này người kia thật sự không dễ chọc, trong giọng nói ẩn chứa uy hiếp nồng nặc.

“Ha ha.” Tô Tĩnh Nhã cười to: “Thì ra thân phận thiếu gia này với cả người hầu đều là mượn đến nha? Chơi rất tốt, nghe nói qua mượn vàng bạc nhưng thật sự chưa nghe nói qua mượn thân phận, mượn người đầu”.

Hắc Thán khế hừ: “Các ngươi chờ đấy.” Quay đầu lại hét lên với hai người hầu: “Còn không mau đi, ở nơi này để mất mặt sao?”.

Hai người cũng không nghe vậy rồi rời đi, d.d'l'e'q'u;y'd'o'n mà ôm quyền với Lý Dục: “Công phu huynh đài không tệ, để tại hạ rất bội phục”.

“Quá khen.” Lý Dục cũng không muốn nhiều lời với bọn họ.

“Tại hạ họ Triệu, tên đã sớm quên rồi, từ nhỏ bị nhà họ Vương mua được, ông chủ gọi ta là A Đại, đệ đệ ta là A Nhị, không biết hai người chúng ta có thể làm bằng hữu với huynh đài hay không?” Người cao nói.

Người này tuy là người hầu, nhưng tính tình lại bất khuất, đúng là một anh hùng: “Tại hạ họ Lý, nhũ danh là Nhị Khờ, chỉ cần các ngươi muốn, thì hiện tại chúng ta sẽ là bằng hữu”.

“Được.” Triệu A Đại sáng khoái quát to một tiếng: “Được, bằng hữu, lần sau gặp mặt, ta mời người uống rượu”.

“Được.”

Triệu A Đại ôm quyền lần nữa, nói sau này còn gặp lại, mang theo huynh đệ của hần xoay người đi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng ba người, Lý Dục nói: “Hai người kia thật biết điều.” Rồi sau đó tò mò hỏi: “Cô nương, người da đen kia là ai vậy?” Da mặt cũng quá dày, quá không biết xấu hổ rồi.

“Một thân thích của nhà họ Vương, sau khi phụ mẫu mất vẫn sống nhờ ở nhà họ Vương, nhưng không biết tiến thủ, không có chút tự giác ăn nhờ ở đậu nào cả, còn mượn thể lực của nhà họ Vương, làm xằng làm bậy, tự cho mình là thiếu gia.” Tô Tĩnh Nhã giải thích nói: “Người giàu hãnh không dám chọc, chuyên chọn người nghèo để xuống tay, may mà nhà họ Vương không chào đón hãnh, nếu không, hãnh nhất định có một không hai tại thành Thương Châu này”.

“Nhìn ra được, nhưng có phải cô nương từng dạy dỗ hãnh hay không? Xem ra tiểu tử này rất sợ cô nương”.

“Đúng vậy, lần trước lúc hãnh ở trên phố đùa giỡn một tiểu tức phụ, bị ta bắt gặp nên đánh hãnh một trận, khiến hãnh đành hoảng một thời gian, không ngờ hôm nay lại không quản được mình nữa rồi”.

“Người như thế nên dạy dỗ, nếu lần sau để ta đụng phải, chắc chắn sẽ không buông tha cho hãnh.” Cặn bã như vậy, tại sao vừa rồi không thuận tiện đá hãnh mấy cái chứ.

Nghe Lý Dục nói, Tô Tĩnh Nhã không nhịn được nở nụ cười: “Không nghĩ ra, người gặp chuyện bất bình, sẽ có khí khái anh hùng rút dao tương trợ, thật khó có được nha”.

Lý Dục ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Ta vốn rất hiệp nghĩa, lúc đầu cứu cô nương là vì ta thật sự thiếu tiền.” Nàng sẽ vì điều đó mà tức giận chứ? “Nếu không, tiền kia ta không muốn nữa.” Hiện tại hãnh cũng thật sự không thiếu mười lượng bạc này.

“Ai, ta không phải có ý này, tiền sao, nếu đã đồng ý, nhất định sẽ đưa cho, đây nguyên tắc làm người của ta, cũng là điều người nên được, người không phải nghĩ nhiều.” Sao thẳng góc này lại nhạy cảm như vậy chứ?

“Nhưng là ta.” Lý Dục còn muốn giải thích nữa, lại bị một giọng nói giòn tan cắt đứt: “Tô tỷ tỷ, không phải tỷ nên giới thiệu vị đại hiệp công phu cao cường này cho Tiểu Anh biết sao?”

19. Chương 19: Mỹ Nhân Tiểu Anh

Edit: hongheechan

“Tô tỷ tỷ, không phải tỷ nên giới thiệu vị đại hiệp công phu cao cường này cho Tiểu Anh biết chứ?”

“Ai yêu, Tiểu Anh, ngại quá, ta quên mất muối.” Tô Tĩnh Nhã ngượng ngùng nói, thật sự vừa nãy Nhị Khờ dạy dỗ khối than đen kia thật quá mức hả hê.

“Không sao mà, tỷ tỷ đang bận sao?” Tiểu Anh cười nói, nụ cười cực kì rực rỡ, nhưng theo nụ cười rực rỡ đó Lý Dục nhìn thấy được tia tính toán: “Vị đại hiệp này là”

“Oh, vị này là tiểu nhị mới xin vào trong tiệm tỷ tỷ, họ Lý, gọi là Nhị Khờ.” Tô Tĩnh Nhã giới thiệu nói.

“Nhị Khờ ca ca, công phu của người thật là lợi hại nha.” Gương mặt Tiểu Anh sùng bái: “Công phu Nhị Khờ ca ca tốt như vậy, là học được ở nơi nào vậy, làm sao lại đến làm tiểu nhị trong quán rượu của Tô tỷ tỷ vậy?”.

Đúng vậy, đây là vì cái gì hả? Trước kia không nghĩ đến vấn đề này, hiện tại vừa nghĩ, hình như là có chút khả nghi.

Không biết câu trả lời như thế nào, Tô Tĩnh Nhã nhìn Lý Dục.

“Cái này. là như thế này, ta là tới tìm người, vì lộ phí đi đường có hạn, nên ở tửu lâu Như Ý này làm tiểu nhị, chờ kiếm đủ lộ phí rồi mới tiếp tục đi tìm.” Lý Dục nói.

“Vậy sao, nhưng lấy bản lĩnh của Nhị Khờ ca ca, hoàn toàn có thể đi làm hộ vệ, làm hộ vệ, tiêu sư cái gì đó, như vậy không phải càng có thể thi triển quyền cước, cũng có thể cầm nhiều tiền hơn sao?” Tiểu Anh nháy mắt, làm một vẻ mặt đáng yêu, nhưng hỏi là vấn đề vô cùng khó dây dưa.

“Cái này chỉ là trùng hợp, vì trên đường gặp phải cô nương đang gặp nạn, sau khi cứu cô nương mới nghe nói cô nương muốn tìm người, cũng không muốn lại phí sức đi tìm nhân vật quan trọng ở nơi khác, liền lưu lại.” Lý Dục cẩn thận trả lời, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Tiểu Anh này không đơn giản.

“Vậy sao, Tô tỷ tỷ, tại sao Tiểu Anh không nghe nói tỷ phải tìm người chứ.” Tiểu Anh mang đầu mới hướng về phía Tô Tĩnh Nhã.

“Cái này. vốn là không thiếu, nhưng nhìn Nhị Khờ đang hoảng, công phu lại tốt nên để hẩn lại.” Tô Tĩnh Nhã nói, muốn coi hẩn như tay chân, tới gần cản người của nhà họ Vương, ý nghĩ như vậy nàng cũng không muốn cho Lý Dục biết, nên vội vàng chuyển đề tài: “Tiểu Anh, muội không ở nhà chăm sóc phụ thân muội, sao lại ra đường, rồi để cho mấy người của nhà họ Vương nhìn thấy chứ?”

“Tiểu Anh tới tìm tỷ tỷ, bệnh cha muội càng ngày càng nghiêm trọng, Tiểu Anh đi xin tỷ tỷ cho thêm mở hai vị thuốc, cứu mệnh của cha.” Nói đến đây, Tiểu Anh không tự chủ đỏ vành mắt: “Tiểu Anh biết bệnh của cha có chút phiền phức, nhưng Tiểu Anh không có biện pháp khác, chỉ có thể tìm đến tỷ tỷ thôi.” Nước mắt vẫn rơi xuống, hoa lê dầm mưa, làm cho người ta nhìn liền đau lòng.

“Được rồi, Tiểu Anh, không khóc, ngày mai tỷ tỷ sẽ lên núi, hái thuốc cho Đỗ thúc thúc, bệnh Đỗ thúc thúc rồi cũng sẽ tốt thôi.” Tô Tĩnh Nhã an ủi nói: “Nơi này tỷ tỷ còn chút thuốc tốt, hôm nay muội mang về, tăng thêm lượng thuốc, ngày mai tỷ tỷ lên núi, sau đó thì sẽ có thuốc rồi.” Nói rồi chạy đến hướng quầy, lấy thuốc đang ở dưới quầy.

“Tỷ tỷ, đây là cái gì?” Tiểu Anh lại bị một cái hộp trên quầy hấp dẫn ánh mắt, không đợi Tô Tĩnh Nhã nói chuyện, tự mình mở cái hộp ra: “Oa, thật là xinh đẹp nha.” Tất cả một màu vàng nhạt khiến Tiểu Anh không tự chủ lấy ra quan sát.

“Đó là Nhị Khờ ca ca.” Đưa cho ta .

“Nhị Khờ ca ca, cái này thật xinh đẹp, ca cho Tiểu Anh có được hay không?” Không đợi Tô Tĩnh Nhã nói xong, Tiểu Anh liền cắt đứt lời của nàng..., trực tiếp hỏi Lý Dục đòi hỏi.

“Cái đó là ta tặng cô nương mà?” Lý Dục cực kỳ ảo não, đây là vật hẩn vất vả tìm đến tặng cho người trong lòng mình, tại sao có thể tùy tiện cho cô ta chứ.

Vừa nghe thấy là cho Tô Tĩnh Nhã, ánh mắt Tiểu Anh mờ đi, cẩn thận bỏ trân vào trong hộp.

Bộ dáng của nàng khiến Tô Tĩnh Nhã đau lòng: “Nếu Tiểu Anh thích, tỷ tỷ cho người là được.”

Ánh mắt Tiểu Anh ngay lập tức lại sáng lên, ngược lại Lý Dục ở bên cạnh không vui: “Cái đó là ta cho cô nương mà!”

“Không phải người nói là muốn tặng ta sao? Hiện tại ta tặng nó cho Tiểu Anh, không được sao?” Không phải chỉ là cây trân thôi sao, đúng là rất đẹp, nhưng nàng càng không muốn khiến Tiểu Anh đau lòng.

“Tô tỷ tỷ, đừng mà, đây là lễ vật Nhị Khờ ca ca tặng tỷ, thứ tốt như vậy Tiểu Anh không muốn đoạt đâu.” Tiểu Anh nói, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm không ngớt vào cây trân này.

“Không sao, tỷ tỷ nói cho muội thì sẽ cho muội.” Tô Tĩnh Nhã nói xong, lấy trân từ trong hộp ra, tự tay cái ở trên đầu Tiểu Anh.

“Không cần, Nhị Khờ ca ca sẽ tức giận đó.” Tiểu Anh nói rồi đưa tay định rút trân ra.

“Tỷ tỷ nói cho muội thì sẽ cho muội, Nhị Khờ sẽ không tức giận.” Tiểu Anh càng từ chối, Tô Tĩnh Nhã lại càng thấy tỷ tỷ mình không đúng, lại càng kiên định đưa quyết tâm mình ra ngoài.

Lý Dục ở một bên nhìn thấy tính toán trong mắt Tiểu Anh cực kỳ rõ ràng, hẩn có thể kết luận, tiểu cô nương này cố ý, nàng đã thăm dò tính khí của Tô Tĩnh Nhã, trong lòng nghĩ muốn rồi lại cố ý thối lui, khiến Tô Tĩnh Nhã đau lòng, từ đó đạt tới mục đích của mình.

Thở dài, cô nương thật đáng thương, với người ngoài thì đầu óc thanh tỉnh, cũng không thua thiệt, nhưng với người ở đây lại hoàn toàn không có chiêu bài gì, rõ ràng là người ta cố ý, người cũng không nhìn ra được, người có biết, thứ người mới vừa bỏ ra ngoài kia có thể bán cả người và tữu lâu Như Ý cũng không mua được.

Gãi đầu, Tiểu Anh vui vẻ cười: “Vẫn là tỷ tỷ tốt với Tiểu Anh.” Dụ được Tô Tình Nhã cũng cười rộ lên.

Lý Dục lại xoay người rời đi: Người bốn vương quan tâm mà người cũng dám đùa bốn tâm cơ, nghĩ Bốn vương dễ khi dễ vậy sao? Tối hôm nay ta liền để Thanh Phong đi lấy trâm trở lại, dù ném đi cũng không cho người có tiện nghi.

20. Chương 20: Đi Phía Tây Núi

Edit: hongheechan

Không đành lòng nhìn lại, Lý Dục lại xoay người rời đi: Người bốn vương quan tâm mà người cũng dám đùa bốn tâm cơ, nghĩ Bốn vương dễ khi dễ vậy sao? Tối hôm nay ta liền để Thanh Phong đi lấy trâm trở lại, dù ném đi cũng không cho người có tiện nghi.

Buổi tối hôm đó, không bao lâu khi trời vừa tối, cái trâm kia đã đến trong tay Lý Dục, về mặt Thanh Phong bắt đắc dĩ nhìn chủ tử của mình: gia, lần sau loại chuyện tình không đứng đắn này có thể đừng để ta làm hay không?

Buồn cười giật giật khóe miệng, Lý Dục không để ý tới vẻ mặt cố ý giả vờ của Thanh Phong, cầm cái hộp nhỏ trên tay, đưa cho hắn: “Người cứ giữ trước, đợi lúc đến kinh thành thì giao lại cho cô nương”.

“Vâng.”

“Lúc đi lấy trâm có phát hiện cái gì khác thường hay không g?” Cảm thấy tiểu cô nương kia hơi lạ, nhìn cử chỉ không giống như là con gái nhà bình thường, hơn nữa còn tâm cơ hơn người, giỏi dùng bề ngoài nhu nhược của mình mê hoặc người khác, để đạt được ý định của mình.

“Cái này, thuộc hạ đang muốn bẩm báo, lúc thuộc hạ đi lấy trâm phát hiện, tiểu cô nương kia đối xử với phụ thân của nàng cực kì khác thường, toàn thân lão nhân kia tê liệt, forum di ênđ àn lêq úyđô nn cũng không thể nói được, miệng uống xong, nhìn chăm chăm cái ly bên giường hừ nửa ngày, tiểu cô nương kia ở ngay bên cạnh lại giả vờ như không nghe thấy, cuối cùng thật sự không chịu nổi tiếng lão nhân phát ra, mới bắt đắc dĩ bưng chén nước qua, động tác hết sức thô lỗ, giống như cho bò uống rót hết một lượt, khiến lão nhân kia sắc liên tiếp đến ho khan, nhìn từ bên ngoài thì không hề giống như thái độ con gái với phụ thân gì cả, giống như là kẻ thù hơn vậy.” Nghĩ đến đây cũng thương lão nhân kia, Thanh Phong ở trong lòng buồn thay hắn, có con gái như vậy.

Này không đúng nha, buổi trưa ở trong đại sảnh tửu lâu Như Ý, mặt nàng có biểu tình đau đến không muốn sống, đây là tại sao chứ?

“Phải người theo dõi trước, chắc nữ nhân này không phải chỉ là tiểu cô nương đơn thuần ở nông thôn.”

“Dạ.”

“Gần đây họ Lâm bên kia có động tĩnh gì không?”

“Ngày nào bọn họ cũng đi lên núi, thuộc hạ đều phái người đi theo, nhưng không phát hiện bọn họ tìm được thứ gì.” Thanh Phong nói.

“Tiếp tục theo dõi, không để sót thứ gì.”

“Dạ.”

“Gần đây bọn họ hoạt động ở chân núi không? Ngày mai ta phải bồi cô nương lên núi một chuyến, không muốn đối mặt với hắn.”

“Bọn họ gần đây chỉ đi về phía Tây.”

“Tốt, ta biết rồi.”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, quả nhiên Tô Tĩnh Nhã tìm Lý Dục cùng lên núi.

Không có dọc theo dòng suối lên như lần trước, lần này Tô Tĩnh Nhã mang theo hấn đi thẳng từ phía Tây tới.

Không phải là muốn đi phía Tây núi đó chứ? Lý Dục sau lưng không nhận được mở miệng hỏi: “Cô nương, chúng ta đi đâu vậy, đây không giống như lần trước đi nha?”.

“Chúng ta đi phía Tây núi, thảo được hôm nay chúng ta muốn tìm chỉ ở phía Tây mới có.” Tô Tĩnh Nhã nói.

Thật đúng dịp mà: “Cô nương nhất định phải đi phía Tây sao? Không đi đường khác được sao?”.

“Núi này ta rất quen thuộc, thuốc kia chỉ ở phía tây mới có.” Tô Tĩnh Nhã quay đầu lại: “Làm sao vậy, mệt mỗi sao?” Tại sao trong giọng nói của hấn có chút không đồng ý chứ?

“Không có, ta chỉ là sợ cô nương mệt mỗi mà thôi.” Phía Tây núi lớn như vậy, sẽ không xui xẻo đúng lúc bắt gặp bọn họ đâu, Lý Dục ôm tâm lý may mắn nghĩ.

Nếu dòng suối nhỏ lần trước là con đường gấp ghe, thì con đường phía Tây của ngọn núi này chỉ có thể dùng cao chót vót để hình dung.

Vì người ở thưa thớt, trong rừng không có một người đi đường núi, không có đường, hai người chỉ có thể đi mò ở trong rừng cây, đụng phải sườn núi bất ngờ, cũng chỉ có thể từ từ đi qua.

Tô Tĩnh Nhã gọn nhẹ đi ở phía trước, Lý Dục sau lưng mang giỏ thuốc, công cụ ở phía sau, mỗi lần gặp phải sườn dốc, cũng có thể bắt được cành cây nhỏ trên dốc, từng chút một bò lên trên, rất nhiều lần, Tô Tĩnh Nhã không bắt được cành cây, thân thể không thể kiểm soát cứ lùi về phía sau, mỗi một lần đều được Lý Dục chặn ngang tiếp được, sườn núi vốn đã rất dốc, đi một mình sẽ không dễ dàng, lại phải tiếp được một người ngã xuống thì càng khó khăn, Tô Tĩnh Nhã Thanh nhìn thấy, vì lỗi kéo ở mình, tay Lý Dục đã bị nhánh cây rạch ra máu, nhìn thấy cánh tay chảy máu kia, trong lòng Tô Tĩnh Nhã ảm áp, không ngờ người nhìn qua khờ khạo như thế này lại che chở mình.

Nếu không phải sau lưng có hấn, cũng không biết mình đã ngã bao nhiêu lần.

Lại đi qua một gò núi nhỏ, cái gò núi đó đường khó đi khác thường, Tô Tĩnh Nhã ngã nhiều lần, chờ qua gò núi, Tô Tĩnh Nhã đã là đỏ mồ hôi ướt đầm rồi, tìm chỗ đất bằng phẳng, ngồi xuống đã không muốn đứng dậy.

Lý Dục cũng tìm tảng đá ngồi xuống, lau mồ hôi.

Lấy khăn tay của mình ra, thấm nước, kéo tay Lý Dục qua, cẩn thận giúp hấn lau vết thương: ‘truyện đăng duy nhất ở diễn đàn lê qu ýđ’ “Cảm ơn người”.

“Không có việc gì, người ta da dày thịt béo, không sợ vết thương nhỏ này.” Chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.

Tìm ra một miếng vải bố sạch sẽ, bó kỹ vết thương, rồi lại nhìn thấy y phục trên người Lý Dục bị nhánh cây kéo rách, Tô Tĩnh Nhã thoáng qua một tia đau lòng, nếu không phải do mình, chắc chắn hấn sẽ không chật vật như vậy: “Quần áo người rách rồi, tôi về ta vá cho người”.

“Không sao, cũng không lộ thịt, ta là một đại nam nhân không quan tâm những thứ này.” Lý Dục từ chối, chỉ đơn thuần không muốn kiếm vất vả cho nàng.

“Hay để ta vá cho người đi, sây sát lớn hơn nữa thì y phục này không thể dùng được rồi.” Tô Tĩnh Nhã nói.

Thở dài, thật đúng là không thể từ chối, không trách được Tiểu Anh kia thích dùng một chiêu kia như vậy.

“Cô nương, trước kia người có đi qua núi này sao? Một mình người ư, qua như thế nào?” Như vậy núi dốc như vậy, hấn cũng đã thấy nàng ngã mấy lần, một người như nàng làm sao có thể leo lên được.

“Đúng vậy, một mình, lúc đó cũng may, ngã cả người bị thương, lúc trở về rất thảm, ngã gãy chân, nếu không phải cha tìm đến, có thể thật sự mất cái mệnh này.” Tô Tĩnh Nhã nghĩ tới chuyện tình lần trước nói.

Nghe nàng hơi hột nói lại, Lý Dục cả giận: “Một mình nữ nhân như người không ngây ngô ở nhà, cứ chạy đến nơi hoang vu bên ngoài như vậy làm gì, có biết rất là nguy hiểm hay không, nếu thật sự xảy ra chuyện thì làm sao?”.

Lý Dục nổi nóng, khiến Tô Tĩnh Nhã cũng sờ một trận vui vẻ: “Người đang quan tâm ta sao?”.

Trong lòng Lý Dục buồn bực, không lãng phí nước miếng quan tâm nàng nữa.

21. Chương 21: Oan Gia Ngõ Hẹp

Edit: hongheechan

Không lãng phí nước miếng quan tâm nàng nữa.

“Ta nói cô nương này, vì một lát giềng, mà người phải đi một chuyến khổ sở như vậy, đáng giá không?” Thật không nghĩ ra, tại sao nàng phải vì người khác mà bỏ ra nhiều như vậy, không mệt mỏi sao?

“Sao lại không đáng giá, nếu có thể chữa khỏi bệnh cho Đỗ thúc thúc, ông ấy cũng không cần chịu khổ nữa, không chừng Tiểu Anh sẽ càng vui vẻ đó.” Tô Tĩnh Nhã cười trả lời

Đỗ đại thúc đỡ chịu khổ là thật, còn Tiểu Anh vui vẻ? Có thể không nhìn ra rồi: “Cô nương sẽ ra tay tương trợ với bất cứ người gặp nạn nào sao?”

“Chỉ cần ta gặp được ta đều giúp, nhìn bọn họ gặp khó xử, ta liền kìm lòng không được nhớ lại năm đó tình cảnh ta và cha tới trong thành này, nhớ lại vô dụng khi đó của mình, cái loại vô dụng và sợ hãi đó đời này ta cũng không muốn nếm trải nữa, cũng không muốn để cho người khác nếm trải, nên ta sẽ cố gắng trợ giúp cho bọn họ.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Nhà Tiểu Anh đó? Người giúp bọn họ bao lâu rồi?”

“Thân thể của Đỗ thúc thúc trước kia rất tốt, nhưng hai năm này, không biết tại sao, khí huyết bế tắc, tê liệt nằm trên giường, ta nhìn triệu chứng của ông ấy, là trúng gió, mà ta cũng điều dưỡng cho ông ấy hai năm rồi, nhưng luôn không thấy hiệu quả, thật sự rất kỳ quái.” Trên tay mình không có bệnh nhân không chữa khỏi, Đỗ thúc thúc này chính là một ngoại lệ duy nhất.

“Bỗng nhiên bị sao? Triệu chứng gì cũng không có, đã không thể xuống giường sao?” Lý Dục hỏi, bệnh này đến cũng quá bất ngờ rồi.

“Đúng vậy, còn nhớ ban đầu Tiểu Anh mang theo Đỗ thúc thúc đi xung quanh cầu chữa bệnh, bộ dáng kia thật quá đáng thương.” Nhớ đến Tiểu Anh khi đó giống như thấy được sự bất lực của mình năm đó, cho nên nàng mới đặc biệt tốt với Tiểu Anh.

“Vậy người có phát hiện Tiểu Anh lúc này có cái gì không giống như trước kia hay không?” Kết nối với tình huống Thanh Phong có được từ nơi đó, Lý Dục càng ngày càng cảm thấy Tiểu Anh có vấn đề.

“Không giống như trước? Hình như là xinh đẹp hơn trước kia, hiểu chuyện hơn rồi.” Tô Tĩnh Nhã suy nghĩ một chút nói.

“Hiểu chuyện? Hiểu chuyện thế nào.”

“Trước kia nàng là người rất nhát gan, chưa bao giờ ra cửa, từ khi Đỗ thúc thúc xảy ra chuyện như vậy, nàng là trụ cột trong nhà, Tiểu Anh không có mẫu thân, cũng không có huynh đệ tỷ muội, được phí của Đỗ thúc thúc và đồ dùng trong nhà đều là do nàng dựa vào bàn tay khéo léo của nàng, thù thù kiếm bạc có thể duy trì rồi, bức thù tốt còn kiếm ra tiền lời, bán đồ cũng đổi chút đồ vật mình cần dùng về, với một tiểu cô nương chưa từng ra cửa mà nói, có thể làm những chuyện này đã cực kì tốt lắm rồi.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Vậy sao.” Một người cái gì cũng không biết đột nhiên cái gì cũng biết, điều này không đáng hoài nghi sao?

“Đi thôi, đỉnh núi trước mặt kia khá nhiều thảo dược, có thể kiếm vật ta muốn về.” Thu thập đồ một tí, Tô Tĩnh Nhã nói xong đứng lên, thời gian không còn sớm, nên đi về nhà sớm một thì tốt, trễ nữa có thể gặp nguy hiểm.

Lý Dục không có dị nghị, thu thập xong đồ rồi cùng đi lên

Cùng leo lên sườn núi, đến một đỉnh núi khác, quả nhiên Tô Tĩnh Nhã phát hiện mấy vị thảo dược mình muốn tìm, forum di ễn đ ả n lê qu ý đ ỏ n cao hứng lấy xẻng ra đào thuốc, cẩn thận hái.

Không hiểu về thảo dược, Lý Dục không giúp đỡ được gì, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn, nhìn cô nương không cẩn thận làm cho mặt dính bùn, nên muốn mang nước lên lau, lấy bình nước ra mới phát hiện đã không còn nước.

“Cô nương, người ở đây chờ, ta đi tìm ít nước đến” Lý Dục nói, đường về còn rất dài, không có nước thì không được.

“Được, người đi đi” Tô Tĩnh Nhã cũng không quay đầu lại, vội vàng quơ cái xẻng.

“Cô nương nếu hái xong rồi thì chờ ở nơi này, không cần đi loạn.” Lý Dục giao phó, vùng núi hoang vu như thế này, đi lại rất có thể tìm không được người.

“Được.” Tô Tĩnh Nhã trả lời cũng không ngẩng đầu lên, bây giờ trong mắt nàng trừ thảo dược, thì không nhìn thấy cái gì.

Lý Dục lắc đầu một cái, xem ra rất vội vã, nàng cũng không xong nhanh được, mình đi nhanh về nhanh, sẽ không có vấn đề gì.

Leo qua đỉnh núi, mới phát hiện được một dòng suối nhỏ, sau khi uống đủ lại lấy một bình đầy, mới theo đường cũ trở về.

Mới vừa đi tới chỗ Tô Tĩnh Nhã ở đỉnh núi, đã nghe thấy ồn ào một hồi, núi hoang như này thì ồn ào ở đâu ra? Không tốt, cô nương gặp nguy hiểm.

Ý thức được không ổn, vứt bình nước, Lý Dục bước nhanh chạy đến nơi ồn ào.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, lúc chạy đến phát hiện Tô Tĩnh Nhã bị một đám người áo đen vây, dẫn đầu là Lâm Tu Văn, đứng bên cạnh còn có Lâm Khải Thái, đang hả hê nhìn Tô Tĩnh Nhã bất lực.

Thật đúng là sợ điều gì thì gặp điều đó, núi lớn như vậy, mà cũng đụng phải nhau, Lý Dục nghĩ.

“Tiểu cô nương xinh đẹp, thúc thúc, nàng nhìn thấy thứ không nên thấy, để cho nàng rời đi sẽ bị lộ tin tức, nhưng thẳng tay giải quyết người đẹp như vậy thì thật đáng tiếc, không bằng trước hết để cho cháu hưởng thụ đã.” Lâm Tu Văn chảy nước miếng nói, mấy ngày nay thúc thúc tìm cho hắn đều là gái lầu canh, nào có sức hút như bông hoa còn nguyên trước mặt này.

“Được, thúc thúc thành toàn cho người.” Lâm Khải Thái cười nói, thật là oan gia ngõ hẹp, Tô cô nương tử lâu Như Ý này đã gây cho mình bao nhiêu phiền toái, hại bao nhiêu chuyện tốt của mình, nếu ông trời để nàng rơi vào trong tay mình, không trút cơn giận thì đâu được, không phải người thanh cao, thiện lương lắm sao? Làm nhiều - chuyện tốt như vậy, xem hôm nay ai tới cứu người.

Tô Tĩnh Nhã nắm thật chặt xẻng đào thuốc nho nhỏ trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn bị sợ đến xanh mét, mới vừa mình còn đang thái thuốc, những người này không biết từ đâu chợt hiện ra.

Thật sự không nghĩ tới, trong rừng núi hoang vắng này còn có thể gặp được kẻ thù, mình chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể đối phó được với những ác lang (sói) này? Nhị Khờ, rốt cuộc người ở đâu? Tại sao còn chưa tới cứu ta?

Lâm Tu Văn bước tới từng bước một, những ngày ở phía tây rừng núi hoang vắng này, hắn đã sớm phiền đến nổi điên rồi, tiểu cô nương xinh đẹp này tới thật đúng lúc, vừa lúc có thể điều chỉnh một phen.

Không ra tay nữa thì có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện, cũng không thể để cho những thứ vô lại này khi dễ cô nương, Lý Dục nắm một ít bùn trên mặt đất, trát ở trên mặt, tên họ Lâm kia đã gặp hắn, không thể để cho

hắn nhận ra, cũng lượm mấy cục đá nhỏ trên đất, d.d lequ yđ ôn.co m làm thành ám khí, bắn về phía đám người.

Người mặc đồ đen gần hắn vừa vịn bị trúng, giống như cái cọc gỗ ngã xuống đất, lúc tên kia ngã xuống Lý Dục như tên bắn chạy qua, kéo tay Tô Tình Nhã: “Đi” Quay đầu chạy như điên.

Phản ứng kịp Lâm Tu Văn thấy thịt trong tay bay đi mất, nhất thời tức giận đến dậm chân: “Thất thần cái gì, mau đuổi theo cho ta”.

Tiếng gió thổi qua bên tai vù vù, Tô Tình Nhã và Lý Dục thực mạng chạy về phía trước, nghe thấy tiếng hét sau lưng càng ngày càng gần, Tô Tình Nhã thật sự hận mình không có nhiều chân hơn nữa.

Dưới chân vấp một cái, Tô Tình Nhã nằm trên đất, người phía sau cũng đuổi tới đúng lúc, Tô Tình Nhã nhin đau đứng lên: “Mau, chạy mau. . . .”

Lý Dục bắt đắc dĩ lắc đầu một cái: “Không còn đường rồi.”

Ngẩng đầu nhìn lên, thật đúng là như vậy, phía trước là sườn núi, thật sự không còn đường.

Hai người từ từ lui về phía sườn núi, Lâm Tu Văn mang theo người áo đen từng bước một tiến gần về phía sườn núi: “Tiểu mỹ nhân này, làm sao ngươi không chạy nữa, ta còn không đuổi theo thỏa thích đâu”.

“Làm thế nào đây?” Tô Tình Nhã hỏi Lý Dục, lúc này nàng đã xem Lý Dục trở thành cây cỏ cứu mạng.

“Không biết.” Hai chữ của Lý Dục đã kéo đứt cọng rơm cuối cùng của nàng.

22. Chương 22: Rơi Xuống Sườn Núi

“Không biết.” Hai chữ của Lý Dục kéo đứt cọng rơm cuối cùng của nàng.

“Chẳng lẽ chúng ta phải chết ở chỗ này sao?” Không cần vậy chứ, ta còn chưa muốn chết.

“Ngươi đi van cầu bọn họ, có lẽ bọn họ sẽ bỏ qua cho ngươi.” Lý Dục nói, ánh mắt lại đánh giá xung quanh.

Trợn mắt nhìn Lý Dục một cái: “Ta thà nhảy xuống cũng không chịu bị bọn họ ô nhục.” Coi nàng là người nào chứ.

“Được được, ta biết rồi.” Với tính tình quật cường này của nàng, nói ra lời này cũng không lạ gì, nhìn bốn phía, người phụ trách theo dõi đâu rồi? Chủ tử của mình gặp nguy hiểm, còn không nhanh ra tay hả?

Giống như trả lời suy nghĩ của hắn, bỗng nhiên xuất hiện một trận mưa tên từ phía sau đám người, sau khi đánh ngã mấy người áo đen, bốn người áo lam vọt ra, cầm vũ khí bắt đầu giết những hắc y nhân kia.

Thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc người đã tới rồi.

Công phu của lam y nhân rõ ràng cao hơn hắc y nhân, sau mấy hiệp, số lượng hắc y nhân giảm bớt rõ ràng, Lâm Tu Văn vừa thấy sự bất thường, nhặt lên một cây đao từ trên mặt đất, một đao bổ về hai người phía vách đá .

Hai người cũng không mang vũ khí, thấy một đao bổ tới, Lý Dục ôm Tô Tình Nhã tránh tới bên cạnh, rồi sau đó phi chân tới, đá bay Lâm Tu Văn, không may là, đá bay Lâm Tu Văn, lúc hắn hạ xuống đất thì dẫm phải một gò đất, Lý Dục thềm kêu không tốt, lại vì không có chỗ để mượn lực, không khống chế được thân hình, lăn xuống sườn đồi cùng với Tô Tình Nhã.

Một tiếng thét chói tai vang lên, chờ đến lúc mọi người chạy tới, đã không thấy được bóng người nữa. . . .

Sườn đồi rất dốc, từ trên nhìn xuống đến là vực sâu vạn trượng, nhưng họ không biết, ở phía dưới sườn đồi hai trượng có nhiều khối đá nhô ra, Tô Tình Nhã và Lý Dục bị rơi trên khối đá nhô ra kia, té hôn mê.

Lúc tỉnh lại lần nữa đã là buổi tối, Lý Dục xoa xoa đầu nhìn thấy bầu trời đầy sao, sau khi sững sốt một chút mới phát hiện ra, mình chưa chết, lúc này đang ôm Tô Tĩnh Nhã ngủ ở trên một tảng đá ở sát vách đá, cách vách đá rất gần, chỉ cần lật người một cái thì có thể ngã xuống đập nát.

Sợ đến giật mình một cái, vội vàng ôm Tô Tĩnh Nhã đi vào bên trong, đây cũng không phải chuyện đùa.

“Cô nương, cô nương, tỉnh lại.” Lý Dục ở bên cạnh gọi Tô Tĩnh Nhã vừa quan sát vị trí hoàn cảnh, mình đang ở dưới vách đá dài một trượng nhưng chỉ có ba thước nhô ra, thật đúng là ông trời linh thiêng, để bọn họ vừa đứng sót trên tảng đá này, mà giữ được một cái mạng.

Tô Tĩnh Nhã trong ngực hừ một tiếng, từ từ tỉnh lại, sau khi thấy mảnh đen tối hỏi: “Đây là đâu vậy, điện diêm vương sao?”

“Không phải, chúng ta vẫn chưa chết” Lý Dục nói.

“A! Thật tốt quá.” Ngã xuống từ vách đá mà cũng chưa chết, mạng mình thật lớn, nhưng câu nói tiếp theo của Lý Dục lại đánh nàng rơi vào địa ngục.

“Không chết nhưng đoán chừng cũng không sống được bao lâu”.

“Tại sao?” Tô Tĩnh Nhã không hiểu.

“Xem nơi chúng ta ở đi.” Lý Dục nói.

Sau khi quan sát, Tô Tĩnh Nhã phát hiện, hai người bọn họ đang ở trên một tảng đá phía dưới vách đá, trời ơi, lên không được, xuống không được, là vách đá vạn trượng, không nói đến không ăn không uống, chỉ dài ba thước, rất có thể sơ ý một chút sẽ ngã xuống, trở thành Cô Hồn Dã Quỷ.

“Vậy. . . . Chúng ta phải làm sao đây?” Tô Tĩnh Nhã sợ hãi hỏi, nhìn nơi này khiến cho da đầu người ta tê dại.

“Cứ chịu đựng trước đã, hi vọng chuyện có thể có chuyển biến.” Lúc thủ hạ không tìm được người ở dưới mặt đất, thì phải nghĩ tới đây chứ? Lý Dục không chắc chắn nghĩ trong đầu.

Bốn phía là vách đá đen nhánh, động một cái thì có thể té xuống nát vụn, Tô Tĩnh Nhã nhẹ nhàng run rẩy ở Lý Dục trong ngực.

“Sợ sao?” Lý Dục hỏi.

“Sợ chứ.” Tô Tĩnh Nhã thành thật trả lời, đó là một loại cảm giác không nói nên lời, giống như chiếc thuyền lá nhỏ, ở trong biển rộng mênh mông, phía trước không có chỉ dẫn, phía sau không có đường lui, bên trái không có bạn bè, bên phải không người thân, một mình cô độc, có chỉ có vô dụng và sợ hãi.

“Nhắm mắt lại, ngủ một lúc đi, nói không chừng chờ lúc người tỉnh lại lần nữa, chúng ta có thể đã an toàn rồi.” Lý Dục nói.

“Thật không?”

“Thật.” Lý Dục khẳng định nói, nếu hắn không có lòng tin, làm sao hắn đợi chờ được đây?

“Ừ, vậy ta ngủ đây.” Tô Tĩnh Nhã nói, nàng thật sự mệt mỏi.

“Ngủ đi.” Lý Dục nói.

Chỉ chốc lát sau, người trong ngực đã thật sự ngủ thiếp đi, hô hấp nhàn nhạt cực kì đều đều, ánh trăng rất sáng, chiếu vào trên mặt của nàng, có thể thấy vẻ dịu dàng trên gương mặt của nàng và lông mi thật dài rõ ràng, nhìn dung nhan thanh an tĩnh yên ổn xinh đẹp ngủ này, phiền não trong lòng của Lý Dục cũng bình tĩnh lại, ông trời cũng không phải quá hà khắc với mình, để lúc mình gặp nạn, còn có người trong lòng ở cùng, đâu còn cái gì không đủ chứ? Nghĩ đi nghĩ lại, hắn cũng nhắm hai mắt lại.

Sáng ngày thứ hai, Lý Dục mở mắt ra đã nhìn thấy một vòng ánh mặt trời chậm rãi đi lên, mặt trời lửa đỏ tỏa ra ánh sáng vàng cam, từ từ đi lên từ đường chân trời, tròn như thế, đẹp như vậy, lại có chí tiến thủ như thế.

Cúi đầu xem xét Tô Tĩnh Nhã, trong ngực không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, con mắt cũng không nháy nhìn chăm chăm vào ánh sáng này, cảm thấy hẳn cũng tỉnh lại, nhẹ giọng nói: “Người xem mặt trời kia, thật đẹp đó”.

“Đúng vậy, thật là đẹp” Lý Dục không nói láo, đây cũng là mặt trời mọc đẹp nhất hẳn từng nhìn qua.

“Người nói xem, chúng ta có phải là những người thấy được mặt trời mọc cuối cùng hay không?” Tô Tĩnh Nhã nhẹ giọng hỏi.

Lý Dục không lên tiếng, tình cảnh hai người bây giờ đều thấy trong mắt, trong lòng cũng hiểu nhau, nếu nói ra thì thật không tốt.

Tô Tĩnh Nhã vẫn không nhúc nhích, chỉ từ từ nói chuyện: “Ta không sợ chút nào, con người, cũng sẽ có ngày nào đó như này, sớm hay muộn cũng không có gì khác nhau, ta chỉ không bỏ được cha ta, cha ta đã khổ hơn nửa đời người, ta là con gái lại không thể hiểu thuận ông ấy, không thể chăm sóc cho lão nhân gia ông ấy trước lúc lâm chung,4romleeq’ uyd’ond trong lòng cảm thấy rất xin lỗi với ông ấy”.

Kim lòng không được, Lý Dục cũng nhớ tới mình: “Phụ mẫu ta mất sớm, thật sự không thể muốn hiểu kính, nhưng mà, ca ca ta còn trông cậy vào ta trở về giúp hẳn, còn tên tiểu đệ của ta nữa, cả ngày đi theo phía sau ta, giống như con sâu bám dính, nếu biết ta chết, không biết hẳn sẽ khóc thành cái dạng gì nữa”.

“Ta nghĩ tới mẫu thân ta, đến cái thế giới đó, không biết có thể nhìn thấy nàng hay không, lúc nhỏ nương luôn ôm ta vào trong ngực, ngực của nàng rất ấm áp, thơm lắm.” Nhớ lại tuổi thơ của mình, trên mặt Tô Tĩnh Nhã tràn đầy tươi cười.

Nương như thế nào, Lý Dục không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ mặt phụ hoàng của hẳn, nghiêm túc nói: “Ta muốn là ở âm ti địa phủ nhìn thấy cha ta, không biết lão nhân gia ông ấy có thể đá ta một cước hay không, ông ta nói rồi, để ta cả đời đều phải che chở cho ca ta, để ta giúp đỡ ca ấy, nếu ta đi gặp hẳn sớm, nhất định hẳn sẽ mất hứng, ở trong lòng của hẳn, ta vĩnh viễn không quan trọng bằng con cả, dù ta làm cái gì cũng không thay đổi được cái nhìn của hẳn”.

“Sẽ không như vậy, ta sẽ đi nói cho hẳn biết, người là người tốt, người bị ta liên lụy thành như vậy, ta nhất định không để cho hẳn mang người.” Tô Tĩnh Nhã nói.

Lý Dục cười cười, nha đầu này, đến lúc này, vẫn đáng yêu như thế.

“Đến Địa phủ, ta có thể nói cho nương ta, người là tướng công của ta không?” Tô Tĩnh Nhã chợt phát ra một câu nói như vậy.

Lý Dục bị giật mình, mặt kinh ngạc nhìn nàng.

“Trước khi đi nương ta có nói qua, tìm một nam nhân bình thường yêu thương ta rồi gả ta, cả đời vui vẻ, thay nàng sống qua cuộc sống hạnh phúc mà nàng không thể vượt qua, đến bây giờ ta cũng không tìm được người kia, ta sợ lúc nương nhìn thấy ta sẽ mắng ta, hai ta có thể cùng chết cũng coi như có duyên phận, người giúp ta chuyện đó được không?” Tô Tĩnh Nhã nói như làm nũng.

“Được.” Lý Dục sáng khoái đồng ý: “Nếu chúng ta có thể sống, người cũng gả cho ta có được hay không?”.

“Hả?” Tô Tĩnh Nhã ngẩng đầu lên, không hiểu nhìn Lý Dục.

Đã đến tình trạng này, không có gì không thể nói: “Thật ra thì ta ở lại Như Ý lâu, là vì ta muốn sống chung một chỗ với người, ta thích sự vô tư thiện lương ngu ngốc trên người người, muốn ở cùng với người, cả đời.” Cười khổ một cái, nói tiếp: “Nhưng không nghĩ đến, cả đời này lại ngắn như vậy”.

Đã hoài nghi mục đích hẳn ở lại tửu lâu Như Ý từ sớm, không ngờ hẳn lại vì mình, nhìn chung quanh, còn có cơ hội sống sót rồi đi sao?

“Được, chỉ cần có thể còn sống đi ra ngoài, ta gả cho người.” Tô Tĩnh Nhã nói, dù sao cũng không có cơ hội, coi như là lúc sắp chết làm một chuyện tốt cuối cùng, cho hẳn tâm nguyện là được.

Từ trong mắt của nàng Lý Dục hiểu được suy nghĩ của nàng, từ từ ôm nàng vào trong ngực, cô nương quá thiện lương này!

23. Chương 23: Quanh Co

24. Chương 23: Quanh Co

Editor: hongheechan

Lý Dục hiểu được suy nghĩ từ trong mắt của nàng, từ từ ôm nàng vào trong ngực, cô nương hiền lành này!

Ai ngờ lại bị Tô Tĩnh Nhã ra sức tránh thoát, Lý Dục mờ mịt: không phải đã ôm một buổi tối rồi sao? Tại sao bây giờ lại không để cho ôm?

“Không phải.” Mặt Tô Tĩnh Nhã đỏ lên: “Người xem, đó là cái gì?”

Cái gì? Theo ngón tay Tô Tĩnh Nhã, Lý Dục chỉ thấy một tảng đá, không phải là tảng đá sao? Không đúng, sau mặt tảng đá có vật: “Người đứng ở đây, ta đi xem một chút”.

Tô Tĩnh Nhã gạt đầu một cái, Lý Dục từ từ buông nàng ra, đi tới tảng đá kia.

Đó là một tảng đá cũng không phải cực kì tròn theo quy luật, tảng đá cũng không kỳ quái, kỳ quái là mặt sau tảng đá có một khe hở tối tăm, nhìn qua có vẻ rất sâu.

Quả nó là cái khí gió gì chứ, đi vào trước nhìn kỹ hẵng nói, tình huống bây giờ đã gặp đủ rồi, còn có cái gì tệ hơn chứ, nghĩ tới đây, Lý Dục dùng sức, hòn đá kia lăn ra, rơi xuống vách đá.

Đỡ Tô Tĩnh Nhã dậy: “Đi chúng ta đi vào trong xem một chút.”

Cửa động cũng không lớn, nghiêng thân mới có thể chui vào, sau khi đi vào, một mảnh đen như mực, cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng cảm giác trong kia rất lớn.

Hai người từ từ lục lọi, chợt, Tô Tĩnh Nhã vấp phải thứ gì một cái, hung hăng ngã xuống đất, Lý Dục vội vàng hỏi: “Cô nương, người làm sao vậy?”

“Ta bị vấp ngã, không có việc gì.” Tô Tĩnh Nhã giãy giụa muốn đứng lên, lại phát hiện một cơn đau ở cổ chân, lại ngã xuống: “Không được rồi, ta bị trật chân rồi.”

Lý Dục vừa nghe, nóng nảy, mò mẫm trên mặt đất, muốn tìm Tô Tĩnh Nhã, xem xét cái chân bị thương của nàng, lại không cẩn thận chạm tới một khối tảng đá lạnh lẽo, vừa định vứt bỏ, lại bị cảm xúc bóng loáng trên tảng đá hấp dẫn, rồi sau đó bắt đầu kích động: “Cô nương, ta tìm được một băng đá, không phải tự nhiên, vật này đã bị gia công qua, mặt ngoài rất bóng loáng, cô nương, chỗ của chúng ta mới có người đến, chúng ta được cứu rồi”.

“Vậy sao? Thật, thật tốt quá.” Tô Tĩnh Nhã cũng bắt đầu kích động, vừa định động, lại khiên chân bị đau, hít vào thở ra một hơi.

“Cô nương, người đừng cử động, ta lại tìm một chút nhìn, nói không chừng còn thật sự có thể tìm ra đường đến.” Lý Dục nói.

“Được.” Mình bị thương, không thể đi thêm, chỉ có thể dựa vào hắn.

Lý Dục đứng lên, mới vừa đi về phía trước hai bước, đã bị thứ gì đụng phải chân, đưa tay vừa sờ, cao hứng lên: “Cô nương, ta tìm thấy một cái bàn, làm từ tảng đá, mặt trên còn có bình nước và cái ly, nơi này thật sự có người”.

“Thật tốt quá, chúng ta được cứu rồi.” Tô Tĩnh Nhã cao hứng nói.

“Đúng vậy, được cứu rồi, người chờ một chút, ta lại đi tìm một chút, nơi này tối như vậy, nếu thật sự có người trôi qua cuộc sống như này, nơi này sẽ nhất định có đèn, chỉ cần tìm được đèn, chúng ta là có thể lại đi tìm đường ra rồi.” Lý Dục nói.

Từ từ, Lý Dục mò tới một cái bàn, ở phía trên mò tới vài cuốn sách, sau nữa lại mò tới giường, sờ tới giữa giường, mò tới một vật giống cây gậy, sờ lên nữa, một đoạn lại một đoạn gì đó càng ngày càng nhiều, đầu tiên là dựng lên, sau lại thành ba hàng ngang, đây là thứ gì đây? Kỳ quái như thế chứ? Chợt, trong lòng Lý Dục nghĩ tới một vật, tăng thêm can đảm, sờ lên nữa, quả nhiên mò tới một cái quả tròn tròn gì đó, phía trên có ba vết lõm, hai song song, còn có một cái thẳng, ở giữa hai cái kia, trong lòng nghĩ đến hai chữ: Đầu lâu.

“Người sờ thấy cái gì thế?” Rất lâu không nghe thấy được tiếng Lý Dục, Tô Tĩnh Nhã không yên tâm mở miệng hỏi.

“Không có. . . . không sờ thấy cái gì cả.” Lý Dục trả lời, không dám nói cho Tô Tĩnh Nhã biết mình đã sờ được cái gì, sợ nàng sợ, nhưng mà, tại sao nơi này có thể có thứ này chứ? Chẳng lẽ người này không tìm được đường ra, ở lại chỗ này hay sao?

Hồi lâu sau, Lý Dục mò tới một cái hộp ở một bên trên ghế đá cạnh tường, vừa định mở ra, lại không cẩn thận để rơi trên mặt đất, nhất thời, cả phòng sáng ngời, thì ra, trong cái hộp kia đựng một viên dạ minh châu.

Đội mắt thích ứng được ánh sáng của dạ minh châu, hai người bắt đầu quan sát hang đá này, lớn tầm hai trượng vuông (1 trượng = 4,7 mét), bên trong chỉ có một bàn đá, ba cái ghế đá, chiếc giường đá và một cái ghế đá để dạ minh châu, trên cái giường đá đó, một bộ xương trắng bóng đang nằm.

Nghĩ đến mình mới vừa sờ qua bộ xương kia, Lý Dục không nhịn được rung mình một cái, sau khi Tô Tĩnh Nhã nhìn qua bộ xương kia sợ hãi cũng tăng lên: “Nhị Khờ, có phải người này bị vây ở trong này đến chết hay không?” Bộ xương trắng này có phải là kết quả của hai người bọn họ mấy năm sau hay không chứ?

Chưa trả lời câu hỏi của nàng..., Lý Dục đã bị trên một mảnh chữ viết đám xương trắng hấp dẫn ánh mắt.

Tặng người có duyên:

Ta vốn là một nhân sĩ võ lâm, cả ngày hành hiệp trượng nghĩa, rất khoái hoạt, nhưng ở chuyến đi đầu tiên đến Thương Châu gặp được tú tài Triệu Viễn Trí, cũng từ đó vừa gặp đã yêu, tình định tam sinh (tình yêu suốt ba kiếp), sau một lần tình cờ, tìm được chỗ mỏ vàng, ta muốn tự mình khai quật, lại bị tướng công phản đối, nói: đây là tài sản thiên triều, không thể tư lấy, cũng vẽ địa điểm của mỏ vàng thành bản đồ, đưa đến nha huyện Thương Châu, vốn có lòng tốt, lại gặp người gian hãm hại, lần đi đó tướng công bạch vô âm tín, sau khi ta vất vả điều tra, mới biết tướng công đã bị bí mật giết chết, bản đồ bị người có lòng cường chiếm.

Tướng công ta một lòng vì thiên triều lại bị vô cớ xử tử, tâm ta như tro tàn, không đường báo thù, quyết định chấm dứt cuối đời ở chỗ này, mang mỏ vàng vào trận pháp phong kín, nếu như có người cố tiến vào, lửa bên trong sẽ nổ cả người và mỏ vàng thành cát bụi.

Chỉ đáng thương hai đứa bé của ta, một năm tuổi, một đứa khác mới chỉ có ba tuổi, còn nhỏ tuổi đã bị ta vứt bỏ, trong lòng ta thật sự không đành lòng, nên lưu lại một cửa sống ở cửa động trận pháp, nếu như có người giải được trận pháp, lấy được kho báu, xin có thể tìm đến con ta, đối xử tử tế với nó.

Ở phía dưới chữ còn để một khối ngọc giác (hai miếng ngọc ghép thành đôi), gần nửa hình tròn, dáng vẻ chỉ bằng một phần ba miếng Ngọc Giác đầy đủ, hai nửa khác chắc ở trên người hai đứa con trai của nàng.

“Thật sự có đường ra!” Xem xong chữ trên thạch bích, Tô Tĩnh Nhã vui vẻ ôm Lý Dục: “Còn có kho báu nữa!”.

Lý Dục cũng đang trầm tư: Cái này chính là kho báu họ Lâm muốn tìm sao? Cũng không phải kho báu của Lương vương, dĩ nhiên dĩ nhiên dĩ nhiên mà là trong lúc vô tình Lương vương lấy được một mỏ vàng tự nhiên?

“Hai người thật đáng thương, lại bị một kho báu thâm sâu hãm hại.” Tô Tĩnh Nhã nói tiếp.

Mỏ vàng, đây là của triều đình, không thể nào nói cảm là có thể cầm đi, nếu để cho họ Lâm biết hấn hao hết tâm lực lấy được chỉ là một quặng thô, mất công khai phá, mà không thể mang đi thì sẽ có biểu tình gì.

“Nhưng ta không phá trận, vậy phải làm sao mới được bây giờ, bên trong còn có hỏa dược, nếu sơ ý một chút, sẽ bị đốt nát báy. . . . Ai, lời nói của người đầu rồi, đang suy nghĩ gì hả?” Nói nửa ngày Tô Tĩnh

Nhã mới phát hiện người đứng bên cạnh mình lại đang mất hồn.

Lý Dục nhìn nàng cười cười, đi qua bộ xương trắng sắp sụp đổ, bắt đầu lục lọi ở chỗ chữ viết.

“Người làm gì ở đó?” Tô Tĩnh Nhã không hiểu hỏi.

“Đang tìm đồ.” Lý Dục trả lời, trên thạch bích đã nói rồi, ở cửa ra bày trận, thạch thất vừa nhìn là hiểu ngay, không có cái gì gọi là trận pháp, đó chính là nói, nơi này còn phải có một cái mật thất, bên trong kết nối với đường ra trận pháp.

“Người phải tìm cái gì chứ?” Một gian phòng ốc như này, còn có thể có cái gì?

“Tìm được rồi.” Lý Dục chỉ tay đến một tảng đá không ổn định, lấy tay đẩy, vách tường đột nhiên tách thành hai khối, lộ ra một cái lỗ thủng to.

Nhảy xuống giường đá, Lý Dục lấy một cái với bộ xương trắng: “Tiền bối, ta không biết tên họ của người là gì, nhưng vẫn bối cam kết ở chỗ này, nếu có thể sống sót đi ra ngoài, chắc chắn sẽ cho tướng công tiền bối một công đạo, cũng sẽ tìm hai đứa bé của tiền bối, cho sắp xếp thích đáng”.

Nói xong, cầm lên ngọc giác ở dưới chữ lên, đặt ở trong ngực, đỡ Tô Tĩnh Nhã, đi tới phía kia cửa động.

25. Chương 24: Biến Ngụy Thành An

26. Chương 24: Biến Ngụy Thành An

Editor: hongheechan

Nói xong, đỡ Tô Tĩnh Nhã, đi tới phía cửa động.

Tô Tĩnh Nhã vừa động chân, nơi mắt cá chân truyền đến một trận đau đớn, Lý Dục vừa thấy, khẽ cong eo, bế Tô Tĩnh Nhã lên, Tô Tĩnh Nhã nương ngùn ngụt đẩy hấn một cái: “Người thả ta xuống đi, tự ta có thể đi”.

“Sao vậy? Xấu hổ sao?” Lý Dục không khỏi nở nụ cười: “Mới vừa không phải đã nói rồi sao, nếu chết rồi, ta chính là quỷ tướng công của nàng, nếu có thể còn sống người gả cho ta, dù sao nói thế nào chúng ta đã là một đôi, nàng còn nương ngùn ngụt cái gì.”

“Người. Hừ” Tô Tĩnh Nhã hừ một tiếng, quay đầu không để ý hấn nữa, cái vẻ mặt khờ khạo này của Nhị Khờ có thật sự đáng hoàng giống như bộ dáng của hấn không?

Vì có dạ minh châu chiếu sáng, thông đạo kia cũng không phải quá khó đi, đi qua lối đi, đi tới một thạch thất lớn hơn.

Phía sau cùng thạch thất có một cái cửa, nhưng mà, trước cánh cửa kia, có vô số tảng đá lớn nhỏ, ngổn ngang được xếp lên.

“Cái này, chính là trận địa như lời nói trên thạch bích đúng không?” Tô Tĩnh Nhã hỏi.

“Đúng vậy.”

“Nếu là giải sai sẽ có hậu quả gì?” Tô Tĩnh Nhã cẩn thận hỏi, trong lòng của nàng cực kỳ lo lắng, thật vất vả mới đi tới nơi này từ vách đá, nếu bị chết ở nơi này, thì có thể thua thiệt lớn.

“Sẽ bị những tảng đá phía trên cùng tấn công, còn có thể đưa tới hỏa dược dưới đất sẽ nổ tung.” Lý Dục nói, cũng không phải đe dọa, đây là sự thật.

“Người sẽ giải được sao?” Nhìn qua hình như rất phức tạp, mà mình lại hoàn toàn không hiểu.

“Thử một chút đi.” Lý Dục không có cho nàng câu trả lời khẳng định.

Để Tô Tĩnh Nhã dưới đất, Lý Dục bắt đầu từ từ nghiên cứu những tảng đá kia, không dám quấy rầy hấn nữa, Tô Tĩnh Nhã căng thẳng ngồi dưới đất nhìn.

Khôn, đổi, kiên, tốn, chấn, cần, đây là bát trận đồ của Gia Cát Lượng, lại không hoàn toàn giống vậy, bát trận đồ rất tuyệt diệu, không chèn vào đâu được, trên thạch bích để lại thư, có một cửa sống, vậy cửa sống này ở chỗ nào?

Tảng đá đều xếp lên nhau, nhìn như tách ra, thực sự là đang kìm hãm lẫn nhau, nhất định dưới lòng đất có cơ quan, chứng tỏ tảng đá bên ngoài có thể khống chế cơ quan phía dưới, cũng có thể có thể kích động cơ quan phía dưới, nếu sơ ý một chút kích động cơ quan phía dưới, tảng đá nhất định sẽ tới công kích mình, cũng sẽ dẫn tới hỏa dược nổ tung, như vậy thì mình và cô nương, còn có cái mỏ vàng này có thể đi xong rồi, cái trán Lý Dục toát ra mồ hôi: tỉnh táo, tỉnh táo, ngàn vạn lần không thể loạn lúc này.

Cẩn thận quan sát mấy tảng đá này, quan sát vị trí và hình thái của bọn nó, đối chiếu với trận pháp mình đã học qua, tìm điểm không giống nhau của chúng.

Chợt, Lý Dục phát hiện vị trí của tảng đá chấn trên cửa có chút không đúng, nghiêng về bên trái một chút xíu, nhưng chỉ là một điểm nhỏ mà thôi, sẽ là nó sao? Nhìn kỹ tảng đá kia nữa, phát hiện hình dáng nó vốn hơi nhỏ hơn tảng đá khác, rõ ràng sắc màu tảng đá kia không giống nhau.

Hạ quyết tâm, Lý Dục nhảy một cái, nhảy lên tảng đá kia, tảng đá từ từ hạ thấp xuống, sau đó nhẹ nhàng rơi trên đất, tảng đá khác cũng ụp một tiếng, cùng nhau chèn vào mặt đất, cả vùng trận địa không ngừng rung chuyển.

“Rầm.” Một tiếng, tảng đá rơi trên mặt đất, cùng lúc đó cửa đá phía sau cũng chậm chậm mở ra.

“Nhị Khờ, người thành công rồi.” Tô Tĩnh Nhã cao hứng kêu to, muốn đứng lên, rồi lại đụng phải chân bị thương của mình, lập tức lại ngã trên đất.

Lý Dục cũng thở dài một hơi, vội vàng đi tới đỡ nàng lên: “Cẩn thận chân của nàng, không thì chưa đi về cũng trở thành người què rồi.”

“Biến thành người què thì thế nào, dù gì ta còn còn sống.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Đúng vậy, dù gì người còn sống, coi như là biến thành người què cũng có người cưới người, rất vui vẻ phải không?” Lý Dục nói đùa nói.

Nhớ lại hôn ước ngoài miệng kia, Tô Tĩnh Nhã không kìm được đỏ mặt, nhặt được cái mạng rồi, mình có phải thật sự muốn gả cho hấn hay không?

Ôm lấy Tô Tĩnh Nhã, Lý Dục đi tới phía cửa đá kia, cũng một ngày không ăn không uống rồi, nếu không chắc chắn đi ra ngoài, thật sự có thể phải chết đói ở nơi này.

Qua cửa đá, là một lối đi hẹp hẹp, Tô Tĩnh Nhã đang cầm dạ minh châu, rõ ràng thấy ở dạ minh châu chiếu rọi xuống, tảng đá trên lối đi phát ra ánh sáng màu vàng: “Những thứ này chính là vàng sao?”

“Là mỏ vàng, sau khi gia công mới có thể biến thành thỏi vàng trên thị diện (= thị trường) dùng.” Lý Dục nói.

“Những mỏ vàng kia là của ai?” Tô Tĩnh Nhã cẩn thận hỏi, là mình phát hiện, có phải mình cũng có phần hay không?

“Của triều đình.” Lý Dục nói, làm sao hấn không biết cái tính toán nhỏ của Tô Tĩnh Nhã: “Mỏ vàng này chỉ có triều đình mới có thể khai thác, người khác động vào, sẽ bị chém đầu.”

Nhún vai một cái, lòng của Tô Tĩnh Nhã đang rỉ máu, nhiều vàng ở trước mắt mình như vậy, nhưng mà mình không được một chút nào, thật sự rất đau lòng.

Đi thật lâu, rốt cuộc đi tới cửa ra, die~nnd~nl'q-yd-n đẹp cây cỏ ở ngoài cửa động, phát hiện đối diện cửa động là một thung lũng, ôm Tô Tĩnh Nhã, Lý Dục bay xuống, rơi xuống đáy cốc.

“Cô nương, có đói bụng không, có muốn chúng ta tìm một chút nước trước hay không, ăn một chút gì nữa rồi trở về.” Cũng đã một ngày một đêm rồi, hẳn là một đại nam nhân cũng đã đói đến ngực dán vào lưng rồi, huống chi một cô gái yếu đuối như nàng.

“Được.” Tô Tĩnh Nhã nói, nàng đã đói bụng từ lâu, ở trong sơn động không ăn không uống, chỉ chịu đựng chưa nói mà thôi.

Tìm một dòng suối nhỏ, hai người uống chút nước trước, rồi sau đó, Lý Dục nhảy xuống nước, chỉ chốc lát sau đã bắt hai con cá béo, sau khi rửa sạch sẽ nhóm một đống lửa lên, hai người ngồi xuống bắt đầu nướng cá.

“Một mỏ vàng lớn như vậy, người chuẩn bị xử lý như thế nào?” Tô Tĩnh Nhã hỏi, trực giác nói cho nàng biết, người nam nhân này trước mắt tuyệt đối sẽ không đơn giản giống như bề ngoài của hắn, từ bản lĩnh của hắn, tinh táo lúc gặp chuyện, tinh thông trận pháp, thái độ đối mặt với mỏ vàng là bất động như núi, Tô Tĩnh Nhã khẳng định chắc chắn, nam nhân này tuyệt đối không phải là người bình thường.

“Ta sẽ báo lên triều đình, để người của triều đình tới xử lý.” Lý Dục nói, chỉ cần nói tin tức này cho hoàng huynh, chuyện còn lại thì không phải là chuyện mình quan tâm được.

“Vậy cũng không được, người quên mấy lời trên thạch bích kia rồi sao? Tướng công tiền bối bị giết khi báo lên cho triều đình, người còn dám đi.” Tô Tĩnh Nhã vội vàng nói.

“Đó là vì hắn không tìm đúng người, ta sẽ không vậy.” Lý Dục nói, trực tiếp nói cho Đường Kim Hoàng Đế, còn có thể có vấn đề gì không?

Nghe lời này, Tô Tĩnh Nhã coi như yên tâm: “Có phải người biết đại quan trong triều đình hay không?”

“Đúng vậy.” Hoàng đế có tính là quan hay không?

“Vậy rốt cuộc người là người gì, tại sao lại biết quan lại trong triều đình?” Tô Tĩnh Nhã hỏi.

“Muốn biết sao? Tốt nhất, chờ lúc chúng ta thành thân ta sẽ nói cho nàng biết.” Lý Dục nháy mắt nói, có một số việc nàng rất khó tưởng tượng, hiện tại nói cho nàng biết, ngộ nhờ nàng nghĩ không thoáng hối hận thì làm thế nào, vẫn nên chờ sau khi thành thân sẽ nói cho nàng biết, như vậy nàng muốn chạy cũng đã muộn rồi.

Mặt Tô Tĩnh Nhã đỏ lên, sao người này lại nói sang hướng khác như thế: “Không nói thì thôi, ta cũng không muốn nghe đâu.” Hừ một tiếng, quay đầu, trong lòng vẫn đang suy nghĩ: không phải chỉ vào núi một chuyến sao? Làm sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy chứ? Bị đuổi giết, rơi vách đá, phá trận pháp, cửu tử nhất sinh, lúc đi ra mới phát hiện, mình lại hồ đồ đi đồng ý với người ta, muốn thành thê tử của người ta, chuyện này cũng quá kích thích rồi đúng không?

Đang suy nghĩ, Lý Dục bên cạnh đột nhiên đứng thẳng lên, một tay nhắc nàng lên, kéo về phía sau, tay khác nhặt lên một cây gậy từ trên mặt đất.

Tô Tĩnh Nhã bị kéo đến sau lưng Lý Dục lúc này mới phát hiện ra, trong rừng cây cách đó không xa chuyển tới một hồi động tĩnh rì rào đều đều.

Là ai, chắc không phải lại đụng phải tên đi đường họ Lâm kia chứ?

27. Chương 25: Bình An Trở Về

28. Chương 25: Bình An Trở Về

Editor: hongheechan

Là ai, chắc không phải lại đụng phải người đi đường họ Lâm kia chứ?

Chỉ chốc lát sau, nhánh cây bị rẽ ra, từ phía sau nhánh cây chui ra ngoài lại là gương mặt của Thanh Phong.

Vừa thấy hai người, Thanh Phong đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó sắc mặt vui mừng kêu to: “Gia, người không có việc gì, thật tốt quá.” Tiếng kêu của hắn hấp dẫn chú ý của người khác, chỉ chốc lát sau, có khoảng chừng ba mươi mấy Lam y nhân về mặt vui mừng xuất hiện hai người trước mặt.

Vừa nhìn thấy là người của mình, Lý Dục bỏ cây gậy thuận tay nhặt lên lại, Thanh Phong kích động xông lên trước, muốn kiểm tra một lần xem Lý Dục có bị thương không, lại bị Lý Dục một cước đạp cho ngồi dưới đất: “Gia nhà ngươi rất tốt, tiểu tử ngươi tránh xa một chút cho ta.” Người cũng lớn như vậy rồi, nhìn dáng vẻ kia của người xem, có thể có chút tiền đồ hay không.

Thanh Phong ngồi dưới đất chẳng những không tức giận, mặt còn cực kì hưng phấn mà nói: “Gia, ta nhớ người muốn chết” May mà không có việc gì, khi thủ hạ bẩm báo với hắn, gia rơi xuống vách đá, lúc đó hắn liền ngớ ngẩn, hận mình tại sao không ở tại chỗ, hận mình không phải thêm mấy người ở trong cánh rừng này, nếu gia xảy ra việc không hay, sợ rằng đầu trên cổ mình đã muốn đổi chủ rồi, từ khi gia gặp chuyện không may, hắn rất đáng thương mỗi ngày đêm đều tìm kiếm ở trong rừng, cả ngày, mắt cũng không hạ xuống, nước cũng không uống một hớp, vách đá cao như vậy, trong lòng mọi người cũng rõ ràng, khả năng sống không lớn, nhưng không tìm được thi thể gia ở dưới chân núi, mọi người lại nghĩ đến sẽ có kỳ tích xuất hiện, không dám dừng tìm kiếm lại một khắc nào, Lý Dục mất tích bao lâu, bọn họ lại tìm bao lâu.

“Dĩ nhiên không sao, người thật sự là muốn ta chết ha?” Trong lòng Lý Dục cảm động, lại không thể tức giận oán: biết người quan tâm ta rồi, nhưng cũng không cần biểu đạt khoa trương như vậy chứ.

“Thanh Phong không có ý nghĩ đó, nếu người chết, Thanh Phong cũng không muốn sống.” Đây là lời nói thật, dù phía trên không truy cứu, thì hắn cũng không muốn sống, gia tốt như vậy, đi đâu tìm đây chứ?

“Cái đó, có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì xảy ra sao?” Tại sao khách phòng của mình lại gọi tiểu nhị là gia? Quan hệ của bọn họ là thế nào.

“Cái đó, phu nhân.” Lúc này Thanh Phong mới chú ý tới tồn tại của Tô Tĩnh Nhã.

“Chờ một chút, phu nhân? Là đang gọi tôi sao?” Tô Tĩnh Nhã tò mò hỏi.

“Đúng vậy, chủ tử rất hợp ý người, muốn kết hôn với người, nên người còn là phu nhân của chúng ta nữa.” Thanh Phong giải thích nói: “Thật ra thì, vị chủ tử này của ta, vì thích phu nhân nên mới muốn ở lại tửu lâu Như Ý, ta hiểu rõ, để tiện chăm sóc chủ tử, nghe lệnh của chủ tử, cũng phải mượn cớ, đến tửu lâu Như Ý ở, để chủ tử dễ dàng sai bảo.”

Nghe lời này, rốt cuộc Tô Tĩnh Nhã tin, hắn thật sự vì mình mới ở lại tửu lâu Như Ý, nghĩ thông suốt điều này, trong lòng thật sự rất ngọt.

“Thất thần cái gì, nhanh đi lấy ghế tre, không nhìn thấy chân phu nhân bị thương sao?” Thanh Phong gọi nàng phu nhân, nàng không phản đối, đó chính là chấp nhận, xem ra chuyện tốt của mình – thật sự thành công rồi, Lý Dục hả hê nghĩ.

Có lời nói của chủ tử, người phía dưới lập tức bắt đầu hoạt động, chỉ chốc lát sau, một ghế tre đã làm xong, Tô Tĩnh Nhã ngồi lên, để hai đại hán khiêng, không bao lâu đã đi xuống núi, trở lại trong thành.

Một lúc đã đến tửu lâu Như Ý, Lý Dục đuổi thủ hạ của mình đi, công Tô Tĩnh Nhã từ từ đi về phía tửu lâu Như Ý: “Tạm thời thân phận của ta chưa thể nói cho Tô Lão Đa được.” Bây giờ vẫn chưa là lúc bại lộ.

“Thân phận của người? Thân phận của người là gì?” Ngay cả mình cũng không biết, còn nói gì giữ bí mật.

Lý Dục cười cười, không nói chuyện nữa.

Tô Tĩnh Nhã nằm ở trên lưng của Lý Dục, bả vai rộng lớn thật sự rất ấm áp, thật thoải mái.

“Cái đó, chuyện của chúng ta có thể không nói cho phụ thân ta trước hay không?” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Chuyện của chúng ta? Chúng ta có chuyện gì?” Lý Dục biết rõ còn hỏi.

“Đúng, chúng ta không có việc gì, chúng ta là hai người không liên quan, có thể có chuyện gì chứ!” Tô Tĩnh Nhã cố ý nói, xem người còn có thể giả bộ bao lâu.

“Ai nói không liên quan, đương nhiên là có liên quan hệ rồi.” Biết rõ Tô Tĩnh Nhã cố ý, nhưng Lý Dục vẫn nói ra lời nói rõ ràng, chẳng may nàng thật sự trở mặt không nhận, thì mình phải làm thế nào mới được: “Ta biết ..., nhưng hôn sự của chúng ta không nên nói cho phụ thân trước, đừng hù dọa ông ấy, chờ ông ấy có hảo cảm với ta, sẽ chậm chậm nói cho ông ấy biết, phải hay không?”

“Hừ.” Tô Tĩnh Nhã hừ lạnh một tiếng, coi như người thức thời.

Trong tửu lâu Như Ý, thấy hai người trở lại, Đại Đầu Trụ Tử cao hứng nhảy dựng lên kêu to: “Trở lại rồi, trở lại rồi, phụ thân, cô nương trở lại, trở lại, mau ra đây.”

Hai người ngây ngẩn cả người, có cần thiết phải kích động như thế không?

Rầm một tiếng, bên trong giống như có đồ vật gì đó bị đụng ngã, tiếp đó, Tô Lão Đa xuất hiện tại cửa lớn, ba bước cũng thành hai bước chạy tới trước mặt Tô Tĩnh Nhã: die.n-d-annnle0quy0dd ô nn “Nha đầu chết tiệt kia, chết ở đâu rồi, còn biết trở lại sao?” Ngoài miệng là lời mắng, ánh mắt lại không kìm được đỏ lên, nữ nhi một đêm không về, nhưng ông bị hù chết rồi, buổi tối trên núi thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, nếu thật sự xảy ra cái gì chuyện, ông sẽ phụ tấm lòng phu nhân đã qua đời của mình, một vị thủ lĩnh già như ông còn sống trên thế giới này thế nào chứ.

“Phụ thân, thật xin lỗi.” Vành mắt Tô Lão Đa đỏ lên khiến Tô Tĩnh Nhã cực kì đau lòng, nàng là con gái lại khiến phụ thân lo lắng cho mình cả ngày như vậy, thật sự không nên.

Nữ nhi cũng đã mềm lòng, Tô Lão Đa còn có thể nói gì: “Trở lại là tốt rồi, trở lại là tốt rồi”.

Trụ Tử ở một bên còn nói: “Phụ thân, cô nương cũng đã trở lại, người có thể yên tâm đi, ở chân núi một đêm, cũng mệt rồi, mau trở về nghỉ ngơi một chút”.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tô Lão Đa vội vàng nói, vừa định đỡ nữ nhi xuống, lại bị Lý Dục ngăn lại: “Phụ thân, hay để ta công cô nương trở về, chân của cô nương bị lệch, nên chúng ta mới ở chân núi một đêm.” Một câu nói, giải thích cho việc hai người cả đêm không về.

“Vậy sao, nha đầu này, sao lại không cẩn thận như vậy, mau mau, công vào, phía trên có ít thuốc, nha đầu, có đau hay không?” Tô Lão Đa đau lòng nói.

“Không đau ạ.” Tô Tĩnh Nhã nói, nàng không muốn làm cho cha lo lắng.

“Không đau mới là lạ.” Sao Tô Lão Đa lại không biết suy nghĩ của nữ nhi mình: “Mau vào đi, phía trên có thuốc”.

Trong đại sảnh còn có một bàn khách, Lý Dục trực tiếp công Tô Tĩnh Nhã đến trong khuê phòng ở hậu viện, đặt lên giường.

Ngồi ở trên ván giường hơi cứng rắn, Tô Tĩnh Nhã không thoải mái vặn vẹo uốn éo: vẫn là công mang theo nhiệt độ thoải mái hơn.

“Nhị Khờ, người trở về phòng của người đi, tắm, rồi đổi bộ y phục, nơi này có ta là được.” Nhìn chân bị thương của nữ nhi, tại sao có thể để một người ngoài ở chỗ này, nhưng ông không nghĩ tới, cái người mà ông cho là người ngoài, đã khấn đầu đính hôn với nữ nhi của mình rồi.

Tô Tĩnh Nhã nháy mắt với Lý Dục, Lý Dục mới đáp một tiếng, bắt đắc dĩ ra cửa, hắn cũng muốn biết chân của nương tử của mình thế nào, nhưng thấy phụ thân tương lai cũng không muốn cho hắn nhìn, nhưng mà, còn nhiều thời gian, suy tính đến tương lai với nương tử, hắn vẫn ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, Lý Dục nói ở trong lòng: qua không bao lâu nữa, chuyện tình tiếp xúc thân mật giống như vậy, nhất định là ta làm.

29. Chương 26: Kết Thúc Trò Chơi

30. Chương 26: Kết Thúc Trò Chơi

Edit: hongheechan

Đóng cửa lại, Lý Dục nói ở trong lòng: qua không bao lâu nữa, chuyện tình tiếp xúc thân mật giống như vậy, nhất định là ta làm.

Ra cửa, đụng phải Thanh Phong mới vừa vào cửa, hai người nhìn nhau, không nói gì, trở về gian phòng của mình, để lại Trụ Tử ở một bên buồn bực: Cô nương với Nhị Khờ là do lên núi nên trở lại mới nhếch nhác cả người, sao khách trọ duy nhất cũng một thân nhếch nhác chứ? Hơn nữa nhìn qua đáng vẻ, còn thâm hơn cả cô nương và Nhị Khờ nữa.

Tắm xong, khi trở về phòng, Thanh Phong đã ở trong phòng chờ hần.

Nhìn Thanh Phong một thân nhẹ nhàng khoan khoái, trong lòng Lý Dục nghĩ: đãi ngộ của tiểu nhị với khách trọ này đúng là khác nhau, rõ ràng trở lại muộn hơn mình, nhưng tốc độ còn nhanh hơn mình, nước tắm mình dùng là nước tắm còn thừa do chuẩn bị cho hần nhiều, người ta được đưa đến gian phòng, mình còn phải động thủ đi lấy, ai, khi nào mới có thể đảo thân phận này lại đây!

“Gia, gọi ta tới có chuyện gì sao?” Thanh Phong hỏi.

“Nên thu lưới rồi, ngày mai sẽ tìm lý do bắt tên họ Lâm lại, còn có tên phú thương họ Lý và Huyện lệnh họ Triệu.” Lý Dục nói, thiếu chút nữa đã hại mình và cô nương bỏ mạng, còn để cho họ tiêu dao thì rất có lỗi với mình rồi.

“Cái này thì dễ dàng, nhưng tắm bản đồ thì làm thế nào ạ?” Thanh Phong nói, nhiệm vụ của mình là tắm bản đồ.

“Bất kể hần, ta đã biết kho báu ở đâu rồi.” Tắm bản đồ đã không còn tác dụng, trò chơi cũng nên kết thúc.

“Dạ, thuộc hạ đi làm ngay.” Thanh Phong lĩnh mệnh, lui ra ngoài.

Nhớ đến hai người đã ở bên ngoài một đêm, chắc chắn mệt chết rồi, Tô Lão Đa quan tâm cho hai người nghỉ một ngày, để bọn họ ở trong phòng nghỉ ngơi, chuyện bên ngoài mình sắp xếp để Trụ Tử Đại Đầu làm, dù sao buôn bán trong tiệm cũng không tốt lên nhiều, ba người vẫn phải loay hoay làm việc.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, cũng còn chưa rời giường, đã nghe phía ngoài có người đập cửa: “Cô nương, phụ thân, không xong, người của Lý gia lại đi chiếm khu phía Đông rồi” Giọng nói hốt hoảng của Đại Đầu truyền tới lỗ tai ba người trong phòng.

Lại chiếm, sau yên lặng thật lâu, lại bắt đầu hoạt động.

Lúc Lý Dục mặc quần áo tử tế, nhìn thấy Tô Lão Đa cũng đi xuống lầu, không tranh mở cửa, Lý Dục là lên lầu trước, đến phòng của Tô Tĩnh Nhã: “Cô nương, chân của nàng như thế nào, có muốn ta đỡ nàng đi xuống hay không?” Với tính tình của nàng, chắc chắn cực kì khẫn chương với chuyện thành phía Đông, muốn đi hỏi cho rõ ràng, Lý Dục sợ Tô Tĩnh Nhã gấp gáp chân lại bị thương, cho nên đi lên lầu trước.

Trong phòng Tô Tĩnh ngồi ngẩn người đối diện với đôi dày của mình, chân bị thương thì đeo dày vào như thế nào? Nghe thấy giọng nói của Lý Dục, không do dự chút nào mở miệng: “Người đi vào đi, nhanh lên một chút”.

Vào cửa Lý Dục thấy Tô Tĩnh đang mặc áo khoác ngồi ngay ngắn ở trên giường, mặt bất đắc dĩ nhìn hần, bảo hần tiến lên, không lấy giày, lại cầm cổ tay của nàng lên trước: “Người làm gì thế? Ta muốn người đeo giày giúp ta.” Tô Tĩnh Nhã vội vã gọi.

“Ta sẽ giúp người đeo giày, nhưng trước đó mặc quần áo cho tốt đã.” Lý Dục cố chấp mà đưa cánh tay của nàng vào trong tay áo.

“Ta mặc như vậy là được rồi.” Tô Tĩnh Nhã nói, áo bên trong đã mặc xong, áo khoác choàng cũng không ảnh hưởng cái gì.

“Sẽ bị lạnh.” Lý Dục nói, sự thật là hắn không muốn những người khác nhìn thấy áo trong màu hồng đào kia của nàng.

Trời như vậy, sẽ lạnh sao? Không rõ lí do Tô Tĩnh Nhã bắt đắ dĩ phối hợp với Lý Dục mặc quần áo tử tế.

Giúp nàng mặc quần áo tử tế, sau đó một tay bế nàng lên: “Chờ một chút, ta còn chưa đeo giày”.

“Chỉ với cái chân này của nàng, thì mang giày thế nào.” Mang giày cũng không thể đi bộ, còn không để cho vết thương ở chân khôi phục.

“Này.” Thằng ngốc này sao lại bá đạo như vậy!

Khi hai người tới tiền sảnh, Đại Đầu căng thẳng giải thích tình huống với Tô Lão Đa, thấy hai người lấy tư thế này xuất hiện, hai người cũng sửng sốt một chút.

Đại Đầu đang suy nghĩ: Tại sao hắn có thể ôm cô nương.

Tô Lão Đa vẫn đang suy nghĩ: tâm tiểu tử này cũng rất mềm, ta cũng quên mất chân nữ nhi chân không tiện, nhưng hắn lại nhớ rõ, chỉ là, tư thế này cũng quá mập mờ rồi! Hôm nào phải nói cho tên Nhị Khờ này một chút, không được quán nữ nhi của lão tử.

“Chuyện như thế nào?” Bị nhìn chăm chú đến xấu hổ, Tô Tĩnh Nhã mở miệng hỏi.

“Sáng sớm nay, Vương Ngũ nhà họ Vương đã mang theo người đi đến phía Đông thành, tuyên bố nhất định phải thu lại, mọi người đang cố gắng cản trở bọn họ, ta thừa dịp chạy loạn, đi tìm một phụ thân giúp một tay.” Đại Đầu nói, nhà của hắn cũng ở một mảnh kia, nếu thật sự để cho bọn họ được như ý, thì ngay cả chỗ ở hắn cũng không có.

“Người còn ôm sao, tìm một chỗ để xuống đi.” Chuyện Tô Lão Đa đã hiểu gần hết, lời nói của Đại Đầu hắn cũng không nghe vào, ngược lại rất để ý chuyện Lý Dục cứ ôm con gái của mình, cũng đã xuống lầu rồi, còn ôm, muốn chiếm tiện nghi của con gái lão sao?

Mặt Tô Tĩnh Nhã đỏ lên, Lý Dục cũng không có ý kiến gì nhún vai một cái, một ngày nào đó, ta muốn quang minh chính đại chiếm tiện nghi, còn khiến cho người không có lời nào để nói.

“Ta đi xem một chút, người ở nhà chăm sóc con gái của ta cho tốt, không cho phép sàm sỡ nó nữa, có nghe hay không?” Tô Lão Đa nói, tên Nhị Khờ này, bây giờ nhìn hắn như thế nào cũng không giống trước kia, cứ có cảm giác hắn có ý đồ với nữ nhi mình vậy.

“Phụ thân, để Nhị Khờ đi theo người đi, cha đi một mình con không yên lòng.” Nhà họ Vương đánh chủ ý lên mảnh đất kia nhiều lần như vậy, lần này ai biết hắn lại ra cái chủ ý gì, công phu của phụ thân có khá hơn nữa, nhưng đã lớn tuổi, nếu là có cái gì bất thường, chắc chắn sẽ thua thiệt, năng lực của Nhị Khờ thì nàng đã biết, có hắn đi theo, mình mới có thể yên tâm.

“Nhị Khờ đi, trong tiệm này chỉ còn một mình người, chân người vẫn không thể xuống đất, nếu có chuyện gì thì làm thế nào?” Tô Lão Đa nói.

“Không có việc gì, các người đóng cửa lại từ bên ngoài, ta sẽ ngồi ở chỗ này chờ các người, có thể có chuyện gì chứ.” Tô Tĩnh Nhã nói, Đại Đầu và Trụ Tử nhà ở mảnh đất đó, xảy ra chuyện này, chắc chắn sẽ không để đến làm thêm, phụ thân lại là người cầm muối, ông lại đi nữa, nhất định tiệm này không có cách nào mở cửa, đóng cửa lại, để mình thanh tĩnh, cũng để cho bọn họ yên tâm đi.

Tô Lão Đa vừa nghĩ, đúng vậy, liền mang theo Lý Dục, đi theo Đại Đầu đến nơi gặp chuyện không may.

Trên đường, trong lòng Lý Dục nghĩ, không phải đã giao phó Thanh Phong đi làm chuyện này ư, sao người của nhà họ Lý vẫn còn có ý định làm ầm ỹ?

Đi đến nơi gặp chuyện không may, quả nhiên nhìn thấy Vương Ngũ mang theo đầu trọc đang đối nghịch với thôn dân, Vương Ngũ vẫn phách lối như cũ, khổ người đầu trọc vẫn lớn như vậy, khác nhau là, tay chân phía sau bọn họ đã nhiều lên gấp ba, xem ra không đạt mục đích thì không bỏ qua tâm tư.

Thấy Tô Lão Đa với Lý Dục đến, Vương Ngũ không sợ chút nào: “Ta biết công phu hai người các người lợi hại, vậy thì thế nào, chúng ta có nhiều người, hai quả đấm đối địch với chúng ta rất khó khăn, ta cũng không tin người có thể đánh ngã toàn bộ nhiều người như vậy”.

Không đợi Tô Lão Đa lên tiếng, một gia đình ăn mặc người của Vương Ngũ chạy tới trên con đường kia ở sau lưng hắn: “Không xong, không xong, đã xảy ra chuyện rồi.”

Người nọ chạy đến trước mặt Vương Ngũ, ghé vào lỗ tai nói một câu, sắc mặt Vương Ngũ biến đổi lớn, vung tay lên, nói không đánh nữa mang người nhanh chóng rời đi, khiến đầu Tô Lão Đa mê hoặc: Đây là chuyện gì xảy ra?

Chỉ có Lý Dục rõ ràng trong lòng: Thanh Phong bên kia đã bắt đầu hành động.

31. Chương 27: Tửu Lâu Phú Hào Gặp Nạn

32. Chương 27: Tửu Lâu Phú Hào Gặp Nạn

Edit: hongheechan

Ngồi ở phía sau quầy, nhàm chán ngăn người, không biết cha và Nhị Khờ đi phía Đông thành có cái gì nguy hiểm hay không, Nhà họ Vương xuất động lần này chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua, ai, chân của mình lúc này lại cố tình thành ra như vậy, nếu mình có thể đi lại thì tốt rồi, cũng không cần ở chỗ này đoán mò.

Ba, ba, trên quầy chuyển tới một hồi tiếng động, ngẩng đầu lên, đã nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Thanh Phong: “Phu nhân, đang suy nghĩ gì đấy? Sao chuyện tâm vậy?”

“Đang suy nghĩ tại sao người lại rảnh rỗi như vậy, tại sao chủ tử người không có phải chuyện cho người làm?” Tô Tĩnh Nhã tức giận nói, dù sao đã biết hắn chính là thủ hạ của Nhị Khờ, nàng còn chưa từng khách khí với Nhị Khờ, huống chi là hắn.

Thanh Phong vừa nghe kinh hãi: “Phu nhân, người cũng không thể như vậy, ta phải làm rất nhiều chuyện, rất bận rồi.” Lại thêm chuyện thì có thể mình không còn chút thời gian nào.

“Rất bận? Hiện tại cũng rất bận phải không?” Tô Tĩnh Nhã khẽ cười nhìn hắn hỏi.

“Hiện tại không bận.” Thanh Phong cười xấu hổ cười: “Đó là vì tối hôm qua ta đã vội giải quyết các chuyện tình xong”.

“Vậy tối hôm qua người bận rộn làm cái gì?” Hơn nửa đêm thì có thể bận rộn cái gì? Không phải là đi leo tường qua viện, đi trộm đồ chứ?

“Cái đó.” Gãi gãi đầu: “Ta làm chuyện gì, không thể nói rõ ràng, phu nhân nên tự mình nhìn, phu nhân người ngồi quay lưng lại.” Nói xong, Thanh Phong đi vòng qua sau lưng Tô Tĩnh Nhã, bắt được thành ghế, mang theo cái ghế kể cả Tô Tĩnh Nhã đang ngồi ở trên cùng nhấc lên.

“Này, người làm gì thế?” Tô Tĩnh Nhã giật mình, vội vàng nắm chặt tay vịn cái ghế.

“Phu nhân, đừng sợ, ta chỉ là đổi lại chỗ ngồi cho người thôi, không có chuyện gì.” Thanh Phong nói, giờ cái ghế bỏ vào cửa, sau đó mở cửa chính ra.

“Phu nhân, hãy chờ xem, đợi lát nữa thì có kịch hay rồi.” Thanh Phong nói, hôm nay sẽ có người tới khiến tửu lâu Phú Hào đẹp mắt.

Nhìn chằm chằm phía đối diện, tửu lâu Phú Hào vẫn buôn bán tốt như cũ, có màn gì hay để nhìn?

“Không phải người cho ta xem tửu lâu Phú Hào đối diện buôn bán tốt đẹp, cố tình so sánh tửu lâu Như Ý ta sao?” Tô Tĩnh Nhã trầm giọng hỏi, người dám nói vâng, ta sẽ để cho người vui vẻ.

Không nghĩ tới Tô Tĩnh Nhã có thể nghĩ như vậy, Thanh Phong nghe giọng nói âm hiểm của nàng, bị sợ đến sợ run cả người: “Phu nhân người nghĩ sai rồi, dù Thanh Phong có lớn mật cũng không dám làm như vậy mà, Thanh Phong chỉ muốn để cho người xem một chút, tửu lâu Phú Hào này không đặc ý được bao lâu.” Trời ạ, sao phu nhân lại giống gia như thế, đều là chủ tử không dễ hầu hạ.

“Vậy sao?” Tô Tĩnh Nhã không thể nào tin được, tửu lâu Phú Hào này ở Thương Châu không phải chuyện một ngày hai ngày, chẳng lẽ trước mắt thật sự có thể sụp đổ.

“Đúng vậy.” Thanh Phong khẳng định nói, ngày hôm qua hẳn tự mình đi bố trí chuyện tình, hôm nay khẳng định có kết quả, nếu không mặt mũi của hẳn phải đặt chỗ nào.

Chỉ chốc lát sau, một đám quan binh đi tới từ đầu đường, khí thế hung hăng đẩy người qua đường, vây quanh tửu lâu Phú Hào: “Quan sự đâu? Ra ngoài”.

Một nam nhân gầy teo bước ra ngoài, dùng một cái, còn chưa lên tiếng, đã bị quan binh giữ cổ áo, xách lên: “Nói, ai là Lâm Khải Thái?”.

Nam nhân kia sợ xanh cả mặt: “Quan gia, không phải ta, lão bản ở bên trong.”

Một tay ném nam nhân xuống đất, quan binh vung tay lên, vọt vào tửu lâu Phú Hào, trong lúc nhất thời, tửu lâu Phú Hào rồi thành đoàn, mấy người ăn cơm nhìn tình hình bất thường, muốn ra cửa, lại bị quan binh canh giữ, không để cho ra cửa, lập tức, giọng nói khách nhân bắt đầu, quan binh rống lên giận dữ, liên tục như thế, rất náo nhiệt.

Lúc Tô Lão Đa mang theo Lý Dục với Đại Đầu Trụ Tử trở lại, cảnh tượng nhìn thấy chính là náo loạn, một hồi gà bay chó sủa như thế.

Nhìn khuê nữ nhà mình ở cửa lớn mở ra một nửa đưa đầu nhìn náo nhiệt, Tô Lão Đa tò mò đi lên phía trước hỏi thăm tình huống: “Nha đầu, phía đối diện xảy ra chuyện gì vậy?”.

“Con không biết, nhìn thấy một đoàn quan binh vọt vào, nói muốn tìm Lâm lão bản, không biết tên họ Lâm này phạm vào chuyện tình gì nữa.” Miệng Tô Tĩnh Nhã vừa nói chuyện, ánh mắt lại không chịu động một cái, chỉ sợ bỏ lỡ một chút bộ dáng nhếch nhác của Lâm Khải Thái phía đối diện, bị hẳn lần áp lâu như vậy, thật vất vả mới thấy hẳn gặp tai họa, tại sao có thể không xem bộ dáng xấu hổ của hẳn thật tốt đây.

“Phụ thân, không phải người phải đi phía Đông thành sao, tại sao lại trở lại? Hiện tại thành phía Đông như thế nào?” Mắt không bỏ qua đặc sắc phía trước, trong miệng hỏi rõ nghi vấn trong lòng.

“Đi rồi, nhưng còn chưa nói một câu nào, Vương Ngũ đã mang theo người ta đi về, nhìn qua hình như là nhà họ Vương có chuyện xảy ra?” Tô lão cha trả lời.

“Oh.” Tô Tĩnh Nhã oh một tiếng, không có đoạn sau, quần khỉ gió nhà họ Vương có chuyện gì xảy ra, chỉ cần không đi thu đất phía Đông thành nữa, không đi quấy rầy người của thành phía đông là được, còn cái khác nàng chẳng muốn đi quan tâm.

Đại Đầu Trụ Tử không nhịn được đi đến gần xem náo nhiệt, Thanh Phong hiểu chuyện mà lấy ra cái ghế từ trong tiệm ra ngoài, để Lý Dục và Tô Lão Đa một người ngồi một đầu, còn mình nghiêng thân thể tựa vào cạnh cửa, giống như xem cuộc vui nhìn phía đối diện đang âm ỉ.

Chỉ chốc lát sau, bọn quan binh từ trong quán rượu đi ra, Lâm Khải Thái với Lâm Tu Văn bị trói bằng sợi dây, đẩy ra ngoài.

Quan binh dẫn đầu lớn tiếng nói về phía mọi người vây xem: “Lão bản tửu lâu Phú Hào Lâm Khải Thái, chứa chấp khâm phạm của triều đình Lâm Tu Văn, hiện bị tuần án Khâm sai lưng bắt, toàn bộ người làm, đầu bếp trong quán rượu mang đi huyện nha, đợi điều tra tìm hiểu rõ có tham dự chứa chấp hay không, tiếp tục xử lý, hiện tại, tất cả thực khách mau rời đi, không được tiếp tục dây dưa với tửu lâu Phú Hào.”

Ra lệnh một tiếng, thực khách được thả ra, nối đuôi ra rời khỏi tửu lâu Phú Hào, đợi sau khi trong lâu không còn ai, hai quan binh đưa tay đóng lại cửa chính, hai quan binh khác mỗi người mở ra một tấm giấy niêm phong màu trắng, đóng kín cổng, sau đó nữa, một đám trói người của bị áp đi tới nha huyện.

Đi ngang qua tử lâu Như Ý, Lâm Khải Thái cao cao mà giờ cầm lên, cho dù thành người dưới bậc, hắn cũng không muốn chịu thua ở trước mặt đối thủ.

Nhìn đến bộ dạng của hắn, Tô Lão Đa bất đắc dĩ lắc đầu một cái, người này thật là bướng bỉnh, đến mức này, còn chết sĩ diện.

Mà Lâm Tu Văn lại không thể, khi bị quan binh bắt được, gương mặt hắn thất kinh, khi nhìn thấy Lý Dục, càng bị sợ đến hồn vía rời khỏi, chỉ vào Lý Dục muốn nói cái gì rồi lại lúc lâu nói không ra lời.

Lý Dục chỉ là lẳng lặng nhìn hắn, cũng không nói lời nào, chuyện đã kết thúc, hắn cũng không muốn che giấu cái gì nữa, biết sẽ thì cho hắn biết, tối thiểu có thể làm cho hắn ra đi an tâm, dĩ nhiên biết là thua ở trong tay ai, vì ngồi chung trên một cái băng ghế, Tô Lão Đa ngộ nhận là Lâm Tu Văn chỉ hắn, vẫn còn buồn bực ở trong lòng: tiểu tử này ta cũng không biết, sao gương mặt hắn khó chịu như thế?

Khi quan binh dẫn đầu tới chỗ Thanh Phong ở cạnh cửa, giống như là biết nhau, nhẹ nhàng gạt đầu một cái.

Một cái gạt này Tô Tĩnh Nhã nhìn ở trong mắt, trong tâm hiểu rõ, chuyện này Thanh Phong cũng không lừa gạt nằng, chắc chắn có quan hệ trực tiếp với Lý Dục, nếu không, cái đó tên Lâm Tu Văn gì đó sẽ không e ngại ánh mắt của Lý Dục như vậy, nhưng mà, rốt cuộc thân phận của Nhị Khử này là gì, dọa hắn thành ra như vậy?

33. Chương 28: Bàn Luận Viễn Vong

34. Chương 28: Bàn Luận Viễn Vong

Edit: hongheechan

Tử lâu Phú Hào bị lật đổ, nhưng cơm lại không thể không ăn, không có tử lâu Phú Hào, còn có tử lâu Như Ý, mặc dù tử lâu Như Ý không trang hoàng hào hoa, phục vụ chu đáo tử lâu Phú Hào, nhưng chung quy vẫn có miệng có thể ăn, không đến nỗi đói bụng.

Có câu nói một nhà vui mừng một nhà buồn, nhưng bây giờ là một nhà xui xẻo một nhà vui mừng, không có tử lâu Phú Hào, cả sảnh đường tử lâu Như Ý lại đầy màu sắc, chuyện tình bất thành lành của tử lâu Phú Hào khiến mọi người tới hăng hái, tốp năm tốp ba ở tử lâu Như Ý thảo luận rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, tại sao bất chợt có tai ương?

Đột nhiên buôn bán thuận lợi khiến tất cả mọi người bận rộn, chỉ ngoại trừ có một người.

Không có cách nào động vết thương ở chân, không giúp đỡ được cái gì nên Tô Tĩnh Nhã dứt khoát an vị ở trong quầy tử, nghe bọn họ bàn luận viễn vong.

“Người nói xem rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, ta mới vừa gọi thức ăn ngon ở trong tử lâu Phú Hào, chỉ thấy một đám quan binh vọt vào, dọa ta giết mình, ta còn tưởng trong tử lâu Phú Hào ẩn dấu phạm nhân đào phạm, không ngờ tới bọn họ vào cửa tìm lão bản, không nói hai lời, liền trói Lâm lão bản lại, còn tìm ra một người trẻ tuổi ở trên lầu, nói là cái gì khâm phạm của triều đình, sau khi trói lại liền trực tiếp đuổi người niêm phong cửa, các người nói một chút đây là có chuyện gì xảy ra?” Một thương nhân cảm bào nói.

“Đúng vậy.” Một người trung niên khác nói: “Lâm lão bản ở Thương Châu này cũng được tính là người có mặt mũi, nói thế nào trói liền trói lại chứ? Còn có người trẻ tuổi kia, dáng vẻ văn nhã, thấy sao cũng không giống là người xấu mười tội khó tha nha?”

Lời này khiến Tô Tĩnh Nhã không tự chủ nhếch lên miệng: ai nói người có dáng dấp lịch sự sẽ không làm chuyện xấu, ánh mắt Lý Tu Văn kia giống như sắc quỷ nhìn nàng chăm chăm hiện tại nàng còn sợ, còn có bộ dạng hắn cầm đao, đâu còn có bộ dạng của một người có văn hóa, giống như ác quỷ dữ tợn hơn.

“Cũng không thể nói như vậy.” Người áo xanh nói: “Người dạng chó hình người cũng rất nhiều, nói không chừng người này trước mặt là một bộ quang minh chính đại sau lưng lại là bộ dáng không tốt lắm đâu, Khâm sai tuần án là người trong triều đình phái ra, là người tài ba từng trải việc đời, sẽ không tính sai đâu”.

Lời này còn lấy được lòng của Tô Tĩnh Nhã, người dạng chó hình người không nhất định là người tốt, người ngu dại ngây ngô cũng không nhất định tầm thường, giống như Nhị Khờ, ah, tại sao lại nhớ tới hần chứ?

“Đúng vậy, Lâm lão bản này cũng không phải là cái người hiền lành gì, không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu, ai biết hần có đắc tội người nào không, có người sau lưng chính hần cũng không chừng.” Người trung niên nói.

Lúc người trung niên nói lời này, Lý Dục đang bưng một ít món ăn trên bàn, trong lòng thở dài một cái, người này thật đúng là biết phân tích.

“Lâm lão bản này cũng cư trú ở Thương Châu rất lâu rồi, người muốn động đến hần kia cũng không phải là nhân vật đơn giản gì đúng không?” Thương nhân cảm bào hỏi.

Nghe lời này, Tô Tĩnh Nhã ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Lý Dục, Lý Dục lộ ra dáng vẻ đáng vẻ không sao cả nhún vai một cái, giống như đang nói: người đoán một chút xem.

Tô Tĩnh Nhã bực mình cúi đầu, người nào chứ, không phải đã nói thích mình sao? Còn giấu giếm thân phận của mình, vốn không có thành ý, còn muốn ta gả cho hần, nằm mơ.

Nhìn thấy Tô Tĩnh Nhã ảo não cúi đầu, Lý Dục cũng không gấp gáp, chuyện đã xong xuôi, hần đã nhắn tin về, nói trong thời gian ngắn mình sẽ không về Kinh Thành, cho nên nói, hần còn thời gian từ từ thắng được trái tim của nàng.

“Đúng vậy, ta mới từ phía đông Thành tới đây, nghe nói nhà họ Vương phía đông thành cũng sụp đổ, cũng là bị Khâm sai tuần án này bắt lại, tội danh là buôn bán không chính đáng, cưỡng ép lấy đất, nghe nói là có người đi ngang qua Khâm sai tuần án tố cáo tội trạng giá tiền, Khâm sai tuần án đang dừng lại ở Thương Châu.” Một người địa phương áo xám nói.

“Lâm gia và Vương gia là thông gia, người nói xem hai nhà này cùng sụp đổ, điều này nói rõ lên cái gì?” Người trung niên nói.

“Ta thấy là ——” Một ông lão râu dê nói: “Đại nhân vật tới địa phương nhỏ Thương Châu này của chúng ta, nhất định là đại nhân vật Vương gia hoặc Lâm gia đắc tội, rồi một nhà khác cũng bị tai ương theo”.

Mọi người cùng gật đầu một cái, ngày hôm qua Khâm sai tuần án mới đến Thương Châu, hần không thể biết quan hệ thông gia của hai nhà Lâm Vương, tuy nói là Khâm sai, cũng không thể cùng bắt hai phú thương lớn nhất thành Thương Châu lại, mà bây giờ hần làm, đã nói lên hần không sợ, tại sao hần lại không sợ đây? Vậy thì nhất định là vì sau lưng còn có một người có thân phận cho hần chỗ dựa.

Chắc người nọ muốn mượn tới tay Khâm sai tuần án để bảo toàn không khí Thương Châu rồi, đi nnd3n lẹq úy đonn đây là ý tưởng mọi người thảo luận nhất trí sau cùng.

Thật sự là như vậy không? Nghe bọn họ bàn luận viển vông, trong lòng Tô Tĩnh Nhã cũng tò mò lên, khẳng định chuyện này có quan hệ với Nhị Khờ, nhưng mà, rốt cuộc Nhị Khờ có thân phận gì, thế nhưng có thể dễ dàng khiến tữu lâu Phú Hàovới nhà họ Vương thành phía đông nói đổ liền đổ trong thời gian ngắn như vậy đây?

Đang suy nghĩ, thấy Thanh Phong đi vào từ bên ngoài, lúc thấy Lý Dục, cho hần một ánh mắt chỉ có hai người bọn họ mới hiểu, sẽ phải lên lầu, gia thật đáng thương, ở nhà sống an nhàn sung sướng, ở trong tữu lâu Như Ý này, lại phải đi hầu hạ những tiểu dân thương nhân hèn mọn, thật là nhìn thì trong lòng cũng không thoải mái, vẫn là không nhìn mới tốt, trở về phòng ngủ thôi.

“Đứng lại.” Tô Tĩnh Nhã lên tiếng gọi Thanh Phong lại, hai người đàn ông này liếc mắt đưa tình, làm như ta không tồn tại vậy: “Tới đây”.

Thanh Phong đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó ngoan ngoãn dời đến bên quây, nhỏ giọng hỏi: “Phu nhân, có cái gì phân phó ạ?” Phu nhân tương lai, hần không đắc tội nổi.

“Nói, mới vừa rồi đi đâu hả?” Lâm gia và Vương gia cũng sụp đổ rồi, hắn còn đi ra ngoài làm gì? Sẽ không phải lại muốn khai đao với khác người trong thành chứ?

“Không có làm sao mà, chỉ là tùy tiện đi ra ngoài một chút mà thôi.” Chỉ là đi là huyện nha mà thôi, nhưng hắn cũng không dám nói ra ngoài, gia cũng không có nói thân phận của mình ra với phu nhân, nếu hắn lảm mồm, gia trách tội xuống, bản thân chưa có thể chịu được đâu.

“Tùy tiện đi một chút?” Tô Tình Nhã không tin, đại nam nhân hắn lấy gia nhà mình làm trọng, không có việc gì không tuân theo gia của mình, sẽ tùy tiện đi ra ngoài một chút: “Vậy người tùy tiện đi lên con phố nào, tùy tiện đến cửa hàng nào, tùy tiện thấy được người nào, có thể nói cho ta nghe một chút hay không?”.

“Cái này. . . .” Không tốt, phu nhân nổi lên tò mò với thân phận của gia, gia ở ngay bên cạnh, hắn nên làm cái gì mới phải? Không thể đắc tội phu nhân, cũng không thể khiến gia mất hứng, trời ạ, thật là khó mà: “Cái này, tiểu nhân đi làm chuyện gia giao cho, nếu phu nhân muốn biết chuyện gì xảy ra, trực tiếp đi hỏi gia là được rồi.” Nói xong, như một làn khói, chạy mất hút: Gia, chuyện của mình ngài vậy thì ngài tự mình giải thích đi, ta không nói được, cũng không thể thêm phiền cho người.

Xa xa, nhìn thấy Thanh Phong bị cuốn lấy, Lý Dục bất đắc dĩ lắc đầu một cái: có phải nên tìm nàng nói chuyện thật tốt một chút hay không? Lòng hiếu kỳ thì không chịu được giày vò, càng giày vò nó lại càng căng lên, không giải thích cho nàng, khiến cho nàng nghĩ sai, không chừng lại xảy ra cái nhiều loạn gì.

35. Chương 29: Đêm Vào Hương Khuê

36. Chương 29: Đêm Vào Hương Khuê

Edit: hongheechan

Buổi tối hôm đó, Tô Lão Đa đưa Tô Tình Nhã về gian phòng rồi rời đi, trong phòng có một bồn gỗ lớn, bên trong nước đang bốc hơi nóng, hôm nay mặc dù không quá nóng, nhưng gần ba ngày không tắm vẫn cảm thấy khó chịu, vì trên chân có được cao, không thể tắm rửa, chỉ có thể dùng nước xoa thân thể một chút.

Cởi áo khoác, quần áo trong, khi đang chuẩn bị cởi cái yếm xuống, cánh cửa vang lên, vừa quay đầu lại, Nhị Khê đang sưng sờ nhìn chằm chằm ngực của nàng.

“A!” Thét lên một tiếng, vội vàng lấy y phục lên che kín ngực: “Người. . . . Người đến phòng ta làm gì?” Buổi tối muộn như này, một đại nam nhân như hắn sẽ không kiêu ngạo, nhưng nếu truyền đi thì một cô nương như nàng còn gặp người ta như thế nào?

“Ta. . . .” Không nghĩ tới gặp được một cảnh đẹp như vậy, sưng sốt một chút, Lý Dục mới nhớ tới lý do chính của mình: “Ta tới giải thích với người một ít chuyện”.

Tô Tình Nhã còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa liền truyền đến Tô Lão Đa khẩn trương hỏi: “Nha đầu, làm sao rồi?” Nhìn bộ dáng là bị tiếng thét chói tai kia hấp dẫn tới rồi.

Nếu để cho Tô Lão Đa biết mình ở trong phòng của cô nương, vậy là xong rồi, thử hỏi người nào sẽ gả nữ nhi của mình cho một người nửa đêm vào trong khuê phòng của nữ nhi chứ, nghĩ tới đây, Lý Dục chặn ngang lại cửa phòng.

Ngoài cửa Tô Lão Đa không đẩy được cửa phòng, cách cửa phòng hỏi: “Nha đầu, đã xảy ra chuyện gì?”.

Mặt Lý Dục khẩn trương nhìn Tô Tình Nhã, Tô Tình Nhã mặc quần áo tử tế lại giả vờ không nhìn thấy, ôm cánh tay xoay mặt sang một bên: Có cam đảm vào khuê phòng bản cô nương, người còn biết sợ sao?

“Nha đầu?” Ngoài cửa Tô Lão Đa còn gọi là một tiếng, đồng thời gia tăng sức lực đẩy cửa.

Lý Dục nóng nảy, cung kính đưa tay về phía Tô Tình Nhã, làm tư thế làm ơn, chuyện thâm hương thiết ngọc (*) còn chưa kịp làm mà, sẽ để cho nhân cho phát hiện, mình tại sao như vậy năm hạn bất lợi?

(*) thâu hương thiết ngọc: trộm hương ban đêm đó .

Nhìn thấy hắc đã chịu thua, Tô Tĩnh Nhã mới mở miệng: “Phụ thân, không có việc gì, chỉ là khi lau người con trượt một phát, hiện tại không sao rồi”.

“Vậy sao, con mở cửa đi, phụ thân vào xem một chút.” Nếu như thực sự không có chuyện, làm sao đến bây giờ mới ra tiếng, Tô Lão Đa không yên tâm nói.

“Con đã khóa cửa lại rồi, không sao đâu phụ thân, chân con không tiện, mở cửa rất phiền toái, người đi ngủ đi, không có chuyện gì.” Tô Tĩnh Nhã giống như bảo đảm lần nữa nói.

Nữ nhi cũng nói như vậy rồi, Tô Lão Đa cũng không kiên trì nữa: “Vậy phụ thân đi về ngủ trước, có chuyện thì kêu một tiếng”.

“Dạ.”

Một hồi tiếng bước chân rời đi ngoài cửa phòng, cho đến khi không nghe được tiếng động nữa, Lý Dục mới xem như là thở phào nhẹ nhõm.

“Người cũng biết sợ sao? Biết sợ người còn dám tới?” Tô Tĩnh Nhã ngồi ở trên giường tức giận nói, toàn thân cái tên Nhị Khô này đều mờ ảo, khiến nàng không nhìn thấu chỗ nào cả, rồi lại cố tình bị tò mò muốn chết, càng tò mò, thì càng muốn biết chân tướng, lúc không chiếm được chân tướng, thì trong lòng có một loại ảo não không nói ra được, cho nên hiện tại, nhìn thấy người khác, trong lòng Tô Tĩnh Nhã chỉ có một đốm lửa vô danh, thỉnh thoảng muốn trào lên trên.

“Ta không đến, cô nương có thể an tâm sao?” Là mình đuổi lý, xông vào khuê phòng của nàng, nàng đánh yểm trợ cho mình, có phải nói rõ trong lòng nàng tự nhiên như thế hay không? Lý Dục vẫn còn đang vui vẻ suy nghĩ, thuận tiện tìm cái ghế, dời đến bên giường, ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Tô Tĩnh Nhã.

“Cái gì gọi là ta có thể an tâm, bản cô nương không có làm chuyện chuyên tâm, thì sao không an tâm?” Nếu như thực sự không an tâm , chỉ sợ cũng là người thôi, hai nhà Lâm Vương sụp đổ vì người, người đã yên tâm thoải mái sao?

“Ta biết rõ, có một số việc cô nương rất tò mò, như vậy đi, chỉ cần cô nương đồng ý gả cho ta, bây giờ trở lại kinh thành với ta, ta lập tức tháo gỡ toàn bộ nghi ngờ trong lòng cô nương, có được hay không?” Không phải không để cho nàng biết, chỉ sợ sau khi nàng biết sẽ đổi ý, dĩ nhiên cũng có rất nhiều nữ nhân muốn vào Hào Môn, tính tình cô nương vốn thoải mái, sợ rằng không hề muốn tham dự vào nơi đó, hắc cho rằng nữ nhân trước mắt này, còn do dự với hắc, điểm này hắc có thể tình tường cảm nhận được, hôn ước chỉ là ước định ngoài miệng, nếu nàng muốn đổi ý mình cũng có thể rút lui, cho nên hắc nghĩ tất cả phương pháp giấu diếm thân phận của mình, chỉ muốn khi nàng yêu mình sẽ nói ra toàn bộ, không muốn lại xảy ra cái nhiễu loạn gì trên đường cả.

“Vì sao người phải nói những lời này? Thân phận người là gì mà không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chẳng lẽ người nghèo rớt mồng tơi, sợ ta biết sẽ không lấy người?” Tô Tĩnh Nhã tức giận nói, không hiểu rõ hắc một chút nào, nàng có thể dễ dàng đồng ý không? Đây là chuyện quyết định cả đời của nàng đó.

“Thân phận ta đúng là không thể lộ ra ngoài ánh sáng, lật đổ Lâm gia Vương gia, ta còn nghèo rớt mồng tơi, còn nuôi nhiều thủ hạ như vậy sao? Nàng nghĩ đi nơi nào rồi.” Lý Dục lắc đầu nói.

“Vậy thì vì cái gì? Chẳng lẽ thê thiếp trong nhà người thành đoàn, sợ ta biết hả?” Tô Tĩnh Nhã nói ra một khả năng khác mình có thể nghĩ ra.

“Làm sao có thể, ta muốn thành thân, vậy đâu còn có tư cách cầu hôn nàng?” Lý Dục kinh ngạc nói, chẳng lẽ nàng quan tâm những thứ này? Vậy mấy tiểu thiếp trong kinh thành kia phải mau đuổi đi xong, nếu không về sau chắc chắn gặp chuyện không may.

“Vậy rốt cuộc là vì cái gì?” Tức giận quay mặt, còn nói là muốn để cho mình an tâm, không nói cái gì cả, có thể an tâm sao?

Lý Dục biết nàng buồn bực, cũng biết sự lo lắng của nàng, đi lên trước, cầm tay của nàng, không để ý giày gựa của nàng, nắm thật chặt trong tay nói: “Hoàn cảnh gia của ta có hơi phức tạp, có vô vàn vinh quang cũng có âm u không nói ra được, có lúc, bản thân ta muốn rời khỏi nơi sinh ra đó, không muốn gây ngốc

ở lại nơi đó nữa, mà ta không thể, nghĩ đến nhờ vả của phụ thân lúc lâm chung, còn có huynh trưởng nề trọng và đệ đệ dựa vào, ta thật sự không thể tách rời rồi lại cảm thấy mệt mỏi muốn chết, thật sự rất muốn tìm một người có thể đối xử với ta thật tâm, trò chuyện với ta, bước đi với ta”.

Bị bất đắc dĩ và mỗi mệt trong giọng nói của hắn đã động, Tô Tĩnh Nhã quay đầu lại thấy thâm tình tràn đầy trong mắt hắn.

“Ta đã nhận định nàng, nhưng nàng thì sao? Trong lòng của nàng có vị trí của ta hay không, ở trong lòng của nàng ta có bao nhiêu phần lượng? Không nói cho nàng thân phận của ta, ngoại trừ sợ trách nhiệm trong lòng nàng, cũng muốn mượn cơ hội lần này để cho mình nghỉ ngơi thật tốt, ta thật sự cảm thấy mệt quá.” Lý Dục nói xong, tựa vào trên bả vai Tô Tĩnh Nhã: “Đồng ý ta, trong khoảng thời gian này, hãy chú ý vào con người của ta, đừng đi nghĩ đến những thứ thân phận địa vị kia là gì được không? Cứ coi như là cho một nam nhân bình thường có cơ hội theo đuổi người, có được hay không?”.

“Ta từ nhỏ đã theo cha, chỉ lúc sáu tuổi mới gặp qua mặt nương, khi đó nương ta đã đến thời gian cuối cùng, nàng nói cho ta biết, một nữ nhân, nam nhân có thể cho nàng hạnh phúc có thể không có dung mạo tuấn mỹ, không có thân phận hiển hách, tài phú địch quốc, nhưng không thể không có một tấm lòng, nếu như người thật sự yêu ta, ta có thể thử tiếp nhận người, nhưng người phải đồng ý với ta, khi tâm người tâm không có ở trên người của ta, nhất định phải nói cho ta biết, đừng làm cho một mình ta ngây ngốc, được không?” Nàng cũng không nhớ quá rõ ràng chuyện xưa với mẫu thân, nhưng nhiều năm như vậy nàng cũng đoán được một chút, lần thứ nhất nương đã lựa chọn sai lầm, nếu không ở thời điểm sau cùng cũng sẽ không lưu lại cho mình câu nói như vậy, nếu như người đàn ông này thật lòng với mình, nàng nguyện ý xông núi đao biển lửa với hắn, nhưng mà, nàng cũng sợ, thật lòng của nam nhân có thể duy trì cả đời sao?

“Ta cam đoan với nàng, sẽ không có một ngày như vậy.” Lý Dục nói.

37. Chương 30: Vượt Ngục

38. Chương 30: Vượt Ngục

Edit: hongheechan

Trong đại lao nha huyện, đá xanh đầy cộm nặng nề làm cho người ta có một loại cảm giác bị áp bức không nói ra được, đêm khuya, trong đại lao rất lớn như thế chỉ có bốn cây đuốc, ánh sáng chưa đủ, làm cho người ta có một loại cảm giác âm âm u u.

Chợt, gần mười quan nha đang đứng nghiêm, không biết vì sao, cùng té ngã ở trên mặt đất, phát ra một tiếng vang bạch, kinh động phạm nhân trong tù.

Lâm Khải Thái lật người một cái, đã đứng lên, giống như một mũi tên vọt tới cửa tù bên cạnh, nhìn động tĩnh bên ngoài.

Quan nha mới vừa ngã xuống đất, đã có ba người áo đen đi vào từ cửa, người áo đen vọt thẳng tới cửa tù Lâm Khải Thái, một đao chém đứt khóa trên cửa: “Đi mau”.

Lâm Khải Thái gạt đầu một cái, cũng không lập tức rời đi, nhặt lên một cái đao của quan nha từ trên mặt đất, hơi dùng sức, chặt khóa trên cửa lao của Lâm Tu Văn ra: “Tu Văn, nhanh lên một chút, chúng ta đi.”

Nhưng Lâm Tu Văn lại như thốt gỗ, ngồi ở chỗ đó không nhúc nhích.

Lâm Khải Thái nóng nảy, vọt vào, bắt được tay áo Lâm Tu Văn, kéo ra ngoài: “Người nhanh lên một chút, không đi nữa sẽ không kịp”.

“Xong rồi thì phải làm thế nào đây? Dù ra khỏi đại lao này cũng không chạy thoát được đâu.” Lâm Tu Văn kéo tay áo của mình trở về chán nản nói.

“Lời này của người là có ý gì?” Lâm Khải Thái không hiểu: “Chỉ cần ra khỏi cửa này, chúng ta sẽ tự do nha!”

“Không thể nào, chúng ta không ra được.” Lâm Tu Văn ngồi trở lại nơi mới vừa ngồi lần nữa hỏi thúc thúc của mình: “Thúc thúc, người có biết người bắt chúng ta người nào hay không?”

“Người nào? Không phải là Khâm sai tuần án sao? Còn có thể có người nào chứ?” Khi bắt người, không phải quan binh đã nói sao.

“Không phải, thúc thúc có nghĩ tới hay không, một Khâm sai như hần làm sao có thể tự tìm đến Thương Châu này gây phiền phức cho chúng ta? Hần lấy chứng cứ ở đâu ra, lấy dũng khí ở đâu ra tới động đến phú hào hơn nữa đời người ở Thương Châu như người? Người đã ăn sâu bén rễ ở Thương Châu, hần không sợ người liên hiệp với mọi người tạo phản sao?” Lâm Tu Văn nói.

Lâm Khải Thái vừa nghĩ, đúng vậy: “Vậy người có ý gì, có phải người biết chuyện gì bên trong hay không?”.

“Vốn là không biết, nhưng sau khi gặp qua một người đã biết, thúc thúc, người biết ta gặp được người nào không?” Về mặt Lâm Tu Văn xàm xẹt nói: “Ta gặp người mà người không thể tưởng tượng được đâu, Tề vương Lý Dục, Đệ Đệ ruột của Hoàng đế, là Tề vương Lý Dục, Tề vương dưới một người trên vạn người tự mình đến Thương Châu, nhằm vào ta, người nói chúng ta còn có thể có đường sống sao?”.

“Tề vương?” Lâm Khải Thái cũng sợ ngây người, sao đại nhân vật này lại chạy đến Thương châu chứ: “Người nhìn thấy ở nơi nào, chắc chắn là hần sao? Có nhìn lầm hay không?”.

“Ngay tại cái ngày chúng ta bị bắt đó, người to lớn ngồi cạnh cửa tử lâu Như Ý trên cùng một cái ghế với một vị lão đầu, hần chính là Tề vương, bây giờ nghĩ lại một chút, ngày đó ở trong núi, người ôm nữ nhân đó nhảy xuống vách đá cũng là hần, thật sự không nghĩ tới mạng hần thật lớn, vách đá cao như vậy cũng không làm hần ngã chết, hần còn có thể sống tốt rồi trở về bắt được hai chúng ta.” Lâm Tu Văn nói, lúc ấy vẫn còn đang buồn bực, trong nơi hoang dã như vậy, tại sao có thể có người đến cứu bọn họ, hiện tại coi như đã hiểu, thì ra tùy tùng của Tề vương cứu chủ tử của mình, sớm biết thế thì ngày đó mang thêm nhiều người, trực tiếp giết hết người của hần và hần, thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

“Người xác định? Cái tên to lớn đó, hần là Tề vương sao?” Một Vương Gia lại có cái dạng kia sao? Lâm Khải Thái không tin.

“Thúc thúc không có nghe nói qua sao? Trong triều đình có một Tề vương, diện mạo tục tằng nhưng lại có một tâm địa mưu lược, bao nhiêu người muốn phản Hoàng đế đều bị hần bày mưu, lộ ra nguyên hình, rồi bị hần bắt được, Hoàng đế nhân từ, bao nhiêu lần sát phạt đều là hần thay Hoàng đế đóng đại ấn lên, mới bảo vệ được thiên triều giang sơn này.” Lâm Tu Văn nói: “Lúc ta còn ở cấm vệ quân đã gặp qua Tề vương này nhiều lần, sẽ không nhận lầm đâu.” Có Tề vương này ở đây, đâu còn có đường sống cho hần chứ.

“Tề vương thì thế nào, không xông ra thì chỉ có chết, xông ra mới biết mình có thể sống không chứ, đi, thúc thúc dẫn người đi xông ra một lần.” Lâm Khải Thái nói qua kéo Lâm Tu Văn đi lần nữa.

Nhưng mà lại bị Lâm Tu Văn tránh thoát lần nữa: “Vô dụng, chúng ta đâu không lại hần.” Hần không có một chút lòng tin nào, sớm biết như vậy, còn không bằng ngoan ngoãn làm một cấm vệ quân ở trong kinh thành, dù gì còn có cái mạng nhỏ mà sống.

“Ta nói này hiền chất, người trộm nữ nhân của Hoàng đế đi 3nle qu ýđ ộn còn trộm bản đồ của Hoàng đế, tội này đều là tội chết, người có nghĩ tới vì sao thúc thúc ta còn có thể chứa chấp người.” Lâm Khải Thái nói.

“Này. . . .” Trước kia chỉ coi hần là thúc thúc ruột của mình, muốn lưu lại cho đệ đệ hần một nhánh cây cuối cùng, chẳng lẽ không đúng sao?

“Phụ thân của người đúng là đệ đệ ruột của ta, mà ta cũng không có vĩ đại vì đệ đệ của mình mà không để ý đến nguy hiểm bị chém đầu, sở dĩ chứa chấp người, là vì người phạm tội chết của Hoàng đế đương triều, nói một cách khác, chính là thúc thúc ta đang làm ngược với Hoàng đế đương triều.” Lâm Khải Thái nói ra tin tức kinh người.

“A. . . .” Lâm Tu Văn không nghĩ tới cái kết quả này.

“Nhanh lên một chút, ra khỏi đại lao này, ta lại giải thích cho ngươi.” Lâm Khải Thái nói.

Nghe lời này, bên trong lòng của Lâm Tu Văn lại dâng lên một luồng hi vọng, đánh cuộc một lần đi, nghĩ rồi đi theo Lâm Khải Thái ra khỏi cửa tù.

Mới vừa đi hai bước, Lâm Tu Văn kéo Lâm Khải Thái lại: “Thúc thúc, chúng ta không thể cứ đi ra ngoài như vậy, nếu bên ngoài có người của Tề vương mai phục, thì đồng nghĩa với chúng ta trực tiếp bại lộ trước mặt bọn hắn.” Tề vương rất thận trọng, vì mình mà đến Thương châu, thì không thể nào để cho mình chạy trốn dễ dàng.

Lâm Khải Thái vừa nghĩ, cũng đúng: “Vậy ngươi nói xem phải làm thế nào?”

Thấy quan nha nằm dưới đất, Lâm Tu Văn có chủ ý: “Thay y phục của bọn họ.”

“Được.”

Vung tay lên, người áo đen bắt đầu động thủ bởi y phục của quan nha ra, mặc ở trên người của mình, Lâm Tu Văn mặc quần áo tử tế vừa quay đầu lại, phát hiện người áo đen sau lưng đang cởi khăn che mặt trên mặt ra, vừa lấy mặt nạ xuống, lại là khuôn mặt xinh đẹp của nữ nhân: “Ngươi là nữ?”

“Bốp” một cái tát: “Đến lúc nào rồi, ngươi còn nổi sắc tâm hả?” Lâm Khải Thái tức giận nói.

Lâm Tu Văn cúi đầu, không còn dám nhìn thẳng nữa, nhưng ánh mắt vẫn không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần: thật là đẹp!

Sau khi giả dạng tốt, dấu mấy quan nha không có quần áo đi, đi vài bước ra sau tù, mở ra mấy cửa chính nhà lao, sau khi thả mấy tù nhân ra, để cho bọn họ chạy chối chết từ cửa chính, rồi sau đó cái đó lại giả dạng quan nha vung tay lên, quan nha từ từ tỉnh lại.

“Tù phạm vượt ngục. . . .” Lâm Khải Thái kêu to, mấy quan nha vừa mới thức dậy còn chưa phản ứng kịp, đã nghe thấy người ta kêu lớn: “Ồ bên nào, mau đuổi theo. . . .” Người ở cạnh cửa quả thật thấy mấy bóng áo tù nhân màu trắng, quan nha ở cửa sợ gấp chuyện không may, cuống quít đuổi theo, người cướp cũng thừa dịp loạn, chạy theo đi ra ngoài.

Ra khỏi, quả nhiên gặp được mai phục, mấy tù nhân đi ra ngoài trước bị người không biết từ đâu tới đánh thành tổ ong, làm Lâm Khải Thái với Lâm Tu Văn giật mình, may mà bọn họ xen lẫn trong quan nha nên không bị phát hiện, thừa dịp loạn, đi theo mấy quan nha, chạy ra ngoài từ cửa chính huyện nha.

39. Chương 31: Tô Lão Cha Phiền Nào

40. Chương 31: Tô Lão Cha Phiền Nào

Edit: hongheechan

Giờ phút này trong phòng Tô Tĩnh Nhã là một màn ầm áp, Tô Tĩnh Nhã giật giật bả vai: “Ai, trời sắp sáng rồi, ngươi còn không trở về hả?”

“Nán lại một chút nữa thôi.” Lý Dục nói, dựa vào thật là thoải mái, nếu có thể ôm thì càng thư thái.

“Bốp.” Rơi xuống, Tô Tĩnh Nhã đánh rơi cái tay đang muốn tiến lên của Lý Dục: “Ngươi còn không trở về ta sẽ gọi người đó, phụ thân ta ở ngay phía đối diện kia.” Để người ở nơi này đến bây giờ là tốt với người rồi, còn muốn được voi đòi tiên!

“Được rồi.” Lý Dục bất đắc dĩ đáp một tiếng, chuyện mới vừa có chút tiến triển, biết Tô Tĩnh Nhã cố ý nói thế, nhưng hắn lại không thể không đồng ý, cũng không thể để Tô lão cha tới quấy rối vào lúc này: “Vậy ta đi về, nàng cũng ngủ đi một lúc.”

“Tốt, đi thôi.” Trời cũng sắp sáng rồi, phải ngủ một lúc, đợi lát nữa còn rất bận đó.

Vào cửa nằm ở trên giường của mình, lại không buồn ngủ một chút nào, định ngồi dậy, lấy giấy bút, viết một phong thư cho hoàng huynh ở trong kinh thành, nói một chút về tình huống của mình ở bên này, mới vừa động bút, ngoài cửa đã vang lên một hồi, Thanh Phong rón rén đi vào từ trong cửa sổ: “Gia, không xong rồi, Lâm Khải Thái và Lâm Tu Văn vượt ngục.”

Ánh mắt của Lâm Tu Văn làm thế nào cũng không thể rời bỏ nữ nhân hắc y đó, thật là đẹp, còn đẹp hơn bất kì nữ nhân nào mình gặp, nhìn thấy bộ dạng không có tiền đồ kia, trong lòng Lâm Khải Thái khinh thường cũng không biểu đạt ra ngoài.

“Vâng.” Nữ nhân hắc y đồng ý một tiếng, xoay người rời đi.

“Không về được thì thế nào, trong tay thúc thúc có đầy nữ nhân giống như nàng vậy, chỉ cần người có thể nghe lời của thúc thúc, thúc thúc sẽ khiến cho người có mỹ nhân ôm không xuể, như thế nào?” Lâm Khải Thái hấp dẫn nói, đầu óc tiểu tử này không tệ, nếu không phải nhờ hắc, tối hôm nay đám người kia có thể thật sự thua ở trong huyện nha, phải nghĩ biện pháp kéo hắc đến trong trận doanh, tương lai nhất định là trợ thủ tốt của mình.

“Ừ, đi thôi, chúng ta đi tìm một nơi bí mật, ngay ngốc mấy ngày trước, còn người, trước hết nói cho thúu thúu một chút chuyện về Tề vương này.” Lâm Khải Thái ôm bả vai Lâm Tu Văn đi về phía chỗ sâu trong rừng cây.

Không có từ lâu Phú Hào, buôn bán ở từ lâu Như Ý có thể nói là phát triển không ngừng, nhanh đến mức làm cho người ta muốn lấy hơi cũng khó khăn.

Bắt đầu từ sau tai nạn sống sót lần trước, Tô lão cha đã hoàn toàn không yên lòng đối với nữ nhi không quá an phận này rồi, cứ đi du ngoạn đông tây như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày xảy ra chuyện, mà mình chỉ có một nữ nhi như vậy, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn, một lão già như hắn nên làm cái gì?

Hiện tại thì tốt rồi, từ lâu Phú Hào đối diện đã đỡ, buôn bán của từ lâu Như Ý khá hơn, đất phía đông thành, nhà họ Vương cũng không có năng lực lại đi thu nữa, không cần rầu rĩ vì kế sinh nhai, cũng không cần quan tâm vì láng giềng, cũng có thời gian nên suy nghĩ thật kỹ một chút về tương lai nữ nhi của mình, một nữ nhân, nếu muốn muốn thu lòng của nàng, biện pháp tốt nhất chính là tìm nhà chồng, sau khi gả nàng đi sau, sinh ra một đứa cháu ngoại, thì cũng sẽ không có nhiều thời gian làm việc khác nữa.

Thấy không bề bộn nhiều việc, Tô lão cha giao phó chuyện tình trong phòng bếp cho Đại Đầu, từ từ đi đến trước mắt quây tử.

“Đồ gia? Đồ gia nào?” Tô Tĩnh Nhã đang tính sổ sách thuôn miêng hỏi.

71

“Ồ, chính là nhà sau đó lại mời tửu lâu Phú Hào làm tiệc sao, không tệ nha, rất thành thật. ” Tô Tĩnh Nhã nói, chuyện này đâu có liên quan gì tới nàng.

Nói không chút để ý, chắc chắn không có cảm giác, không được, đổi một nhà khác.

“Còn công tử Lưu gia kia thì sao?”

“Công tử nào của Lưu gia?”

“Là người học tại trường tư thực.”

“À, chính là người đó sao?”

“Đúng vậy, cảm thấy như thế nào?”

“Cả người toan tính.”

Đúng vậy nha, nữ nhi hiểu động của mình làm sao lại thích một tú tài cả người toan tính đây: “Vậy còn tiểu tử Lý gia kia? Chính là người làm tiêu sư* đó? Người đó thân cao, cả người thịt, rất uy vũ.” Chắc chắn nữ nhi thích.

(*) tiêu sư: người áp tải phạm nhân.

“Chuyện người ta uy vũ hay không uy vũ thì liên quan gì tới con? Phụ thân, rốt cuộc người muốn làm gì?” Cuối cùng Tô Tĩnh Nhã cũng ngẩng đầu lên, muốn nói cái gì thì nói thẳng là được, vòng tới vòng lui người không ngại phiền toái thì còn con còn ngại người nhiều chuyện đó, sổ sách còn chưa tính xong, làm trễ nãi thời gian rồi.

“Hắc hắc.” Cười một tiếng: “Phụ thân chỉ muốn hỏi người, để người chọn một tướng công, người sẽ chọn người nào trong bọn họ?”

“Bịch.” Một tiếng, Lý Dục đang lau cái bàn kia mà chẳng hiểu tại sao ngã trên mặt đất, nổi lên một lớp bụi.

Động tĩnh này hấp dẫn ánh mắt của Tô Tĩnh Nhã và Tô lão cha.

Thấy cô nương và phụ thân đều nhìn mình, Lý Dục ngượng ngùng cười cười: “Ta phá hư cái bàn rồi, ta đi sửa đây.” Không xong, Tô lão cha tự tìm con rể cho nữ nhi của mình, vậy hắn nên làm cái gì đây?

“Muốn đi sửa cũng đi nhanh lên, phá loạn ở nơi này làm gì.” Tô lão cha cực kỳ tức giận nói, đang lúc mấu chốt, sao thằng ngốc này lại làm chuyện xấu: “Nữ nhi à, nói cho phụ thân một chút, rốt cuộc con thích nam nhân như nào, phụ thân tìm cho con.”

“Phụ thân, nữ nhi còn nhỏ, chuyện này không vội mà.” Tô Tĩnh Nhã từ chối nói, vừa rồi Nhị Khờ còn đứng một bên nhìn nàng chăm chăm đó, nếu nàng nói cái gì, buổi tối thằng ngốc này lại chạy vào trong phòng mình thì sao.

“Con cũng 19 rồi, không nhỏ, con gái người ta lớn như vậy cũng đã là mẹ đẻ bé rồi, con còn một thân một mình, đều là lỗi của phụ thân, là phụ thân không có suy tính đến điểm này.” Nữ nhi cũng lớn như vậy, hiện tại mới nhớ tới tìm nhà chồng cho nữ nhi, đều là lỗi của mình, thật xin lỗi nữ nhi, cũng xin lỗi nương tử đã không còn ở đây.

“Được rồi, phụ thân, nữ nhi còn không muốn gả đi, nữ nhi muốn ở nhà lâu bồi phụ thân, không tốt sao?” Tô Tĩnh Nhã nói, mình cũng không phải là không ai thèm lấy, xem cách nào để phụ thân đỡ sốt ruột.

“Xuất giá rồi vẫn có thể bồi phụ thân mà, con phải nghĩ chuyện lớn cả đời trước tiên, nếu không, người làm phụ thân như ta đây cảm thấy thật tội lỗi.” Tô lão cha nói: “Nếu thật bất đắc dĩ, thì chúng ta tìm một con rể tới tửu lâu Như Ý nhà chúng ta, như vậy thì con có thể ở với phụ thân cả đời rồi.”

“Này.” Tô Tĩnh Nhã hết ý kiến, phụ thân nghĩ một là một đó!

Đang trong lúc nàng không phản bác được, ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu thanh thúy: “Tô tỷ tỷ.”

41. Chương 32: Tiểu Anh Mời.

42. Chương 32: Tiểu Anh Mời

Edit: hongheechan

Đang trong lúc nàng không phản bác được, ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu thanh thúy: “Ô tỹ tỹ. . . .”

Là Tiểu Anh, tới thật đúng lúc, Tô Tĩnh Nhã nói ở trong lòng.

Nhìn thấy có người đến, Tô lão cha không nói cái gì nữa, quay đầu trở lại phòng bếp, dù sao về sau còn có nhiều thời gian hời, không quan tâm chỉ hơn nửa khắc này nữa.

“Ô tỹ tỹ, Ô tỹ tỹ, không xong, không xong rồi.” Tiểu Anh vừa vào cửa, liền hốt hoảng kêu lên.

“Làm sao rồi?” Nàng lúc này, khiến Tô Tĩnh Nhã cũng khẩn trương hô lên: có phải bệnh của Đỗ thúc thúc lại nặng lên hay không? Lần trước lúc ở phía tây núi, vì gặp phải đám người kia mà thiếu chút nữa mất mạng, làm cho được liệu lấy được mất hết, lại còn làm trật chân của mình đến bây giờ còn chưa đi lại được, nếu thật sự bệnh của Đỗ thúc thúc lại nặng thêm, nàng đi đâu kiếm được liệu chứ.

“Không có, phụ thân không có chuyện gì, chỉ là. . . .” Tiểu Anh nói xong ngượng ngùng nhìn Lý Dục.

“Chỉ là cái gì?” Ánh mắt Tiểu Anh không khỏi khiến Tô Tĩnh Nhã cực kì không thoải mái, không có việc gì thì người nhìn chăm chăm một đại nam nhân làm gì?

“Chỉ là, sáng sớm hôm nay khi Tiểu Anh chải đầu mới phát hiện, đã làm mất cái trâm mà Nhị Khờ ca đưa cho rồi.” Tiểu Anh ngượng ngùng nói.

May chỉ là cây trâm thôi, thử phào nhẹ nhõm ở trong lòng, còn tưởng là có chuyện gì xảy ra rồi: “Không có việc gì, mất thì bỏ đi.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Vậy cũng không được, trâm này là do Nhị Khờ ca ca đưa, nên để mất làm cho trong lòng Tiểu Anh rất khó chịu, cảm thấy thật xin lỗi Nhị Khờ ca ca.” Tiểu Anh cúi đầu nhỏ giọng nói.

Hình như trâm kia là Nhị Khờ muốn tặng cho của ta đấy, ta lại chuyển giao đưa cho người, làm sao người cứ muốn xin lỗi Nhị Khờ, cũng không biết có nhớ tới ta hay không? Trong lòng Tô Tĩnh Nhã không thoải mái nghĩ: “Không có việc gì, Nhị Khờ chắc sẽ không quan tâm điều này.” An ủi Tiểu Anh nói, đồng thời còn nháy mắt với Lý Dục, ý là để cho hắn lên tiếng an ủi Tiểu Anh một chút, Lý Dục lại giả vờ không nhìn thấy, tự nhiên làm việc của mình: nữ nhân này không phải là người hiền lành gì, ta mới mặc kệ nàng.

“Nhưng Tiểu Anh sẽ quan tâm đó, một mảnh tâm ý của Nhị Khờ ca ca, mà Tiểu Anh làm mất như vậy, trong lòng Tiểu Anh rất khó chịu.” Nói rồi che mặt nhỏ giọng khóc.

Vừa khóc cũng làm cho Tô Tĩnh Nhã không biết nên làm sao làm sao mới tốt nữa, nàng đã không biết nên an ủi tiểu muội muội này như thế nào rồi, thật không hiểu nổi, một cái trâm mà thôi, làm sao lại khó chịu giống như là chết người nào đấy chứ?

Lý Dục ở một bên không nhìn được nữa, không biết nữ nhân lại đang có ý định gì, nếu không lên tiếng, cô nương nhà mình ngày ngày nói không chừng lại bị nàng quần lý, bị thua thiệt còn không biết.

“Tiểu Anh muội muội, không có chuyện gì, không phải chỉ là cây trâm sao, mất thì vứt đi, ta sẽ không để ý.” Lý Dục nói, cũng muốn nhìn xem người đánh cái chủ ý gì.

“Nhị Khờ ca ca.” Ngẩng đầu lên, một bộ dáng hoa lệ đầm mưa, làm cho người ta không nhìn được mà thương tiếc.

Nhìn ánh mắt này, khiến Lý Dục khẳng định suy nghĩ của mình: nữ nhân này nhắm vào mình, thân phận của mình ở nơi này chỉ là một tiểu nhị, làm sao nàng lại đánh lại chủ ý vào mình?

Chẳng lẽ thân phận của mình bị bại lộ? Trừ thủ hạ của mình ra, cũng chỉ có Lâm Tu Văn mới vừa vượt ngục biết thân phận của mình, bề ngoài ngu ngơ của mình thì không thể nào đưa tới chú ý của một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, nhưng hiện tại nàng chú ý tới, chứng minh một suy nghĩ trong lòng mình, nữ nhân có quan hệ nào đó với Lâm Tu Văn, nếu không, nàng sẽ không đánh chủ ý lên một tiểu nhị ngu khờ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Lý Dục cũng an tâm: Bổng vương cũng muốn nhìn một chút, rốt cuộc người muốn chơi cái dạng chiêu thức hoa mỹ gì.

“Nhị Khờ ca ca, người thật sự không trách Tiểu Anh sao?” Mặt mang theo nước mắt, ngọt ngào hỏi.

“Không trách.” Lý Dục trả lời.

“Hi hi.” Nở nụ cười, “Cũng biết Nhị Khờ ca ca là tốt nhất, đây là Quế Hoa Cao Tiểu Anh cố ý làm cho Nhị Khờ ca ca, người ném thử một chút.” Tiểu Anh cười lấy ra một bọc giấy, mở ra, lấy ra một khối, đưa tới khóe miệng Lý Dục.

Lý Dục lại cười nhận lấy cao này, thả lại trong gói giấy din3nl3q3yd3n : “Vừa mới ăn cơm xong, hiện tại không đói bụng, cái này ta thu lại trước, đói bụng ăn nữa, có được hay không?” Thứ này có thể ăn sao? Nếu không có độc, không phải tặng mệnh cho người rồi sao?

“Được.” Tiểu Anh cũng không kiên trì nữa.

“Tiểu Anh ra ngoài lâu như vậy, không cần phải chăm sóc chăm sóc phụ thân người sao?” Lý Dục hỏi, một nữ nhi để phụ thân tê liệt của mình ở trong nhà, thật đúng là yên tâm mà.

“Đúng vậy nha.” Mang dáng vẻ mới nhớ tới, Tiểu Anh kêu to lên: “Ai nha, người xem ta, vừa không thấy trâm này đã trực tiếp tìm đến Nhị Khờ ca ca, quên hết cả phụ thân ta rồi.” Giống như nhấn mạnh địa vị của Lý Dục trong lòng nàng, Tiểu Anh nói khoa trương.

“Vậy còn không mau trở về chiếu cố phụ thân người.” Lý Dục nói, nhanh biến mất một chút.

“Ừm.” Tiểu Anh mở miệng nói.

Mới vừa đi ra cửa chính, lại quay đầu lại: “Nhị Khờ ca ca, buổi tối ta làm hai món ăn ở nhà, người đi uống hai ly rượu có được hay không?”

“Cái này.” Lý Dục không muốn đi, phụ thân người tê liệt tại giường, ta đi tìm người nào uống rượu? Tìm người sao? Rốt cuộc nữ nhân này bảo an cái gì tâm chứ, người muốn có ý định gì?

“Nhị Khờ ca ca.” Kéo dài âm điệu, mặt Tiểu Anh cầu xin nhìn hắn.

“Vậy. ta và Tô tỷ tỷ của người cùng đi.” Lý Dục nói.

“Tô tỷ tỷ? Tô tỷ tỷ đi làm gì?” Mặt Tiểu Anh không hiểu hỏi, rồi sau đó như phản ứng kịp: “A, ta hiểu rồi, Tô tỷ tỷ cũng muốn ăn chút thức ăn Tiểu Anh làm sao? Tô tỷ tỷ, buổi tối tỷ đi cùng Nhị Khờ ca ca là được rồi.”

“Cái đó, ta không đi, để cho Nhị Khờ ca ca của người đi là được.” Miễn cưỡng như vậy, người cho là ta thiếu sao, trong tâm Tô Tĩnh Nhã cũng không chịu nổi, trong hai năm qua ta chăm sóc người như vậy, nhưng bây giờ thành những người không liên quan trong mắt người.

“Này, Nhị Khờ ca ca, người sẽ đến chứ?” Tiểu Anh lại không hỏi Tô Tĩnh Nhã thêm một câu, lại hỏi Lý Dục có tới hay không.

“Được, ta sẽ đi” Lý Dục nói, bất kể người có mục đích gì, ta cũng muốn nhìn xem.

Nghe Lý Dục lời nói, Tiểu Anh mới phóng tâm mà thẳng bước đi.

Nhìn Tiểu Anh đi xa, Lý Dục thuận tay cầm Quế Hoa Cao trên tay ném cho một con chó đen cạnh cửa, sau đó xoay người vào cửa, nhìn thấy Tô Tĩnh Nhã đang cúi đầu tính toán, không để ý tới quyết định của hắn, vì có nhiều người, không tiện giải thích, Lý Dục cũng không nói thêm cái gì, tự mình tìm việc nhanh chào hỏi khách nhân thôi.

Trên quây, Tô Tĩnh Nhã càng nghĩ càng thấy không đúng, đây là như thế nào chứ? Tại sao Tiểu Anh lại chột sinh ra hứng thú với Nhị Khờ? Tiểu Anh không phải là một người không biết nặng nhẹ, làm sao lại làm ra chuyện tình ra khỏi nhà mời một đại nam nhân đến nhà mình ăn cơm tối? Chẳng lẽ nàng không quan tâm đến trong sạch của mình? Coi như là nàng không quan tâm đến trong sạch của mình, cũng phải biết lúc ăn cơm tối là khi trong quán rượu buôn bán tốt nhất sao? Lúc này gọi tiểu nhị đi, không phải cố tình làm khó tửu lâu Như Ý không đủ người sao? Điều này nhất định là có vấn đề, còn có Nhị Khờ này nữa, làm sao lại đồng ý chứ? Chẳng lẽ hắn cũng thích Tiểu Anh? Thật sự định mặc kệ tửu lâu Như Ý, muốn đi đến cái hẹn này?

Không đúng, nếu hắn thật sự thích Tiểu Anh, thì lúc đưa trâm lần trước, cũng sẽ không làm khó như thế, chẳng lẽ trên người Tiểu Anh có thứ gì làm cho hắn cảm thấy hứng thú sao? Ừ, nhất định là như vậy, nghĩ tới lúc đi lên phía tây núi lần trước, Nhị Khờ ý vị hỏi thăm chuyện tình của Tiểu Anh, còn có khác thường hôm nay của Tiểu Anh, Tô Tĩnh Nhã khẳng định ở trong lòng, nhất định Tiểu Anh có vấn đề.

Lúc bận nhất buổi trưa vừa mới qua đi, Tô lão cha và Đại Đầu Trụ Tử đang nghỉ ngơi ở ngoại sảnh, chỉ để lại một mình Lý Dục rửa chén ở trong hậu viện, Tô Tĩnh Nhã thấy đây là một cơ hội tốt, vội chống chân bị thương sắp khỏi, đi vào trong hậu viện.

Mới vừa vào cửa hậu viện, đầu Lý Dục đã dò xét cho ra ngoài từ cạnh cửa, vừa nhìn thấy Tô Tĩnh Nhã, vội đi lên đỡ nàng: “Chân của người còn chưa khỏe, sao còn tới nơi chạy loạn chứ?”

“A, không phải người đang rửa chén sao?” Sao toàn thân sạch bóng, ngay cả tạp dề cũng không đeo chứ?

Lý Dục cười khan một tiếng không lên tiếng, chỉ đỡ Tô Tĩnh Nhã đi vào trong viện.

Vào viện Tô Tĩnh Nhã mới hiểu được, chén có rửa, chỉ là không phải hắn rửa thôi, chỉ thấy Thanh Phong đeo tạp dề, cả người đều ướt sũng rửa chén đĩa ở trong bồn lớn, vừa thấy Tô Tĩnh Nhã đi vào, mặt cười khổ kêu: “Phu nhân.” Người cũng nhanh mau đi với gia đi, nếu không, ta đây làm thuộc hạ cũng không biết còn phải duy trì sống khổ sở bao nhiêu như vậy nữa.

Cổ nén cười, Tô Tĩnh Nhã hỏi Lý Dục: “Bát đĩa vẫn luôn là do hắn rửa sao?”

“Lúc không có người thì do hắn rửa.” Lý Dục đành hoàng nói.

Thanh Phong cũng mang về mặt đĩa đám gặt đầu một cái, mấy cái bát này thật sự không phải đồ Đại lão gia có thể rửa, không nói đến dầu mỡ, sợ ý một chút là bị rớt bể phải thu dọn sạch sẽ, còn phải móc tiền túi của mình để mua cái giống như đúc bổ sung vào chỗ trống, thật là vừa mệt lại không có chỗ tốt.

Suy nghĩ của Thanh Phong, không phải Tô Tĩnh Nhã không hiểu, nàng chỉ cười cười nghiêng đầu qua, gia nhà người đưa việc làm cho người, nhưng lại không có quan hệ với ta, với lại, khi gia người có thể rửa chén đĩa, thì thuộc hạ như người cũng rửa chén đĩa không phải là việc không thể làm nổi.

“Cái đó, buổi tối người thật sự muốn đi nhà Tiểu Anh sao?” Nghiêng đầu sang chỗ khác, Tô Tĩnh Nhã hỏi.

“Đúng vậy, ta đợi lúc đi cùng phụ thân nói ta thấy được người muốn tìm, buổi tối muốn đi ra ngoài một chút.” Lý Dục đã nghĩ xong cái cố đi ra.

“Cái đó, Tiểu Anh sẽ không thật sự có vấn đề chứ?” Tô Tĩnh Nhã hỏi, hai năm qua Tiểu Anh rất gần gũi với nàng, nàng thật sự rất thích cái tiểu muội muội kia.

“Không phải người đã nghĩ qua sao? Rốt cuộc có vấn đề hay không, người nên rất rõ ràng mới phải.” Lý Dục nói, tự chủ động tìm đến hắn, đã nói lên việc chính nàng cũng phát hiện điểm nghi vấn.

“Nàng một cô bé, có thể có vấn đề gì?” Giống như đang an ủi mình, Tô Tĩnh Nhã tự nhủ nói.

“Tối ngày hôm qua, Lâm Khải Thái và Lâm Tu Văn vượt ngục.” Lý Dục chột nói.

“Người hoài nghi bọn họ vượt ngục có liên quan đến Tiểu Anh?” Tô Tĩnh Nhã hỏi: “Sẽ không, nàng một cô bé không có khả năng lớn như vậy.”

“Có khả năng hay không cũng không phải chuyện tình ta và người ở đây nói một chút cũng biết, dĩ nhiên là có quan hệ hay không, buổi tối hôm nay ta sẽ biết rõ, còn có gần đây người tốt nhất đừng

ra cửa, ta sẽ bảo Thanh Phong đi theo người, Lâm Tu Văn nhận ra ta, ta sợ hấn sẽ tìm đến phiền toái.” Lý Dục nói.

“Vậy còn người? Người phải đi ra ngoài không phải là nguy hiểm hơn sao?” Tô Tĩnh Nhã lo lắng hỏi.

Lý Dục cười cười nói: “Còn nhớ ngày thứ hai sau khi con trai của Lâm Khải Thái tới gây chuyện hay không, một đám khách kì quái tới tửu lâu Như Ý, những thứ kia đều là người của ta, người suy nghĩ một chút, nhiều người bảo vệ ta như vậy, ta có thể có nguy hiểm gì?” Biết nàng quan tâm mình, lòng của Lý Dục vui vẻ.

Suy nghĩ một chút người tới ngày đó, Tô Tĩnh Nhã mới thả tâm xuống: “Vậy người cẩn thận một chút”.

“Được.”

43. Chương 33: Dự Tiệc

44. Chương 33: Dự Tiệc

Edit: hongheechan

Lúc chạng vạng, Lý Dục tìm Tô lão cha xin nghỉ, rời khỏi tửu lâu Như Ý.

Đưa mắt nhìn Lý Dục rời đi, quay đầu lại phát hiện khuôn mặt Thanh Phong cũng đang lo âu nhìn chăm chú vào Lý Dục rời đi ở đầu đường.

Ho nhẹ một tiếng: “Có phải muốn đi xem gia nhà người đến nhà Tiểu Anh sẽ xảy ra chuyện gì hay không?”.

Vừa định gật đầu đúng lúc phát hiện nụ cười người trước mắt có chút mùi vị của âm mưu, thần trí lập tức trở về, lắc đầu một cái: “Không muốn biết, nhiệm vụ bây giờ của Thanh Phong là bảo vệ cô nương, cái gì cũng không muốn biết”.

“Vậy sao? Ta lại hỏi người một chút, nhiệm vụ của người bây giờ là bảo vệ ta, vậy nếu ta có cần cái gì thì có phải người phải nghĩ biện pháp đáp ứng ta hay không?” Tô Tĩnh Nhã cười nói

Suy nghĩ một chút, Thanh Phong gật đầu: “Theo đạo lý mà nói, là như vậy.”

“Vậy. hiện tại ta rất tò mò Nhị Khờ đến nhà Tiểu Anh sẽ xảy ra chuyện gì, ra lệnh người đi xem một chút, quay về lại nói cho ta biết, người có đi thi hành hay không?” Tô Tĩnh Nhã nói ra mục đích của mình .

“Cái này.” Rất muốn đi: “Nhưng bây giờ nhiệm vụ của ta là cô nương.”

“Nếu gia nhà người hỏi thì nói người thi hành nhiệm vụ của ta, hấn sẽ không trách người.” Đầu óc người này sao lại liệt như vậy.

Như vậy được không? “Ta đi thì an toàn của cô nương phải làm thế nào?” Thanh Phong đưa ra một vấn đề mới.

“Người ngu sao, nhìn ta chân, đã thành bộ dáng này rồi, không đi ra cửa, có thể có nguy hiểm gì?” Tô Tĩnh Nhã nâng cao chân cho Thanh Phong nhìn, mặc dù nói cặp chân kia có thể từ từ di động, tóm lại vẫn là không được lưu loát, không phải sao.

“Vậy cũng không được, nếu có người đến tửu lâu Như Ý tìm cô nương gây phiền toái, chân cô nương thành ra như vậy, không phải vừa đúng lúc cho bọn hấn cơ hội rồi sao?” Thanh Phong nói, nếu cô nương có chuyện gì xảy ra, gia không giết hấn mới lạ.

“Người ngu quá, không thấy phụ thân ta ở đây sao, người cho rằng phụ thân ta chỉ biết cầm cái thìa thôi sao, công phu của hấn cũng không hơn kém người, với lại, nếu người thật sự không yên lòng, có thể tìm

thêm người để thay thế vị trí của người mà, không phải các người có rất nhiều người sao?” Tô Tĩnh nhã nói, sao mặt người này cơ trí vậy, lúc làm việc thì không biết ứng biến một chút nào chứ.

Cũng đúng, Thanh Phong nghĩ ở trong lòng.

“Người cần phải hiểu rõ, an toàn của ta người có thể giao cho những người khác, của gia nhà người đúng không? An toàn của hần giao cho người khác thì người yên tâm sao? Nếu ta xảy ra chuyện thì cùng lắm là người bị gia nhà người phạt, nếu gia nhà người xảy ra chuyện thì sao đây? Người còn có mệnh sống không? Bên nhẹ bên nặng kia người tự suy tính làm đi.” Tô Tĩnh Nhã ném ra đòn sát thủ cuối cùng của mình.

Do dự một chút, Thanh Phong cắn răng một cái, làm một dấu hiệu chỉ có hần hiểu với tràn đầy người, sau đó chạy đi đến đầu đường mà Lý Dục biến mất.

Nhìn bóng dáng Thanh Phong cũng biến mất ở đầu đường, trong lòng Tô Tĩnh Nhã thở phào nhẹ nhõm: cộng thêm một Thanh Phong, chắc an toàn của hần sẽ không có vấn đề gì, bất tri bất giác, nàng đã bắt đầu quan tâm tới nam nhân có hôn ước ngoài miệng với mình.

Lúc Thanh Phong tìm được Lý Dục, Lý Dục đang ngăn người ở trên đường cái phía đông thành đi về phía ngã ba, thật hối hận không để cho người dẫn đường, đến ngã ba của phía đông thành thì quẹo phải, đến cái đầu đường thứ hai thì quẹo trái, còn cái viện ở ngã ba mặt dựa vào hướng đông là nơi nào?

Gọi một tiếng gia, không đợi gia đặt câu hỏi, Thanh Phong đã chủ động nói ra mình đến là chỉ điểm của phu nhân, vốn tưởng rằng mang phu nhân ra, sẽ tránh được một kiếp, nhưng không nghĩ đến Lý Dục vốn là muốn nổi giận dứt khoát trực tiếp nhắc chân cho hần một cước: “Người ngu sao, người là thủ hạ của ta hay là thủ hạ của phu nhân, nghe phu nhân ra lệnh hay ta ra lệnh hả?”.

Thanh Phong che cái mông, trong lòng khổ mà không nói được: không nghe ngài thì bị đá, nghe lời ngài, phu nhân lại mất hứng, nếu phu nhân cáo tội trạng ở trước mặt người, ta còn không chắc sẽ trở nên như thế nào? Làm thuộc hạ sao lại khó như vậy chứ?

Nhưng mà, nghe nói Tô Tĩnh Nhã muốn Thanh Phong đến xem tình hình, ở bên trong lòng của Lý Dục vẫn rất vui vẻ, không phải cô nương quan tâm hần sao?

Đang trong lúc Thanh Phong do dự là lưu lại hay trở về bảo vệ phu nhân, Lý Dục lên tiếng: “Thất thần cái gì, còn không mau dẫn đường.”

Thanh Phong bắt đắc dĩ mang về mặt đưa đám dẫn đường: gia à, không phải ngài mất hứng ta không bảo vệ phu nhân, lại bảo ta dẫn đường không để ta trở về, ngài nghĩ cái gì vậy chứ?

Khi đến nhà Tiểu Anh nhà, trời đã gần tối, hai người núp ở góc tường, nhìn cửa chính Đỗ gia nhỏ giọng thương lượng đối sách: “Gia, ta có câu nói tiệc rượu không tốt, Tiểu Anh mời người nhất định là có mục đích của nàng ta, hơn nữa nhất định không phải là chuyện tốt gì, người xem cửa phòng chặt như vậy, ai biết đi vào sẽ xảy ra chuyện gì, hãy để cho thuộc hạ dịch dung thành bộ dáng của người rồi đi vào, cái mạng này của thuộc hạ không bao nhiêu tiền, nếu một mình ngài không cẩn thận trúng chiêu, vậy rất nguy hiểm đó.”

“Nói cái gì đó, gia người còn chưa đi vào đã kết luận sẽ trúng chiêu, trong mắt người ta vô dụng như vậy sao?” Lý Dục giơ tay lên: Có phải muốn tìm đánh hay không.

“Ta không có ý kia, tiểu nhân chỉ không muốn để cho gia mạo hiểm.” Thanh Phong ôm đầu uất ức nói.

“Ta biết, nhưng ta thật sự phải tự mình đi vào nhà này, không vào hang hổ sao bắt được hổ con, chuyện tình của Lâm Tu Văn đã lãng phí quá nhiều thời gian, không thể kéo dài được nữa.” Lý Dục nói, hần còn muốn sớm làm xong chuyện tình của mình một chút, bởi cô nương nhiều hơn, nghĩ biện pháp thuyết phục nàng, để nàng đồng ý trở lại kinh thành với hần sớm một chút.

Không thuyết phục được gia nhà mình, Thanh Phong cũng không còn biện pháp khác, ngoắc tay, hai đại hần áo lam nhảy xuống từ trên cây ở một bên: “Bái kiến gia.”

Nhìn thấy người của mình, Lý Dục hài lòng gật đầu một cái: ㄟㄎㄣ ㄌㄩㄣˊ ㄩㄢˊ “Tiểu tử người còn rất để ý.” Không có phân phó cũng biết để người tới quan sát động tĩnh trước.

“Đó là đương nhiên, an toàn của gia, thuộc hạ luôn luôn để trong lòng.” Thanh Phong lập tức khoe khoang.

“Nói một chút xem, trong phòng này có động tĩnh gì?” Không để ý Thanh Phong tự mình say mê, Lý Dục trực tiếp nói với hai lam y nhân.

“Cô nương trong phòng từ từ lâu Như Ý trở lại, trở về trong nhà đổi trang phục của phụ nhân (phụ nữ có chồng), đến trong rừng cây trên núi gặp một hắc y che mặt, sợ bị phát hiện, thuộc hạ không dám đến gần quá mức, chỉ biết là bọn họ nói với nhau rất lâu, xuống núi thì đi thẳng về nhà, sau khi đổi y phục của mình, lại đi ra cửa, mua chút thức ăn ở một quán ăn nhỏ trên đường cái trở về, đến bây giờ cũng không thấy ra ngoài, chỉ là, thuộc hạ phát hiện, nửa canh giờ trước, có năm người mang theo bình khí không biết từ chỗ nào lặng lẽ lặn vào trong phòng, sau khi cô nương trong phòng phát hiện cũng không hề gọi người, còn tìm nơi ẩn thân cho bọn họ.” Một lam y nhân báo cáo nói.

“Gia, nghe thấy không, bọn họ có mai phục, hay ta dẫn người đi vào để mang người ra, người muốn hỏi thế nào thì hỏi thế đấy có được hay không?” Đừng đi vào, sẽ xảy ra chuyện đó.

Suy nghĩ một chút, Lý Dục nói: “Ta tiến vào gặp nàng, bây giờ người đi gọi người đến, không tiếng động mà dọn dẹp sạch sẽ người bên cạnh phòng”.

“Gia.” Thanh Phong bắt đầu dĩ gọi, tại sao biết rõ gặp nguy hiểm còn muốn đi, hần càng ngày càng không hiểu vị gia này nhà mình.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy.” Lý Dục nói xong, đi về phía cánh cửa kia.

“Gia.” Thanh Phong lôi kéo Lý Dục: “Sau khi đi vào ngàn vạn lần đừng ăn đồ vật bên trong, dù chỉ là một ngụm nước cũng không thể uống”.

“Được, biết rồi.” Cái này còn phải nói sao?

45. Chương 34: Hồng Môn Yến

46. Chương 34: Hồng Môn Yến

Edit: hongheechan

Gõ cửa, bên trong truyền đến một tiếng nói yếu điệu thông báo: “Tới rồi!”

Cửa vừa mở ra, Lý Dục thấy cả người Tiểu Anh là tươi đẹp giả bộ, áo khoác đỏ thẫm rất ngắn, có thể nhìn thấy cái áo trong màu xanh nhạt đó bên trong, phía dưới là váy dài cũng màu xanh nhạt, trang điểm trên mặt cực kì diêm dúa lòe loẹt, má hồng mềm mại, môi anh đào đỏ tươi, nhìn qua xinh đẹp diêm dúa, lại không hợp với tuổi của nàng, cũng không hợp với căn nhà nhỏ lụi bại này.

“Nhị Khờ ca tới rồi, người xem, hôm nay Tiểu Anh có xinh đẹp không?” Đi lòng vòng hỏi.

“Xinh đẹp.” Lý Dục nói không mang theo cảm xúc, vật càng xinh đẹp thì càng độc, hần vẫn biết điểm này.

Tiểu Anh không để ý giọng điệu của Lý Dục, đưa tay kéo tay áo hần: “Nhị Khờ ca mau vào đi”.

Lý Dục nghiêng người né tránh: “Tiểu Anh không đóng cửa lại trước sao?”.

“Đúng vậy, Tiểu Anh đi đóng cửa lại.” Gương mặt Tiểu Anh vẫn cười cười, cũng không vì Lý Dục né tránh mà tức giận.

Đóng cửa lại, ở dưới sự hướng dẫn của Tiểu Anh, Lý Dục vào phòng.

Phòng cũng không lớn, nhìn qua rất cũ rách, vừa vào cửa, đã nhìn thấy trên bàn trong phòng khách bày tràn đầy món ăn, món ăn rất nhiều dầu mỡ, vừa nhìn đã biết không phải là món ăn người ở nhà có thể làm ra, điều này cũng chứng minh thủ hạ giám thị ở bên ngoài nói nàng mua món ăn ở một quán ăn nhỏ trên đường là đúng phải không.

“Nhị Khờ ca ca, ngồi đi, ta rót rượu cho ngươi.” Tiểu Anh ân cần chu đáo nói.

Bây giờ đã bắt đầu ăn sao?

“Đỗ thúc thúc đâu? Không mời ông ấy tới đây sao?” Lý Dục hỏi, nữ nhi này thật sự quá hiếu thuận rồi, trong nhà có người đến, cũng không báo cho phụ thân một tiếng, dù có tê liệt tại giường, nhưng vẫn là trưởng bối mà.

“Không cần, cha ta đang ngủ đâu rồi, chúng ta không đi nhiễu giấc ngủ của hấn rồi.” Tiểu Anh giải thích nói.

“Vậy sao? Sớm như vậy mà Đỗ thúc thúc đã đi ngủ rồi sao?” Một người tê liệt tại giường thật sự đúng là dễ ngủ, hôm nay vừa mới chập tối đã ngủ mất.

“Đúng vậy, cha ta luôn luôn là như vậy, Nhị Khờ ca ca, ngươi đang nghĩ cái gì vậy, mau tới đây.” Tiểu Anh thúc giục.

Lý Dục đi tới trước bàn, ngồi ở trên ghế đầu đối diện nàng, Tiểu Anh rót đầy ly rượu trong tay, đưa cho hấn, Lý Dục nhận, dùng lỗ mũi ngửi một cái, không phát hiện bên trong có vật gì, nhưng mà hấn cũng không dám uống dễ dàng như vậy, trên cái thế giới này độc được vô sắc vô vị lại có thể lấy mạng người còn rất nhiều, hấn cũng không muốn lấy đùa cợt với mạng của mình, nhẹ nhàng đặt ở trên bàn.

Nhìn động tác này của hấn, Tiểu Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cười cười, giống như là nụ cười âm mưu được như ý.

“Tay nghề Tiểu Anh thật đúng là không tệ, ngươi xem thức ăn này, nhìn qua là thấy muốn ăn.” Lý Dục nói.

“Đúng vậy, cái này là do Tiểu Anh đặc biệt làm vì Nhị Khờ ca ca, mau nếm thử xem, có hợp khẩu vị Nhị Khờ ca ca không?” Tiểu Anh cười gắp một món ăn đặt ở trong chén trước mặt Lý Dục.

“Cái này là nước sốt tôm đúng không, nhìn qua thật sự không tệ, có rán qua dầu phải không?” Chiếc đũa của Lý Dục không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm món ăn trong chén hỏi.

“Cái này. Đúng vậy, là rán qua dầu đó, Nhị Khờ ca ca thật là lợi hại, cái này cũng có thể nhìn ra đó.” Tiểu Anh vốn sững sốt, rồi sau đó cười nói.

“Còn kia nữa? Là vịt phỉ thúy phải không, phải xào không dưới nửa canh giờ phải không?” Lý Dục tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, hơn nửa canh giờ đó, nào, ăn một khối đi.” Tiểu Anh đáp xong lời của hấn, rồi sau đó lại gắp một miếng thịt vịt đặt ở trong chén Lý Dục.

Ai ngờ, Lý Dục lại buông đũa xuống: di 3nd 3nlee qu yđô n “Ta nói này Tiểu Anh cô nương, ngươi có xuống bếp không? Những món ăn này thật sự là ngươi làm sao?”

Tiểu Anh không trả lời, nụ cười trên mặt dần dần lạnh xuống, hấn phát hiện cái gì sao?

“Chẳng lẽ ngươi không biết, nước sốt tôm là chưng ư, vịt phỉ thúy là đầu tiên chưng thịt vịt lên, tiếp theo mới xào lên sao?” Lý Dục nói tiếp: “Tiểu Anh cô nương, nếu ngươi không biết nấu ăn, tại sao muốn mời ta tới dùng cơm chứ? Mua chính là mua, nói thẳng cũng sẽ không có người cười ngươi, có nó thì dán vàng lên mặt mình được sao?”

Buông đũa xuống, Tiểu Anh nhìn thẳng vào Lý Dục phía trước.

“Ta không biết ngươi bảo ta tới là gì, nhưng, hiện tại ta đã đến, sao không nói rõ luôn?” Lý Dục lạnh mặt nói.

“Đều nói tâm tư Vương Gia cẩn mật, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là danh bất hư truyền.” Tiểu Anh lạnh lùng nói, không ngụy trang nữa.

“Quả nhiên ngươi biết thân phận của Bồn vương, là Lâm Tu Văn nói cho ngươi phải không?” Lý Dục không khách khí, nói thẳng đáp án ra: “Nếu Bồn vương không đoán sai, ngươi vốn không phải là Tiểu Anh, Tiểu Anh chân chính chắc đã bị ngươi giết chết khoảng hai năm trước rồi.”

“Vương Gia thật không đơn giản, cái này người cũng có thể đoán được.” Tiểu Anh cười lạnh.

“Cũng không có gì khó khăn, một người biến chuyển thì cần có thời gian, người biến chuyển quá nhanh, sẽ không giống người thường, tình huống như thế chỉ có hai loại khả năng, hoặc là người thiên phú bẩm dị, hoặc là thay hình đổi dạng, người thiên phú bẩm dị sẽ không đến bây giờ mà vẫn không có tiếng tăm gì, vậy chỉ có thể giải thích chính là đã thay hình đổi dạng rồi.” Lý Dục nói ra phân tích của mình.

“Không tệ, Vương Gia có thể đoán một chút ta là người như thế nào nữa hay không đây?” Tiểu Anh chợt cười duyên lên, hoàn toàn không có khẩn trương sợ hãi của một người bị phát hiện.

“Ta không gặp qua người, làm sao biết người là người thế nào? Chỉ là từ cách người ăn mặc có thể thấy được, số tuổi của người tuyệt đối lớn hơn so với Tiểu Anh chân chính, Lâm Khải Thái là Đại Kim thám tử, người có quan hệ với hắn và Lâm Tu Văn, nói rõ người không phải là người của Thiên triều, người nói xem ta nói có đúng không?” Lý Dục nói.

“Đúng, người đoán không sai một chút nào, vậy dám hỏi Vương Gia, có phải cũng nên đoán một chút về mục đích hôm nay ta mời người tới đây hay không?” Cười duyên rất đẹp, lại mang theo độc.

“Nếu nói người tới dẫn dụ ta mà nói..., không giống, các người còn không đến mức cho rằng chỉ một nữ nhân đã có thể dẫn dụ được Bồn vương, thì chính là có một loại khả năng khác: giết ta.” Lý Dục nói.

“Ha ha, không tệ một chút nào, chỉ không ngờ Vương Gia biết mục đích của ta còn dám tới, là quá tự tin, hay chuẩn bị quá đầy đủ, không sợ hãi thủ đoạn của chúng ta đây.”

“Người cứ nói đi.” Lý Dục nói, chắc Thanh Phong đã giải quyết hết người bên ngoài, này một nữ nhân như này thì có thể làm gì mình?

“Vương Gia có cảm thấy trên người không thoải mái hay không?” Nữ nhân đột nhiên hỏi.

Nghe lời này Lý Dục sửng sốt, đột nhiên phát hiện, sức lực trên người mình đang từ từ mất đi: “Người, người hạ độc lúc nào?” Tại sao mình không phát hiện ra, rõ ràng vẫn không động đến một ngụm nước nơi này, một miếng thức ăn nào.

“Người không ăn những thứ kia, không uống một ngụm rượu, nhưng người sờ soạn ly rượu, đã sớm biết người không dễ đối phó, ta cũng vậy, cũng không hạ độc ở trong rượu và thức ăn, mà là bôi hóa công tán vô sắc vô vị ở trên ly rượu, trải qua sự thay đổi của ta hóa công tán dụng phải da sẽ từ từ đi vào thân thể, nhưng thời gian chỉ chậm hơn một chút so trực tiếp sử dụng thuốc mà thôi.” Đi vào thân thể từ trên làn da cần phải có thời gian, nếu không cũng sẽ không tán gẫu với người lâu như vậy, nữ nhân ác độc lấy ra một cây chủy thủ từ trong tay áo, đâm thẳng về phía Lý Dục: chịu chết đi!

47. Chương 35: Gặp Nạn

48. Chương 35: Gặp Nạn

Edit: hongheechan

Dùng sức đẩy cái bàn ra, lúc này, bên ngoài cũng truyền đến tiếng đánh nhau, xem tình hình là người của mình bắt đầu động thủ với người mai phục, Lý Dục thầm kêu một tiếng không tốt, rõ ràng bảo Thanh Phong im lặng giải quyết, hiện tại tiếng động bị truyền ra, đã chứng minh đối thủ mạnh hơn tưởng tượng của hắn, điều đó đã nói rõ, tình cảnh của mình càng tệ hơn, Thanh Phong phải dành thời gian cho việc khác, không có cách nào tới cứu hắn.

Nữ nhân đuổi tới, nghe tiếng đánh nhau phía ngoài, đắc ý khoe khoang: “Như thế nào, Vương Gia, người của ta cũng không kém hơn người của người chứ”.

Cười lạnh một tiếng: “Xem ra vì Bồn vương, mà các người phải nhọc lòng rồi.”

“Nhưng người đường đường là Tề vương, không thể đầu với ta, dù toàn bộ có liều mạng, cũng không thể để người trở thành chướng ngại vật.” Nữ nhân cười liêu lĩnh: “Thật không nghĩ tới, Tề vương đại danh鼎鼎鼎鼎 sẽ chết ở trên tay của ta, ha ha, nhớ, người giết người là Độc Nương Tử Diệp nương, lúc tố cáo ở điện diêm vương cũng đừng nhớ sai đó.”

Nói xong, cầm đao đi lên.

Lý Dục lui về phía sau hai bước, tay phải sờ tới một nhánh cây thô sấp, bắt được ném tới Độc Nương Tử một cái, cũng không nhìn kết quả, đứng lên bỏ chạy, đường đường là Tề vương, lúc nào từng chột vật như vậy chứ? Thật là lật thuyền trong mương (*).

(*) lật thuyền trong mương: mương không có sóng, không có gió nên thuyền không thể bị lật. Lật thuyền trong mương ý chỉ việc không may mắn, xui xẻo (baike baidu)

Diệp nương một đao bổ nhánh cây ra, cũng không vội vã đuổi theo, quả nhiên, lúc Lý Dục gắng tinh thần chạy đến bước thứ năm, lại phịch một tiếng ngã xuống đất.

“Người chạy đi, thật sự coi độc của Độc Nương Tử ta chỉ dùng để hù dọa người hã.” Diệp nương cười lạnh, vẫn chưa có người nào dưới tình huống phát độc có thể chạy trốn khỏi tay nàng.

Nhìn Độc Nương Tử đến gần từng bước một, lòng của Lý Dục bắt đầu lạnh cả xuống, chẳng lẽ mình thật sự thua bởi tiểu viện cũ rách này, trong tay nữ nhân độc ác này sao?

Giơ đao lên, đang lúc muốn hạ đao xong ở đao muốn hạ xuống xong, một viên gạch bay tới, vừa đúng lúc đánh vào trên cây đao kia.

Độc Nương Tử kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, sau khi quan sát, cũng không thấy có người ra ngoài cứu người, nàng cũng không đến bốn phía ngó nhìn, dù sao nhiệm vụ của nàng Tề vương, những người không liên quan đến nhiệm vụ thì không mắc mớ gì tới nàng.

Giơ đao lên trước lần nữa, nhưng cũng như vậy, một viên gạch bay tới, nàng đành phải bắt đắc dĩ né tránh.

“Người nào?” Quát to một tiếng, không có ai trả lời, chung quanh không có động tĩnh, trong lòng Độc Nương Tử sôi ruột giơ đao lên trước lần nữa, nhưng vẫn bị gạch đánh trúng như vậy.

Độc Nương Tử nổi giận vừa định đi tìm người nào quấy rối, lại phát hiện cửa chính có người đi vào, nhìn bộ dáng chính là thủ hạ của Tề vương, mình đã bỏ lỡ cơ hội, đành phải buông tha bắt đắc dĩ, xoay người bỏ chạy.

Lúc Thanh Phong tiến vào, phát hiện cả người Lý Dục nhếch nhác té xuống đất, nhất thời bị sợ đến thần hồn rời thân thể: “Gia, làm sao vậy, có bị thương không.”

“Không có bị thương.” Lý Dục cố hết sức nói.

“Vậy người như này là làm sao thế? Tại sao người lại nằm ở trên đất? Nữ nhân kia làm cái gì với người chứ? Ta tìm nàng tính sổ.”

“Người trở lại cho ta.” Lý Dục tức giận, một người bình thường rất cơ trí, sao vừa đến lúc máu chốt liền mất một tắc vuông (tắc não) hã?

“Gia.” Nghe giọng nói tức giận của chủ tử, Thanh Phong hơi luống cuống.

“Còn không mau đỡ ta lên, không thấy gia người trúng độc sao?”

“A. Gia trúng độc, trúng độc gì, có nặng lắm không, có thuốc giải hay không?” Trời ạ, trúng độc, vậy phải làm sao bây giờ mới được?

“Không có việc gì, trước tìm một chỗ cho ta chữa thương.” Lý Dục phân phó.

Lúc Thanh Phong đỡ Lý Dục dậy, tiếng đánh nhau chung quanh cũng ngừng lại, Hắc y nhân bị giết chết, Lam y nhân nhanh chóng đi đến phía Lý Dục, đang lúc Thanh Phong sắp đỡ Lý Dục dậy đi vào nhà, một Lam y nhân phát hiện hai người ở phía dưới góc tường.

“Người nào?” Lam y nhân nói rồi đưa đao lên trước, tiếng nói của một nam nhân vang lên: “Ta không phải người xấu, chỉ là người đi đường nghỉ ngơi ở nơi này, ta mới vừa còn cứu người mặc áo tím bên trong đó, không tin người đi hỏi một chút.”

Đó là người ném gạch cứu mình sao? Lý Dục nói với Thanh Phong: “Bảo người bên ngoài mang người nợ tới.”

Chỉ chốc lát sau, thủ hạ dẫn hai người tới, điều Lý Dục không nghĩ tới chính là, hai người kia chính là hai người hầu theo Biểu thiếu gia nhà họ Vương đó tới trong tửu lâu Như Ý gây chuyện, Triệu A Đại và Triệu A Nhị.

Bọn họ không phải là gia nô của nhà họ Vương sao? Lúc nhà họ Vương bị tịch biên gia sản, tại sao bọn họ không bị bắt?

“Tại sao lại là các người?” Lý Dục hỏi.

Triệu A Đại nhìn chằm chằm Lý Dục nhìn một lúc, người mình cứu sao lại là tiểu nhị tửu lâu Như Ý, tại sao lại có một đoàn thủ hạ, còn dám công khai giết người ở trong tiểu viện này, thân phận của hắn tuyệt đối không phải là một tiểu nhị, rốt cuộc hắn là loại người gì?

“Lúc nhà họ Vương tịch biên gia sản, ta và đệ đệ thừa dịp loạn trốn thoát, vốn nghĩ đến nơi khác kiếm sống, không muốn đệ đệ lại bị bệnh, chỗ ở không có cũng không còn tiền mời đại phu, cũng chỉ có thể ẩn núp sau nhà như này, sau đó lại nghe được tiếng đánh nhau, nhìn thấy người bị một nữ nhân dùng đao chỉ vào, nên lấy mấy khối gạch, cản nữ nhân kia một lúc.” Triệu A Đại giải thích nói, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, thấy được cái không nên nhìn, không biết mình sẽ có kết quả gì?

Lý Dục liếc mắt nhìn Triệu A Nhị bên cạnh hắn, quả nhiên sắc mặt đỏ rực hơi khác thường: “Bản lĩnh của người không tệ, ném gạch cũng chính xác như vậy.”

“Khi ở nhà họ Vương, chủ tử của ta là vị tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia yêu chim, vì muốn bắt được chim trên bầu trời, thường dùng đến cung, viên đá, thời gian dài cũng luyện trúng thôi.” Triệu A Đại giải thích nói.

“Ồ.” Một tiếng, Lý Dục không nói chuyện nữa, trong lòng vẫn đang suy nghĩ nên xử lý hai người trước mắt như thế nào, thả bọn họ, bọn họ có thể gặp phải chuyện gì hay không.

“Bịch.” Một tiếng, Triệu A Đại vậy mà đã quỳ gối trên đất: “Tiểu nhân là người thô hào, nhưng cũng có thể nhìn ra ngài không phải người bình thường, tiểu nhân từ nhỏ đã cơ khổ, không có gì lãnh gì mà chỉ có một thân cây mạnh, mong ngài thấy tiểu nhân có thể làm người khuân vác, cho một cơ hội, để tiểu nhân và đệ đệ có thể dốc sức vì ngài.” di3nd 3nnl êquqys‘ đo on Triệu A Đại đang đánh cuộc, theo đạo lý nói, thấy được cái không nên nhìn, chỉ có một con đường chết, hắn đang đánh cuộc lòng nhân từ của người trước mắt này, có thể dung hạ mình, cho mình một con đường sống hay không.

“Người thật sự nguyện ý đi theo ta sao?” Lý Dục hỏi, sau khi người này được dạy dỗ, hẳn điều khiển ám khí rất tốt, nhưng hắn có thể trung thành không?

“Tiểu nhân nguyện ý.” Triệu A Đại trả lời khẳng định.

“Thanh Phong, người cứ mang theo bọn họ trước.” Lý Dục nói.

“Gia.” Thanh Phong kéo dài âm điệu, có thể mang theo người thân phận không rõ ràng sao, sẽ xảy ra chuyện đó.

“Cứ mang theo rồi nói.” Lý Dục nói, không biết tại sao, hắn không muốn thấy hai người kia bỏ mạng.

Đang lúc này, bên trong phòng chuyển tới một tiếng động, giống như là tiếng vật nặng gì rơi trên mặt đất, vừa nhìn vào trong phòng, thì ra là phụ thân của Tiểu Anh, không biết sao lão nhân cả người tê liệt, thế nhưng lại rơi xuống giường, chỉ vào cửa bên ngoài.

“Gia, người xem.” Lão nhân gầy trơ cả xương, miệng mở rộng không nói lên lời, chỉ có một sức lực chỉ ra bên ngoài.

“Chắc hẳn muốn đi ra ngoài, Thanh Phong, người ôm hắn, đưa hắn đến nơi muốn đến.” Lý Dục nói, lão nhân đáng thương, hắn đã nhìn ra, gương mặt lão nhân này tro tàn, còn có thể kiên trì đến một hơi thở

cuối cùng, phải là biểu hiện của ánh sáng phản chiếu, nên lãng phí một chút thời gian, hoàn thành một tâm nguyện cuối cùng của lão nhân đáng thương này.

Thanh Phong nghe vậy ôm lấy lão nhân, nhìn vóc người, lúc còn trẻ lão nhân cũng khá to con, nhưng bây giờ không có nặng mấy, không mất bao nhiêu sức lực có thể bế lên.

Ôm lão nhân đi ra ngoài cửa, còn chưa đi ra cửa chính, lão nhân liền cố gắng lấy sức lực, một tay dùng sức chỉ đến góc tường cạnh cửa.

Thanh Phong ôm lão nhân đến góc tường kia, tay của lão nhân từ từ chỉ hướng góc tường dưới đất, để lão nhân xuống, lão nhân chỉ có thể động tay của mình, dùng sức nắm trên đất bùn, rồi sau đó “A” một tiếng, rồi vẫn không nhúc nhích.

Thanh Phong vừa sờ mạch tượng của lão nhân, đã không còn động tĩnh: “Gia, hắc chết rồi.”

Lý Dục gật đầu một cái, nhìn bàn tay toàn bùn của lão nhân, hắc đến cùng là muốn làm gì đây?

“Mấy người các người, đào ở đây ra xem một chút.”

“Dạ.” Mấy Lam y nhân tuân lệnh, quay đầu lại phòng tìm công cụ, đào, Thanh Phong cũng để lão nhân ở một bên, đứng bên tường nhìn cái hố càng lúc càng lớn.

Làm cho người ta không có nghĩ tới, cuối cùng đào được, đào lên lại là một cỗ thi thể.

“Cái này, chắc là nữ nhi của hắc.” Lý Dục nói, xương cốt vẫn còn rất đầy đủ, chắc thời gian chôn xuống cũng không lâu, mười mấy năm trước Đỗ gia cũng chưa có nữ chủ nhân, có thể để cho lão nhân này nhớ thương, cũng chỉ có nữ nhi của hắc thôi, cô nương cũng nói, từ hai năm trước Tiểu Anh đã bắt đầu thay đổi, nhìn dáng dấp, đây chính là hai năm trước, Tiểu Anh chân chính bị Độc Nương Tử giết chết.

Ánh mắt của Thanh Phong cũng hơi ướt: “Liều mạng đến hơi thở cuối cùng, có lẽ chính là muốn nói cho chúng ta biết chỗ ở nữ nhi của hắc, thật đáng thương cũng là vị phụ thân + vĩ đại!”

“Các người đào bên cạnh một cái hố nữa, chôn lão nhân gia xuống, để hắc và nữ nhi cũng có bạn ở Âm Gian, trực tiếp lấp đầy là được, Đỗ gia không có hậu nhân, làm bia mộ cũng không có người tới lạ, lưu lại cũng thêm buồn thôi.” Lý Dục nói.

Nếu như nói mới vừa rồi là vì bảo vệ tính mạng mới nói muốn thần phục, nhưng Triệu A Đại thấy một màn như vậy đã hoàn toàn yên tâm, chủ tử của mình là một người thiện lương, chắc sẽ không bạc đãi mình.

Đệ đệ vừa ngã bệnh chân mềm nhũn, cũng đứng không vững nữa, té xuống trên đất, lúc Triệu A Đại cuống quýt tiến lên đỡ đệ đệ của mình, giật áo ở ngực của hắc ra, ở trên ngực Triệu A Nhị, treo một khối Ngọc Giác, nhìn miếng Ngọc Giác kia, trong lòng Lý Dục chấn động, đây không phải giống như đúc miếng Ngọc Giác tiền bối lưu lại trong thạch động sao?

Tiến lên cầm miếng Ngọc Giác này: “Cái này là lấy ở đâu?”

“Cái này là của chúng ta, từ nhỏ đã mang ở trên người, không phải trộm.” Triệu A Đại vội vàng giải thích, sợ hắc cho là đồ ăn trộm.

“Người có phải cũng có hay không?”

“Dạ.” Nói xong, Triệu A Đại kéo ra từ trên cổ một khối khác Ngọc Giác giống nhau như đúc.

Đặt hai khối Ngọc Giác ở chung một chỗ, vừa đúng còn có một lỗ hổng, Lý Dục dám khẳng định, lấy một khối trong lòng mình ra, tạo thành một khối ngọc hoàn chỉnh: “Người nói các người họ Triệu?” Thư lưu lại ở thạch bích không phải tiền bối cũng nói tương công năng họ Triệu sao?

“Vâng.” Triệu A Đại khẳng định nói, chuyện tình khi còn bé không nhớ nhiều, trừ khuôn mặt mông lung của mẫu thân mình ra, cũng chỉ ghi nhớ của dòng họ này của mình.

Gật đầu một cái, Lý Dục nghĩ ở trong lòng, mới vừa một màn không đành lòng kia, là ông trời an bài sâu xa bên trong, hay là tiền bối trong sơn động hiển linh? Nếu mình ngoan độc, sợ rằng lương tâm bất an thôi!

“Thanh Phong đỡ ta một phen, chúng ta cần trở về.”

“Dạ, gia.” Thanh Phong tiến lên: “Đúng rồi, gia không muốn tìm nơi chữa thương bức độc sao? Làm gì lại muốn trở về vôi vãi như vậy?”

“Đã kiểm tra qua từ sớm, chỉ là hóa công tán, không có độc.” Có thể là Độc Nương Tử sợ mình phát hiện, không hạ độc, chỉ hạ hóa công tán muốn chính tay đâm mình thôi, cũng may nàng không hạ độc, nếu không, mình đã thảm rồi, còn có hóa công tán này, sợ rằng mình cũng phải mất mấy ngày không dùng được nội lực.

“Cái đó, Thanh Phong, đợi lát nữa mang hai người phía sau kia đi một chuyến đến y đường trước, nhìn bệnh cho bọn hắn một chút.”

“Biết rồi, gia, người đi từ từ.”

Bọn họ không biết là, Triệu A Đại sau lưng nhìn chăm chăm bóng lưng bọn hắn, trong lòng âm ập.

49. Chương 36: Nam Nhân Xa Lạ

50. Chương 36: Nam Nhân Xa Lạ

Edit: hongheechan

Lúc đến cửa tửu lâu Như Ý, trời đã tối đen, Thanh Phong để Lý Dục xuống, mang Triệu A Đại và Triệu A Nhị bí mật đi đến chỗ ở của bọn họ.

“Cái đó. thân phận gia tôn quý như vậy, tại sao còn muốn đi tửu lâu Như Ý này làm tiểu nhị chứ?” Triệu A Đại do dự rất lâu, không kìm nén lại nữa, hỏi vấn đề tò mò trong lòng mình.

Thanh Phong giống như nhìn quái vật nhìn chăm chăm Triệu A Đại một hồi, rồi sau đó nói một câu: “Thật ra thì ta cũng không biết, có lẽ là gia không cần thận trọng hư đầu, đầu óc không kịp cong thôi.”

A —— lần này Triệu A Đại càng không rõ.

Xa xa, nhìn thấy Tô Tĩnh Nhã cầm đèn lồng màu đỏ đứng ở cửa ra vào liên tục nhìn quanh, là đang chờ mình sao? Nhìn thấy một màn này trong lòng Lý Dục cũng âm ập: cô nương vẫn quan tâm đến mình.

Vừa muốn tiến lên, thì thấy một chàng trai áo trắng xuất hiện ở trước mặt Tô Tĩnh Nhã, cười nói với nàng cái gì đó, rồi sau đó Tô Tĩnh Nhã liền đi vào quán theo người trẻ tuổi.

Lý Dục đứng ở cách đó không xa đã hoàn toàn ngu rồi: đây là có chuyện gì xảy ra? Cô nương chờ ta hay là đang chờ người kia?

Tô Tĩnh Nhã vốn là đang đợi Nhị Khờ thế nào cũng không ngờ đến sẽ gặp phải Triệu Tử Tiêu, Triệu Tử Tiêu xuất hiện làm cho nàng chợt nhớ tới, trong một tháng này, nàng đã quên người này, quên triệt để như thế.

Triệu Tử Tiêu là công tử duy nhất của Huyện lệnh Thương châu, Triệu huyện lệnh là một người ích kỷ tham tiền, con hắn lại hoàn toàn khác, là một người tướng mạo tài học đều tốt, hơn nữa ôn văn nhã nhĩ, là người rất có thiện tâm.

Khi lần đầu tiên hai người biết nhau là ở trong huyện nha, lúc ấy có một tên vô lại khi dễ cụ bà mua đồ ăn, vừa vặn bị nàng gặp phải, nàng dạy dỗ cái đồ vô lại đó một trận, ai ngờ tên vô lại này có thân thích với một tên quan nha trong huyện nha, nha sai kia giựt giây vô lại đến huyện nha tố cáo, cũng phỉ bang ở trước mặt Triệu huyện lệnh, nói là Tô Tĩnh Nhã thêu dệt chuyện gây sự với tên vô lại thân thích kia, Triệu huyện lệnh không phân tốt xấu bảo người mang Tô Tĩnh Nhã tới huyện nha, không tìm hỏi đã phán xử nàghình phạt 20 đại bản.

Lúc ấy Tô lão cha không ở nhà, chuyện xảy ra đột ngột, Tô Tĩnh Nhã hoàn toàn không có thời gian đi tìm người giúp một tay, nên bị xử 20 đại bản hình, ngay lúc đó nàng cực kì bất đắc dĩ: xem ra chạy không thoát rồi, cũng chuẩn bị đánh cho tốt, lúc ấy còn nghĩ nếu có thể còn sống, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tên họ Triệu này, 20 đại bản, đại nam nhân cũng phải nằm ở trên giường một tháng không xuống giường được, đánh lên người nàng, dù không chết cũng mất nửa cái mạng.

Khi bị đưa đến hình phòng, chuyện kỳ quái xảy ra, quan nha hành hình không biết tìm được ở nơi nào một cái mền da thật dày, khoác lên trên mông nàng, hèo xuống, đánh vào trên mền da bùm bùm vang dội, nhưng cái mông của nàng không có một chút chuyện nào, lúc ấy nàng rất tò mò, tại sao quan nha phải giúp nàng, sau khi hỏi quan nha nói cho nàng biết, bảo nàng đi cảm ơn công tử Huyện lệnh, lúc ấy nàng còn buồn bực: công tử Huyện lệnh là ai, hình như ta không biết thì phải?

Sau khi đánh xong, hai quan nha không biết dùng một chậu gì màu đỏ dội xuống trên mông nàng, dặn dò nàng không nên dùng lực ở hai chân, đưa nàng ra khỏi hình phòng, đi tới đại đường, Triệu huyện lệnh vừa nhìn thấy mông nàng dầm dề máu, cực kì hài lòng cho nàng ra cho ra khỏi huyện nha, tuyên bố bãi đường.

Ra khỏi huyện nha, nhìn thấy Đại Đầu Trụ Tử và đại nương bị khi phụ lúc đó, ba người thấy bộ dáng thê thảm của nàng thì giật mình, mà nàng lại giống như người không có chuyện gì, đứng lên, cởi bỏ áo ngoài dính máu này, để bọn họ nhìn thấy áo trong sạch bóng của mình, còn nhảy mấy cái, chứng minh mình thật sự không có việc gì, nhìn thấy nàng không có việc gì, Đại Đầu Trụ Tử yên tâm, đại nương này cũng thở dài một hơi, nói một câu: di 3nd ànnl ê quý~đ-ônñ “Tiểu tử kia thật đúng là không lừa ta.”

Lúc ấy Tô Tĩnh Nhã tò mò, sau khi hỏi mới biết, thì ra đại nương thấy nàng bị bắt, nóng lòng khóc ở huyện nha, bị một tiểu tử thấy, sau khi tiểu tử kia hỏi rõ ràng ngọn nguồn rồi nói cho nàng biết, mình có biện pháp giúp người kia không có việc gì, lúc ấy nàng không tin, tiểu tử nói cho nàng biết, để người ra khỏi thì biết chuyện gì xảy ra.

Tiểu tử kia chính là Triệu Tử Tiêu, biết phụ thân mình là hạng người gì, hẳn cũng không tiện chống đối phụ thân ở trên công đường, đành phải làm ra chuyện tình bằng mặt không bằng lòng này, Tô Tĩnh Nhã cũng không phải là người đầu tiên hấn trợ giúp, rất nhiều người nghèo khổ thành thật đều trải qua sự giúp đỡ của hắn.

Biết người đã trợ giúp, Tô Tĩnh Nhã đi một chuyến để cảm tạ, cũng như vậy mà biết Triệu Tử Tiêu, sau khi nói chuyện với nhau thì phát hiện hắn là người thiện lương, nói năng bất phàm, người cũng anh tuấn đẹp trai, âm thầm thích hắn ở trong lòng, Lâm Khải Thái thống hận tửu lâu Như Ý cũng không dám ngăm ra chiêu, nhà họ Vương phía đông Thành chiếm đất bị nàng ngăn cản, nhưng cũng không dám làm gì với nàng, có một phần nguyên nhân là vì Triệu Tử Tiêu bảo hộ nàng ở trong tối.

Ba tháng trước, Triệu Tử Tiêu đi Kinh Thành dự thi, hai tháng trước viết thư nói cho nàng biết hôm nay sẽ trở lại, lúc vừa bắt đầu nàng còn nhớ rõ, nhưng từ khi Nhị Khờ vào tửu lâu Như Ý, nàng giống như không để hắn ở trong lòng nữa.

Hôm nay, lúc đang đợi Nhị Khờ, Triệu Tử Tiêu bỗng nhiên xuất hiện tại trước mặt của mình, cười nói để cho nàng đợi lâu, nàng mới phản ứng được, hôm nay chính là ngày hắn về.

Trong lòng sốt ruột chờ Nhị Khờ, nhưng cũng không thể để vị bằng hữu tốt này ở ngoài cửa, Tô Tĩnh Nhã đành phải cười ngênh hấn vào cửa, mà một màn vừa rồi lại hoàn toàn bị hai khờ bắt gặp.

Lý Dục vào cửa liền phát hiện Tô Tĩnh Nhã mời Triệu Tử Tiêu ngồi xuống, nhìn thấy Lý Dục vào cửa, Tô Tĩnh Nhã rất cao hứng hỏi hắn: “Nhị Khờ, người đã về rồi, không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Lý Dục cười hơi bất đắc dĩ, nhìn qua không có việc gì, nhưng cũng là Cửu Tử Nhất Sinh, ở cửa đại môn điện Diêm Vương quay một vòng, hóa công tán này khiến cho hắn đến bây giờ cũng không lấy được nội lực.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Tô Tĩnh Nhã nhìn hắn trở lại rất tốt, không nói gì nữa: “Có khách, đi pha ít trà đến đây đi, một ít lá trà tốt.”

Nhìn Tô Tĩnh Nhã quay đầu cười nói chuyện với Triệu Tử Tiêu đang ngồi, trong lòng của Lý Dục cảm thấy có chút chua chát.

Trong buồng Tô lão cha nghe thấy động tĩnh, đi tới phòng trước từ sau bếp, thấy Triệu Tử Tiêu thì cực kì kinh ngạc, ngoài kinh ngạc chính là tràn đầy cao hứng: “Đây không phải là Triệu công tử sao? Trở lại rồi hả? Kết quả dự thi có rồi à? Như thế nào?” Tại sao ta lại quên hẳn rồi chứ, trong tâm nữ nhi vốn có hẳn, hẳn trở lại, thì phu quân của nữ nhi mình có thể sắp xếp rồi.

“Vâng bá phụ, buổi sáng tiểu chất vừa tới nhà, lúc dự thi tài nghệ không bằng người, chỉ đành phải làm cử nhân.” Triệu Tử Tiêu đứng lên chào một cái rồi nói.

“Không có việc gì không có việc gì, làm cử nhân đã rất khá rồi, người còn trẻ mà, lần sau nhất định là Trạng Nguyên.” Tô lão cha cao hứng nói, người là Trạng Nguyên, vậy không phải nữ nhi của ta là phu nhân Trạng Nguyên rồi sao? Ta cũng thành nhạc phụ Trạng Nguyên rồi, thật sự là quá tốt: “Ngồi xuống ngồi xuống, mau nghỉ một lát, người nhìn người, buổi sáng mới trở về, buổi tối đã đến xem nha đầu nhà chúng ta, thật là có tâm.”

“Đã ước hẹn với Tô cô nương, không đến sợ cô nương và bá phụ lo lắng.” Triệu Tử Tiêu nói.

“Người nhìn đứa nhỏ này xem, thật là có tâm.” Tô lão cha hài lòng nói, người ta là cha mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng, còn ông là ông già nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng.

Thái độ Tô lão cha Lý Dục nhìn ở trong mắt, trong lòng cũng hiểu đây là có chuyện gì xảy ra, người có da mặt lịch sự này, ở trong mắt Tô lão cha đang tìm con rể, nhất định là ứng cử viên cao nhất.

Nghiêng đầu nhìn thấy Lý Dục đang sững sờ: “Sững sờ cái gì, còn không mau đi pha trà, đừng có dùng lá trà bên ngoài, đi trong phòng lấy lá trà Thiết Quan Âm tốt nhất ra ngoài.”

51. Chương 37: Tình Định Xuất Hiện

52. Chương 37: Tình Định Xuất Hiện

Edit: hongheechan

Lấy cơ sắc trời đã tối, sau khi uống một ly trà, Tô lão cha rất nhiệt tình muốn mời Triệu Tử Tiêu lưu lại qua đêm, sáng sớm ngày mai hãy trở về, dù sao phòng trống trong quán rượu còn rất nhiều, Tô lão cha vì nữ nhi mà tâm tư tạo ra nhiều cơ hội, ông rất để ý Triệu Tử Tiêu này.

Tô Tĩnh Nhã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tô lão cha, cũng không thể ngăn cản, tính khí cha nàng không phải nàng một câu hai câu là có thể thay đổi, ba câu bốn câu là có thể xóa đi, vốn tưởng rằng Triệu Tử Tiêu sẽ từ chối, dù sao buổi sáng hẳn mới trở lại từ bên ngoài, trong nhà còn có phụ mẫu phải hiếu kính, không thể qua đêm ở nhà khác vào buổi tối, nhưng ai biết Triệu Tử Tiêu suy nghĩ một chút đã gật đầu, nói đã quyết rồi, cứ như vậy, chuyện tình đã định rồi.

Sau khi Lý Dục biết chuyện này, trong lòng của hắn cực kỳ khó chịu, nhưng mà bây giờ thân phận của hắn chỉ là tiểu nhị, khó chịu cũng phải nhịn, buổi tối Đại Đầu Trụ Tử phải đi về, không thể quá muộn, Tô lão cha giao chuyện dọn dẹp phòng cho hắn, ôm chăn sạch sẽ, đi vào gian phòng Triệu Tử Tiêu sẽ ở, Lý Dục quả thật muốn mắng chửi người.

Vừa vặn vào lúc này, Thanh Phong xuất hiện: “Gia, ta đã trở về, Triệu A Đại và Triệu A Nhị đã được ta an bài ở trong một cái viện ta mới thuê ở phía Đông thành, cũng đã mời đại phu, chờ bọn hắn hết bệnh rồi, quan sát một đoạn thời gian nữa, xác định không có vấn đề thì mang bọn hắn tới nơi ở của chúng ta.”

Sau khi nói xong mới phát hiện gương mặt gia nhà mình âm trầm: “Gia, người làm sao vậy?” Không phải lúc chia tay mới vừa rồi còn tốt sao?

“Ngày mai đi điều tra về lai lịch tên tiểu bạch kiểm trong phòng này một chút.” Lý Dục âm trầm nói, dám đến đây quấy rối, tốt nhất người nên biết đường về, nếu không chính chết người.

“Gian phòng này?” Không phải chỉ có hai người mình và gia ở sao?

“Ngu ngốc, tối hôm nay có người ở tại phòng này.” Lý Dục không nhịn được giải thích nói: “Còn nữa, dọn dẹp quét dọn gian phòng này một chút.” Nói xong cũng đi, lưu lại Thanh Phong há to mồm với căn phòng đầy bụi bặm: Tại sao lại là ta?

Thật ra thì từ Lý Dục trở lại, Tô Tĩnh Nhã cũng rất muốn hỏi hắn một chút rốt cuộc buổi tối đến nhà Tiểu Anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng vì Tô lão cha ra sức đẩy nàng đến bên cạnh Triệu Tử Tiêu, nàng không tìm được cơ hội, thừa dịp Tô lão cha đang nói chuyện với Triệu Tử Tiêu, nàng đi tới phòng khách, muốn nói chuyện với Lý Dục.

Vào phòng, trống rỗng không có một người, đang không biết đi đâu rồi, Thanh Phong mới bước ra từ cạnh cửa: “Cô nương, người tìm gia sao?” Vì phát hiện có người đến gần, không biết là người nào, Thanh Phong vội núp vào, thấy Tô Tĩnh nhã, cũng nhanh ra ngoài chào hỏi.

“Đúng vậy, hắn đâu rồi?” Không phải ở trong phòng khách dọn dẹp sao, sao lại không thấy?

“Gia mới vừa đi ra ngoài, không biết đi đâu.” Thanh Phong thành thật nói, hắn thật sự không biết gia đi nơi nào, gia cũng không nói cho hắn biết.

“À, vậy ta đi ra ngoài tìm một chút.” Tô Tĩnh Nhã nói qua vội xoay người phải đi.

“Cô nương kia.” Thanh Phong gọi nàng lại: “Người có thể phái người nữa tới quét dọn gian phòng hay không?” Dù gì hắn cũng là thủ lĩnh đội ám vệ của gia, tới quét dọn gian phòng là chuyện gì chứ.

“Có phải là gia nhà người lại giao chuyện cho người rồi hả?” Nhìn vẻ mặt khổ sở của Thanh Phong, Tô Tĩnh Nhã rất nhanh đã đoán được nguyên nhân.

“Đúng vậy, vẫn là cô nương thông minh.” Thanh Phong cho rằng chuyện có hi vọng, cao hứng nói.

Thấy dáng vẻ cao hứng của Thanh Phong, Tô Tĩnh nhã rất muốn chọc hắn: “Đại Đầu và Trụ Tử đã đi về, trong lầu này trừ người ra cũng chỉ còn ta và phụ thân ta thôi, không thể để phụ thân ta làm chuyện này được, nếu không để ta làm.” Nói xong liền vén tay áo lên, giống như thật sự muốn xuống tay.

“Không, không cần.” Thanh Phong vội vàng ngăn lại: “Để ta làm thôi.” Nếu gia biết phu nhân quét dọn gian phòng này, ta đâu thể sống chứ.

“Để ta làm đi, nói thế nào thì người cũng là khách của tửu lâu Như Ý, ta có thu tiền phòng của người, nếu để người quét dọn gian phòng, thật sự không hợp quy củ.” Tô Tĩnh Nhã giống như nói thật.

“Thật sự không cần.” Thanh Phong vội vàng nói, nơi này chỉ có mình là nô tài, ở trong tửu lâu Như Ý này cũng là muốn hầu hạ chủ nhân, mình không động thủ mà được sao? Cam chịu số phận thôi.

“Thật sự không cần sao?” Không biết tại sao, bây giờ nàng đã chấp nhận thân phận phu nhân của mình, vốn cũng không có ý định thực sự đi quét dọn gian phòng, chẳng qua cảm thấy Thanh Phong chơi thật vui, cố tình chọc hắn chơi mà thôi.

“Không cần, thật sự đó.” Thanh Phong bảo đảm: “Hay là phu nhân đi tìm gia đi, hôm nay gia trúng độc, người mau đi xem một chút.” Đi nhanh đi mà.

“Cái gì? Hắn trúng độc? Độc gì, có nghiêm trọng không?” Tô Tĩnh Nhã lập tức nóng nảy, mới vừa rồi nhìn dáng vẻ của hắn thấy không có việc gì, nàng cũng xem nhẹ bỏ qua, không nghĩ tới hắn lại trúng độc.

“Sẽ không có chuyện gì, phu nhân tự mình đi hỏi đi, tiểu nhân cũng không rõ ràng.” Thanh Phong nói, đi nhanh một chút, hắn còn phải quét dọn gian phòng, quét dọn xong gian phòng thì sẽ không xuất hiện ở trước mặt gia nữa, vừa xuất hiện thì đã xui xẻo rồi.

Tô Tĩnh Nhã gật đầu một cái, vội vàng rời đi, Lý Dục không ở nơi này, hắn cũng không có nơi khác để đi, chỗ duy nhất chính là của của hắn, vội vàng vàng đi tới phòng của Lý Dục.

Trong phòng, Lý Dục đang buồn bực nằm ở trên giường, nghĩ làm sao để lo liệu tên tiểu bạch kiểm đáng giận kia, ‘cách’ một tiếng cửa bị đẩy ra, Tô Tĩnh Nhã khập khiểng đi vào: “Ta nghe Thanh Phong nói người trúng độc, trúng độc gì? Có chuyện tình gì hay không?” Khấn trương hỏi.

Vốn định nói cho nàng biết không có việc gì, vừa nhớ tới nàng cười với tên tiểu bạch kiểm kia, lại nhét vào trong lòng, dứt khoát không để ý tới nàng, nằm ở trên giường hờn dỗi.

“Ai, ta đang nói chuyện với người đó?” Tô Tĩnh Nhã đẩy hần một cái.

“Hiện tại mới nhớ tới ta hả? Không phải quá muộn sao?”

Lời vừa nói ra, Tô Tĩnh Nhã đã nghe ra ý tứ, hóa ra là đang trách nàng nói chuyện với Triệu Tử Tiêu không để ý hần, tức giận rồi, nhưng, còn có thể tức giận, chắc độc kia cũng không phải là chuyện lớn gì, nghĩ thông suốt điểm này Tô Tĩnh Nhã cũng yên lòng.

“Thế nào? Có ý kiến sao? Có ý kiến thì ta trở về bồi Triệu Tử Tiêu.” Nói xong định đứng dậy, lại bị Lý Dục kéo lại một phen: “Người thật sự đi sao?” Không phải chỉ đùa một chút thôi sao, còn tưởng thật.

Thấy trong lúc tức giận Lý Dục lại lộ ra dáng vẻ không cam lòng, Tô Tĩnh Nhã tức giận nở nụ cười: “Đi thì làm sao, ai bảo người trách ta trước.”

“Đây còn không phải là bởi vì người không để ý tới ta sao.” Trong giọng nói của Lý Dục có một tia uất ức như vậy.

“Không phải ta đã tới đây ư, nói một chút đi, rốt cuộc người trúng độc gì?” Coi như không có gì đáng ngại, nàng cũng phải biết rõ.

“Trúng độc gì? Người suy nghĩ một chút đi, ta và Tiểu Anh không cừu không oán, nàng sẽ hạ ta độc gì đây?” Nhìn thấu sự quan tâm của nàng, trong lòng Lý Dục cũng nhanh thư thái, lại sinh ra ý tưởng trêu đùa nàng.

“Làm sao ta biết.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Vậy thì tốt, ta tới nói cho người biết, Tiểu Anh này để ý ta, gọi ta đi, chính là muốn thổ lộ với ta, để ta cười nàng, nhưng mà bị ta cự tuyệt, nên nàng ghen quá hóa giận, hạ ta.hạ.”

“Hạ cái gì? Người mau nói ra.” Sẽ không phải là đoạn trường tán chứ? Tô Tĩnh Nhã khấn trương nghĩ, lại thấy Lý Dục ôm lấy mình: “Nàng cho ta xuống xuân được, cho nên ta mới vội vã đi ra ngoài từ nhà nàng, bây giờ được tính đang phát, người mau lại đây cứu ta.”

53. Chương 38: Tiểu Viện Phía Đông Thành

54. Chương 38: Tiểu Viện Phía Đông Thành

Edit: hongheechan

“Hạ cái gì? Người mau nói ra.” Sẽ không phải là đoạn trường tán chứ? Tô Tĩnh Nhã khấn trương nghĩ, lại thấy Lý Dục ôm lấy mình: “Nàng cho ta xuống xuân được, cho nên ta mới vội vã đi ra ngoài từ nhà nàng, bây giờ được tính đang phát, người mau lại đây cứu ta.” Nói qua cúi người tiến lên, muốn chiếm ít tiện nghi.

Tô Tĩnh Nhã vốn sững sốt, rồi sau đó phản ứng kịp, đưa tay, nhéo lỗ tai của hần một phen: “Xuân được đúng không, ta nghe người ta nói dùng sức nhéo lỗ tai có thể trị loại chất độc này đó, nếu không chúng ta thử một chút xem?” Nói cái khác thì còn có thể tin, xuân được, đi mà lừa gạt quỷ.

“Đừng, đừng, đau đó. . . .” Lý Dục kêu đau, không tiện nghi chiếm được, còn gặp phải phản kích, thật đúng là ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo (*), thua thiệt lớn, vội vàng buông tay ra, cấp cứu lỗ tai của mình.

(*)ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo: xui xẻo, không làm được việc còn bị thiệt.

Thấy Lý Dục buông lỏng tay ra, Tô Tĩnh Nhã mới thả lỗ tai của hắn.

“Cái đó, sao nàng nhìn ra ta nói dối vậy?” Xoa lỗ tai đau nhức, Lý Dục hơi ngạc nhiên hỏi.

“Đừng quên, ta hiểu được tính, xuân được là loại thuốc phát tác luôn, trúng tại chỗ thì lập tức phát tác, đau giống như người, sau khi trở lại tửu lâu Như Ý một lát mới phát tác, với lại, người trúng xuân được thì toàn thân sẽ nóng lên, thần trí mơ hồ, người xem lại người một chút, có sao?”.

“Ồ ——” Lý Dục coi như đã hiểu.

“Người nói về chuyện đã xảy ra ở nhà Tiểu Anh một chút. . . .”

Lý Dục nói cặn kẽ chuyện đã xảy ra ở nhà Tiểu Anh một lần, khi Tô Tĩnh Nhã nghe nói đến đoạn Tiểu Anh chân chính đã bị giết chết chừng hai năm trước thì cực kì khiếp sợ, nghe thấy lúc Đỗ thúc thúc sắp chết còn nhớ thương con gái Tiểu Anh của mình, nàng cũng thật sự rất cảm động, thật là cha con đáng thương, có thời gian đi thấp nén hương, để cúng tế Vong Linh các người.

Nghe tới hành động việc làm của Tiểu Anh giả, nàng rất giận phẫn, không ngờ người luôn làm nũng ở trước mặt mình lại là thám tử nước Đại Kim dịch dung thành, thiệt cho mình còn luôn chăm nom nàng như muội muội, tốt với nàng như vậy.

Nhìn vẻ mặt xám tro của Tô Tĩnh Nhã, Lý Dục lắc đầu một cái, nàng là do mù quáng thiện lương nên mới bị người xấu trong trần nhỏ này lợi dụng, đừng bảo là đến Kinh Thành phức tạp: “Nàng quá mức thiện lương, thiện lương muốn đối tốt với mọi người, lại quên nhìn bản tính của bọn họ, cho nên mới bị người tính kế khắp nơi”.

Tô Tĩnh Nhã không nói gì, ở trong lòng nghĩ tới lời Lý Dục nói: Có phải thật sự là do mình quá mức mù quáng rồi đúng không?

“Cái đó, đã nói cho nàng hết chuyện tình của Tiểu Anh rồi, có phải nàng nên nói cho ta nghe một chút về sự việc của nam nhân kia là như thế nào không?” Lý Dục e ẩm nói.

“Nam nhân? Người nói Triệu Tử Tiêu sao? Hắn là công tử nhà Huyện lệnh, trước kia ta và hắn có quen biết.” Tô Tĩnh Nhã chỉ nói đại khái một cái.

“Chỉ quen biết đơn giản như vậy sao?” Lý Dục không tin: “Ta thấy không phải đâu, phụ thân dùng ánh mắt nhìn con để nhìn hắn đó.” Nhớ tới thái độ của phụ thân, trong lòng của hắn không biết là vị gì, đúng là nữ nhi của ông, nhưng sớm muộn gì nàng cũng là nương tử của ta đó!

“Ghen nữa.” Tô Tĩnh Nhã cười khế, bộ dạng thẳng góc này ghen thật sự nhìn rất vui: “Lập gia đình là ta không phải là phụ thân ta, sao cái người này quan tâm thái độ của phụ thân ta làm gì?”

“Tất nhiên là quan tâm rồi., hắn là nhạc phụ tương lai của ta đó.” Nếu không phải người muốn giấu giếm hôn ước, nếu không, phụ thân đã dùng loại ánh mắt này nhìn ta rồi.

“Được rồi, ba ngày sau sẽ đi du hồ, ta nói rõ ràng với hắn, để về sau hắn không nên trở lại nữa có được hay không?” Tô Tĩnh Nhã nói, cũng nên giải thích một cái, để cho phụ thân mình hiểu lầm người ta như vậy cũng không tiện.

“Người thật sự muốn đi sao?” Vừa nghĩ đến nàng đi ra ngoài với nam nhân khác, bộ ngực hắn lại khó chịu.

“Không đi thì giải thích như thế nào?” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Không phải người không để ý đến hắn là được sao.” Lý Dục nói.

“Vậy cũng không được, Triệu công tử này là người trọng tình, không làm phu thê nhưng ta còn muốn làm bằng hữu với hắn.”

“Cùng hẩn làm bằng hữu gì, người gả cho ta sẽ phải đi Kinh Thành với ta, còn phải cần người bạn này làm gì?” Lý Dục nói, xa như vậy, không gặp mặt được còn làm bằng hữu quái gì, lại nói một nam nhân và một nữ nhân có thể làm bằng hữu đơn thuần ư, Lý Dục bài xích từ trong đáy lòng.

Đến Kinh Thành, thật là nơi xa xôi, trong lòng Tô Tĩnh Nhã Tâm có hướng tới, cũng có lo sợ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, gia đình Triệu gia đã tìm được tửu lâu Như Ý, nhìn thấy Triệu Tử Tiêu mới thở dài một hơi, nói cho hẩn biết người trong nhà tìm hẩn đến sắp diên rồi.

Triệu Tử Tiêu vội vàng đi theo gia đình trở về Triệu gia, điề nđà nle quý~đôn trước khi đi vẫn ước định với Tô Tĩnh Nhã, ba ngày sau hai người đi du hồ.

Tô Tĩnh Nhã vốn không muốn, định lấy cớ trong tiệm bận, muốn cự tuyệt, lại bị Tô lão cha phá hư: “Trong tiệm có bộ xương già ta đây, không có vấn đề gì, người đi chơi đi, chơi đùa vui vẻ, không cần quan tâm.”

Đưa Triệu Tử Tiêu đi, khoe miệng Tô lão cha cũng toét đến lỗ tai: “Nha đầu, ta thấy tiểu tử này có lòng với con, con xem, buổi sáng trở lại buổi tối đã tới gặp con, vì ở lại nơi này mà ngay cả người trong nhà hẩn cũng không cần, còn nữa, trước khi hẩn trở về còn ước hẹn trước ngày gặp mặt với con, con xem người ta rất tốt với con, nam nhân như vậy có thể có bao nhiêu, nha đầu này, nếu hẩn nói cái gì, con cũng đừng nghĩ từ chối, phải đồng ý hẩn biết không, chuyện tốt như thế không còn lần sau đâu.”

“Phụ thân, người nói cái gì vậy.” Tô Tĩnh Nhã mắt hững kêu lên, đâu có phụ thân nào như vậy, xoay người vào trong tiệm, có chuyện gì xảy ra với Triệu Tử Tiêu này chứ? Trước kia lúc mình thích hẩn, hẩn giả vờ ngây ngốc, đáng vẻ trốn tránh, hiện tại, trong lòng mình đã có Nhị Khờ, hẩn lại xông ra, còn làm ra đáng vẻ đặt mình ở trong lòng như vậy, rốt cuộc muốn làm gì?

“Ha ha, con xem, nữ nhi không sợ trời không sợ đất của ta xấu hổ, ha ha ——” Tô lão cha cao hứng phá lên cười.

Lý Dục đột nhiên cảm thấy Tô lão cha cười to đặc biệt chói tai, cầm khăn lau, hung hăng lau cái bàn, còn có tên Triệu Tử Tiêu chết tiệt, xuất hiện cũng quá đúng lúc rồi, hẩn có mục đích gì?

Ra khỏi tửu lâu Như Ý, rẽ vào ngõ bên ngoài, lúc rời khỏi tầm mắt của người ở tửu lâu Như Ý, Triệu Tử Tiêu mới mở miệng hỏi gia đình gọi mình về nhà: “Thật sự là người trong nhà gọi ta trở về sao?”

“Không phải, là vị bằng hữu kia tìm đến công tử, là hẩn phân phó tiểu nhân nói như vậy.” Gia đình trả lời, người nọ đưa cho hẩn một thỏi bạc, nhưng lại là hơn mấy tháng tiền lương của hẩn, cho nên hẩn mới mạo hiểm nói láo.

“Ta biết rồi, người trở về trước đi, trở về nói với lão gia nói ta còn muốn ở nhà bạn cả buổi sáng nữa, để hẩn không phải lo lắng.” Triệu Tử Tiêu giao phó.

“Dạ.” Gia đình đáp một tiếng, quẹo cua đi tới Triệu gia, Triệu Tử Tiêu lại bước nhanh đi tới phía đông thành, dạo qua một căn nhà cũ nát một vòng, cuối cùng dừng ở trước cửa một gian viện nhìn không tầm thường chút nào, đưa tay gõ xuống một cái ở trên cửa, sau đó ba cái, hai cái nữa, đây là ám hiệu, chỉ có gõ cửa như vậy, người ở bên trong mới biết đến là người mình.

Quả nhiên, hẩn mới vừa để tay xuống, cửa liền mở ra một cái, Triệu Tử Tiêu trong khe chui vào bên trong từ khe này.

“Triệu công tử mời, lão gia đang ở trong phòng chờ người.” Một lão nhân nhìn đằng hoàng nói với hẩn.

Triệu Tử Tiêu gật đầu một cái, đi thẳng tấp về phía trong một phòng phía đông, nhìn dáng dấp hẩn rất quen thuộc với nơi này, chắc chắn không phải lần đầu tiên tới.

Đi tới một gian phòng, gõ cửa một cái: “Lâm lão, ta tới rồi.”

55. Chương 39: Một Cái Kế Khác

56. Chương 39: Một Cái Kế Khác

Edit: hongheechan

“Vào đi.” Một giọng nói trả lời từ bên trong.

Đẩy cửa ra đi vào, đó là một căn phòng không phải rất lớn, đồ vật bên trong cũng không nhiều, cũng rất lịch sự nho nhã, có một người đứng gần cửa sau của gian phòng, không quay đầu lại, mở miệng nói với hắn: “Như thế nào rồi? Bọn họ có sinh nghi hay không?” Thật đúng là một kẻ không được thì còn kế thứ hai, nếu nói Tiểu Anh dùng mỹ nhân kế, thì Triệu Tử Tiêu này chính là một cái kế khác, chỉ là không biết kế này có hữu dụng hay không mà thôi.

“Không có, ông cụ Tô gia vẫn còn cực kì nhiệt tâm, nhìn ý tứ kia của hắn, cực kì hài lòng với ta, có suy nghĩ để ta làm con rể hắn.” Triệu Tử Tiêu trả lời.

“Rất tốt, Tề vương thế nào? Hắn có thái độ gì?”

“Người xác định đó là Tề vương?” Triệu Tử Tiêu không tin hỏi, nhìn dáng vẻ của hắn thế nào cũng không giống một Vương Gia.

“Cần rõ, người đang hoài nghi tin tức của bản sứ là sai sao?” Người bên cửa sổ chợt quay đầu, mắt híp nói, nhìn khuôn mặt kia, chính là Lâm Khải Thái vừa vượt ngục, hắn cũng là người của nước Đại Kim đưa vào Thiên triều, chủ yếu phụ trách thu tập tình báo hữu dụng cho Đại Kim, vì chuẩn bị cho Đại Kim công chiếm Thiên triều.

“Không phải thuộc hạ có ý đó.” Triệu Tử Tiêu vội vàng giải thích: “Nhưng bộ dáng của tiểu nhị kia xem ra có vẻ ngu ngơ, trên người không có một chút uy nghiêm mà Vương Gia nên có.”

“Chính là dáng vẻ thành thật đó của hắn, mà không biết đã lừa gạt ánh mắt của bao nhiêu người, thanh trừ bao nhiêu người bất lợi thay Hoàng đế, người cũng không nên xem nhẹ hắn, đây chính là chỗ lợi hại của hắn.” Lâm Khải Thái nói, ban đầu hắn không phải là không có để ý dáng vẻ tầm thường hắn, mới có thể sơ ở điều tra, để cho hắn có cơ hội có thể lợi dụng, đem mình làm cho giống như con chuột một dạng, không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

“Dạ, thuộc hạ nhớ.” Triệu Tử Tiêu nói: “Nhưng mà thoát nhìn, hắn cũng không có sinh nghi, gian phòng ngày hôm qua được quét dọn sạch sẽ, ta nhìn kỹ, nếu như trong lòng hắn có nghi ngờ, sẽ không làm việc tốt như vậy”.

Lâm Khải Thái cũng hiểu được điều đó, suy nghĩ một chút, không nghĩ ra nguyên do, mở cửa, ngoắc gọi lão nhân kia tới: “Đi đi gọi Diệp nương và Tu Văn tới.” Tu Văn có tiếp xúc với Tề vương ở trong kinh thành này, Diệp nương cũng tiếp xúc chính diện với hắn, hỏi bọn họ một chút, xem bọn họ có thể phân tích ra được chút gì hay không?

Lão nhân gật đầu một cái, chạy đến nội viện, chỉ chốc lát sau, Lâm Tu Văn và Diệp nương gõ cửa vào phòng.

Nhìn thấy hai người, Lâm Khải Thái lập tức đầy lửa cả bụng: “Hai người các ngươi, có thể thu liễm một chút hay không?” Nhìn bộ dạng của bọn họ, cổ áo Diệp nương bị kéo xuống phía dưới, vừa nhìn đã biết là dáng vẻ bị một lực lớn lôi kéo, phía dưới cổ Lâm Tu Văn có một nút áo không cài, loáng thoáng có thể thấy bên trong còn có một vết son môi, mình đang vì rầu rĩ về chuyện của Tề vương, bọn họ thì tốt rồi, một người phong lưu một người sung sướng, hoàn toàn không biết tình thế trước mắt nghiêm trọng đến cỡ nào.

Lâm Tu Văn cúi đầu không nói lời nào, Diệp nương xoay đầu sang một bên, Lâm Khải Thái thấy không đáp lại lời hắn, đành phải chuyển cuộc đối thoại trở về vấn đề chính: “Các ngươi đều từng có tiếp xúc với Tề vương, ngẫm lại xem, có biện pháp gì có thể đối phó với hắn.”

“Thúc thúc muốn đối phó với Tề vương.” Lâm Tu Văn ngẩng đầu lên: “Đối phó thế nào? Không nói đến Tề vương có công phu cao cường, hắn lại là đệ đệ ruột của Hoàng đế, nếu hắn xảy ra chuyện ở Thương Châu, chắc chắn Hoàng đế sẽ không thể không để ý tới, đến lúc đó chúng ta ở Thương châu sẽ không thể an thân tốt như vậy rồi.”

“Ta cũng không nói muốn giết hấn, chỉ là đang nghĩ biện pháp để cho hấn rời đi mà thôi.” Lâm Khải Thái nói, hấn còn không ngốc đến loại trình độ này: “Từ chuyện phát hiện ra Diệp nương có thể thấy được, Tề vương này có tâm tư với Tô Tĩnh Nhã ở tửu lâu Như Ý, sau khi ta phái Triệu Tử Tiêu đi tìm hiểu, lúc trước kia Tô Tĩnh Nhã, có ý tứ với Triệu Tử Tiêu, theo đạo lý nói, tình nhân trước kia của Tô Tĩnh Nhã xuất hiện, Tề vương là một nam nhân, thì phải có chút phản ứng mới đúng, nhưng hấn lại không có động tác lại, các người ngầm lại xem, đây rốt cuộc là tại sao?”

“Mẫu thân ruột của Tề vương cũng không phải là phi tần trong cung, mà là một cung nữ hạ đẳng nấu nước trà trong phòng, là sau khi tiên hoàng say rượu vô ý lâm hạnh, khiến cung nữ hạ đẳng đó lỡ làm mang thai, mới có sự xuất hiện của hấn, đây cũng là nguyên nhân Tề vương có bề ngoài bình thường.” Lâm Tu Văn suy nghĩ một chút nói: “Sinh hạ Tề vương không lâu, thì gặp ám toán mấy lần không biết đến từ nơi nào trong cung, cung nữ này tự biết năng lực của mình hèn mọn, không chăm sóc cho con trai của mình tốt được, phải đi cầu xin tiên hoàng, ngay lúc đó đưa nhi tử của mình làm con thừa tự cho hoàng hậu, cũng chính là Thái hậu bây giờ, cũng cam kết thay nhi tử, vĩnh viễn không tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với hoàng tử khác, tiên hoàng nhìn phân thưởng một mảnh tấm lòng mẫu tâm ở nàng, đồng ý thỉnh cầu của nàng, di en danleequyd ôn khi vừa phong phiên hiệu Tề vương, cũng phong nhi tử của hoàng hậu cũng chính là Hoàng đế bây giờ làm thái tử, cầu xin hoàng hậu có thể tận tâm nuôi dưỡng.”

Gật đầu một cái, thì ra thân thế Tề vương là như vậy: “Vậy hấn cũng có khuyết điểm gì không?”

“Có, khuyết điểm duy nhất của Tề vương là sợ sẽ trọng tình rồi, mặc dù hấn sinh ở hoàng tộc, nhưng không có tập tính hoang dã vô độ như các hoàng tử khác, không biết là chịu ảnh hưởng gì, hấn muốn nhất chính là một đời một đôi, tình yêu bạc đầu chẳng xa nhau.” Lâm Tu Văn nói, đây cũng là nguyên nhân hấn vẫn không có lấy nương tử.

“Theo ý của người, có phải là hấn thật sự để ý tới Tô Tĩnh Nhã Tề vương, chỉ sợ Tô Tĩnh Nhã mất hứng, cho nên không biểu hiện ra?” Lâm Khải Thái hỏi.

“Theo ta là như thế.” Lâm Tu Văn nói

“Triệu Tử Tiêu, người nghĩ biện pháp ngăn lại quan hệ của hai người bọn họ, chỉ cần Tề vương chết tâm, sẽ rời khỏi Thương Châu, chỉ cần hấn rời đi, chúng ta mới có thể tiếp tục tìm kho báu.” Lâm Khải Thái nói.

“Cái này dễ làm.” Triệu Tử Tiêu rất tự tin nói: “Ta đã hẹn Tô Tĩnh Nhã ba ngày sau đi du hồ, chỉ cần nàng đi, ta sẽ có biện pháp khiến nàng yêu ta.”

“Tốt, cũng người nghĩ chu đáo.” Lâm Khải Thái tán thưởng vỗ vỗ bả vai Triệu Tử Tiêu: “Chỉ cần mỹ nam kế của người thành công, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành, thì chúng ta lại có thể thấy ánh mặt trời rồi.”

“Nhưng mà trước tiên hãy nói, ta đi quyến rũ Tô Tĩnh Nhã, có thể bị Tề vương tức giận diệt khẩu hay không?” Suy nghĩ một chút, mặt Triệu Tử Tiêu khiếp đảm hỏi, Tề vương coi trọng nữ nhân, mình chỉ là một tiểu dân nhỏ bé, sờ soạng cái mộng con cộp thì còn có thể sống nữa hay không?

Tươi cười trên khuôn mặt Lâm Khải Thái cứng đờ: “Người sợ cái gì, đến lúc đó ta sẽ phái người đi theo người, bảo vệ người, chỉ cần người hoàn thành nhiệm vụ, tuyệt đối có thể toàn thân mà lui.”

“Dạ, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Có bảo đảm của Lâm Khải Thái, Triệu Tử Tiêu coi như đã yên tâm.

“Tốt, ta còn có một số việc muốn làm, các người cũng đi về trước đi.” Lâm Khải Thái nói.

“Vâng.” Ba người đáp một tiếng, thối lui đi ra khỏi gian phòng, Lâm Tu Văn ở phía trước, Diệp nương thứ hai, Triệu Tử Tiêu cuối cùng, lúc đi ra khỏi cửa chính của gian phòng, Triệu Tử Tiêu thừa dịp không có chú ý, hung hăng bóp một cái trên mông của Diệp nương.

Diệp nương quay đầu lại, đá lông nheo với Triệu Tử Tiêu, rồi đi theo Lâm Tu Văn.

Nhìn cái tay chiếm tiện nghi của mình, Triệu Tử Tiêu cười rất thâm tặc: cái mông nữ nhân này vẫn có cơ dân như vậy.

57. Chương 40: Âm Sát

58. Chương 40: Âm Sát

Edit: hongheechan

Trong tiểu viện Triệu Tử Tiêu đang nghiên cứu Lý Dục, Lý Dục cũng đang nghiên cứu Triệu Tử Tiêu giống vậy.

Thời gian một buổi sáng, Thanh Phong đã điều tra ra lai lịch Triệu Tử Tiêu: “Triệu Tử Tiêu hiện đang là con trai độc nhất của Huyện lệnh đương nhiệm, từ nhỏ người này đã đọc thuộc thi thư, hơn nữa khuôn mặt cũng không tệ, rất được các cô nương ở Thương Châu thích, ghi chép từ nhỏ đến lớn của người này cũng có thể tra được, không có vấn đề gì, chỉ là hai năm trước, ước chừng có hơn một thán, Triệu gia hơi kỳ quái, đầu tiên là Triệu gia truyền ra lời đồn Triệu Tử Tiêu bị người bắt cóc, toàn bộ quan nha ra tìm ba ngày, ba ngày sau, Triệu huyện lệnh giải thích ra ngoài, nói là con trai của mình đến nhà một thân thích ở phương xa, sau chuyện này thì cũng không có việc gì nữa.”

“Này —— cô nương có quan hệ gì với tên họ Triệu này?” Đây mới là vấn đề Lý Dục quan tâm nhất.

“Hình như là chuyện tình một năm trước, cô nương vì chuyện của một cụ bà mua thức ăn, bị người ta bầm báo lên huyện nha, là Triệu Tử Tiêu này ra mặt giúp cô nương đã tránh được nỗi khổ da thịt một phen, từ đó về sau, cô nương liền quen biết với Triệu Tử Tiêu, cái đó. . . .” Thanh Phong ấp a ắp úng nói: “Cái đó, theo thuộc hạ điều tra, hình như trước kia cô nương rất có cảm tình với Triệu Tử Tiêu này.” Sau khi nói xong, nhìn chằm chằm phản ứng của gia nhà mình, nếu gia muốn nổi giận, lập tức chuẩn bị lách người.

“Rất có cảm tình? Là có ý tứ gì? Cô nương có nói qua rất thích hắn sao?” Cố ý coi thường tia chưa xốt trong lòng kia, Lý Dục hỏi.

“Cái này thì không có, nhưng khi đó cô nương thường hẹn Triệu Tử Tiêu đến trong tửu lâu Như Ý ăn cơm cũng là sự thật.” Thanh Phong nói.

“Vậy tên họ Triệu đó có phản ứng gì?”

“Cái này cũng rất kì quái, lúc Triệu Tử Tiêu mới bắt đầu, luôn duy trì quan hệ quen biết lễ phép với cô nương, nhìn dáng dấp cũng không có suy nghĩ phát triển tiếp, không biết tại sao, lần này khi hắn trở lại từ Kinh Thành, lại biểu hiện quá mức nhiệt tình rồi, nhiệt tình giống như là người khác vậy, người trong nhà cũng không để ý, lại trực tiếp tới tửu lâu Như Ý, trước kia hắn, luôn lễ phép cự tuyệt thỉnh cầu của Tô lão cha và Tô Tình Nhã, hiện tại thì tốt rồi, chủ động hẹn người đến.” Thanh Phong nói.

Đúng vậy, tại sao vậy chứ? Là cái gì khiến người trước kia không để ý đến cô nương lần này trở về lại chủ động lấy lòng đây? Tất cả mọi chuyện xảy ra, luôn có nguyên nhân, vậy nguyên nhân của chuyện này là cái gì đây?

“Có đi thăm dò ba tháng qua rốt cuộc hắn ở nơi nào hay không, có phải thật sự đến Kinh Thành hay không?”

“Cái này thật sự không có, nhưng văn thư hắn trúng Cử nhân đã đến Thương Châu, chắc là có tham gia thi hội.” Thanh Phong nói: “Có muốn thuộc hạ phái người trở lại kinh thành một chuyến, tra cụ thể một chút hay không?”

“Phái người đi, chờ ta viết một phong thư, thuận tiện mang về cho hoàng huynh.” Lý Dục suy nghĩ một chút nói.

“Dạ.”

Viết thư xong, giao cho Thanh Phong, Lý Dục lại liên tục suy nghĩ tại sao: những thời gian khác khác đều không có vấn đề, lại là lúc hai năm trước, biến mất một đoạn thời gian, hai năm trước, không đúng, không phải hai năm trước là thời gian Tiểu Anh bị giết sao? Lúc này phải có những thứ gì liên hệ với nhau, chẳng lẽ hắn cũng bị người của Đại Kim thu phục vào thời gian này?

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, sáng sớm ngày thứ ba, cỗ kiệu của Triệu Tử Tiêu đã đến cửa tử lâu Như Ý.

Thấy cỗ kiệu Triệu Tử Tiêu phái tới, Tô lão cha cực kì cao hứng, vội vàng thúc giục Tô Tĩnh Nhã ăn mặc, để cho nàng nhanh đi gặp, Tô Tĩnh Nhã không muốn đi, lại không nhận được Tô lão cha cầu nhàu, không thể làm gì khác hơn là lên lầu.

Lên lầu không bao lâu, quả nhiên nghe được một tiếng vang nhỏ, Lý Dục đẩy cửa vào phòng.

“Làm sao rồi? Tức giận sao..., nếu không ta nói với người phía dưới bảo ta không đi, để bọn họ trở về.” Tô Tĩnh Nhã nhìn sắc mặt không tốt của Lý Dục nói.

“Người đi đi.” Lý Dục suy nghĩ một chút nói: “Nếu người không đi, phụ thân sẽ đau lòng, nếu như trong lòng của người có ta, hãy nói sự tình rõ ràng với hắn, chuyện hắn luôn tới tử lâu Như Ý cũng rất phiền toái.”

“Tốt, ta đi nói rõ ràng sự tình với hắn, lúc trở lại sẽ bày tỏ với phụ thân, nói cho hắn biết, người mới là người ta yêu, có được hay không?” Tô Tĩnh Nhã suy nghĩ một chút nói, trong khoảng thời gian này nàng cũng thấy rõ ràng, người trước mắt thật tâm mà đối tốt với mình, die nd an leq uyd ontám lòng hắn đối với mình kia, đời này nhất định là hắn.

“Được.” Lý Dục mở miệng đồng ý, nghĩ đến rốt cuộc cô nương cũng chịu ở trước mặt phụ thân thừa nhận thân phận của mình, hắn liền mở lòng quên bực mình Triệu Tử Tiêu mang tới.

“Nhìn bộ dạng người kia.” Thấy dáng vẻ đang buồn chuyển sang cười của Lý Dục, Tô Tĩnh Nhã bóp chóp mũi hắn một cái: thật dễ dãi.

Ăn mặc nhanh một chút, Tô Tĩnh Nhã ngồi trên cỗ kiệu Triệu Tử Tiêu phái tới, bắt đầu đi.

Nhìn cỗ kiệu dần dần đi xa, gương mặt Tô lão cha vui vẻ, giống như là ngày mai sẽ trở thành nhạc phụ, gương mặt Lý Dục lại buồn, trong lòng càng ngày càng lo lắng, sau cùng vẫy tay một cái, gọi Thanh Phong đến: “Người đi theo xem một chút, đừng làm cho cô nương đã xảy ra chuyện gì.” Không biết tại sao, hắn cứ có cảm giác Triệu Tử Tiêu và Lâm Khải Thái là một phe, để Thanh Phong đi theo, không có gì tốt hơn, nếu có chuyện cũng có thể có thể chiếu ứng lẫn nhau.

“Dạ.” Thanh Phong lĩnh mệnh, lặng lẽ đi theo cỗ kiệu.

Thương Châu có một hồ, dựa vào trên bờ Trường Giang, hồ cũng không lớn, cũng rất đẹp, lá sen đỡ trời, cỏ lau phiêu đảng, mỗi khi đến Xuân Thu, luôn có rất nhiều người tới nơi này du hồ, ngồi ở trên thuyền hoa, gió thổi nhẹ thưởng thức trà, cũng là có tư vị khác trộn lại.

Lúc Tô Tĩnh Nhã tới, Triệu Tử Tiêu đã trên một chiếc thuyền hoa thượng đẳng rất khác biệt chờ nàng.

Cười cười, Triệu Tử Tiêu vươn tay, muốn giúp Tô Tĩnh Nhã lên thuyền, Tô Tĩnh Nhã nhẹ nhàng cười cười, nâng váy, vòng qua Triệu Tử Tiêu đang đưa tay ra, tự mình đi trên tấm ván gỗ ở trên thuyền.

Triệu Tử Tiêu lúng túng thu tay lại, cũng đi theo lên thuyền, phân phó nhà đồ, thu hồi tấm ván gỗ, lái thuyền.

Thanh Phong đi theo phía sau vừa nhìn thấy nhà đồ đang thu ván gỗ lại, thềm kêu không tốt, thuyền này sẽ phải bơi vào trong hồ, mình cũng muốn chiếu cố cô nương thế nào? Thấy đỉnh khắc hoa của thuyền hoa đỉnh khắc hoa, ra chủ ý, thừa dịp người chưa chuẩn bị, phi thân nhảy một cái, nhảy lên đỉnh thuyền hoa, thuyền hoa cũng không phải rất lớn, trên nóc cũng chỉ có không gian đủ cho hai người nằm ngang, lên đến nóc Thanh Phong phát hiện vị trí ngay chính giữa có một khối phấn bột màu trắng gì đó, không chút suy nghĩ, đưa tay lau nó một phen, sau đó bắn ra phía mặt hồ bên ngoài, rồi nằm phía bên trên: ngủ ở đây cũng không tệ.

Trong thuyền hoa, Tô Tĩnh Nhã hơi khấn trương, không phải sợ, mà không biết nên nói gì, dù sao người trước mặt cũng là người mình từng thích, mà bây giờ mình phải nói lời cự tuyệt hắn.

Triệu Tử Tiêu cũng không thoải mái, trong lòng hắn nhớ lại những lời nói lấy lòng phải nói như thế nào, nói những gì mới có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện nghe mình nói?

Rót ly trà, đưa cho người đối diện, Triệu Tử Tiêu phá vỡ cục diện bế tắc đầu tiên: “Ba tháng không gặp, nàng giống như đã khác rồi.”

“Người cũng đã thay đổi.” Tô Tĩnh Nhã nói.

“Ngày hôm qua, ta đã nói với phụ thân của mình, nói muốn cưới nàng làm nương tử, phụ thân ta cũng không phản đối.” Triệu Tử Tiêu nói xong, ngẩng đầu lên, nhìn phản ứng của Tô Tĩnh Nhã.

59. Chương 41: Bắt Đầu Thu Lưỡi

60. Chương 41: Bắt Đầu Thu Lưỡi

Edit: hongheechan

Thanh Phong luôn luôn là người cực kì lý tính, làm sao sẽ làm ra chuyện không có lý trí như vậy chứ? Nhất định là có nguyên nhân, đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi Lý Dục nghe được chuyện tình.

Lúc Lý Dục nghe tin chạy tới huyện nha, Thanh Phong đã bị bắt giam, dùng ít bạc đến đại lao, đã nhìn thấy vẻ mặt Thanh Phong xám tro đang ngồi ở trong đại lao đen như mực, mặc quần áo tù nhân trên người, trên tay trên chân cũng đều là xích sắt.

“Chuyện gì đã xảy ra? Không phải bảo người đi theo đi xem một cái ư, làm sao người lại đi giết người?” Lý Dục hỏi, hắn cực kì kỳ quái, làm sao thủ hạ của mình sẽ làm ra chuyện xúc động như vậy.

Thanh Phong nghe được tiếng nói chợt sửng sốt, ngẩng đầu lên, sau khi thấy Lý Dục mới mở miệng: “Gia, thật sự ta không biết chuyện là sao, chờ khi phản ứng kịp họ Triệu kia đã chết rồi.” Gia không có nói muốn giết Triệu Tử Tiêu, hắn cũng không biết là chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không nhớ quá trình, khi hắn phản ứng kịp thì người đã chết ở trong tay của hắn rồi.

Đúng như suy nghĩ trong lòng mình: “Vậy lúc người đi, có phát hiện có cái gì khác thường hay không?” Lý Dục hỏi.

“Thuộc hạ cũng ở đây nghĩ rồi, dọc theo đường đi cũng không có phát hiện cái gì, chỉ là, đến bên hồ, nhìn thấy thuyền hoa phải đi, thuộc hạ nhảy lên nóc thuyền hoa, thấy một chút phấn bột màu trắng, lấy tay đụng một cái, bây giờ suy nghĩ một chút, vấn đề nhất định ở trên phấn bột đó, bên kia bọn họ có một Độc Nương Tử, cái phấn bột đó nhất định là đồ gây ra, nếu không, ta sẽ không thất thường.” Thấy chủ tử không trách cứ, Thanh Phong nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Xem ra, bọn họ không làm gì ta được, thì khai đao với người.” Lý Dục nói.

“Lúc quan sai tới, thuộc hạ đã thanh tỉnh, vốn định trốn đi, sau đó lại nghĩ, nếu như thuộc hạ cứ đi như vậy, nhất định cô nương sẽ chỉ trích chủ tử không nói, còn có thể làm cho những người đó nấp càng kĩ hơn, nên để cho bọn họ bắt, bọn họ chỉ biết là bên cạnh chủ tử có một thuộc hạ, cũng không biết chúng ta những người khác nhau, chỉ có nhìn thuộc hạ gặp rủi ro, bọn họ mới có thể lơ đãng, đến lúc đó, mới là lúc thích hợp để chủ tử phản kích.” Thanh Phong nói.

Gật đầu một cái, Lý Dục nói: di end‘anl eq uyd on “Người cũng nên ngây ngốc ở đây, chuyện kế tiếp để ta làm.”

“Dạ.”

Ra khỏi huyện nha, đã nhìn thấy Tô Tĩnh Nhã chờ mình ở cửa, mới vừa tiến lên, chỉ nghe thấy tiếng nói trách cứ của Tô Tĩnh Nhã: “Đến cùng là người có chuyện gì xảy ra, không phải đã nói là ta đi nói rõ ràng với hắn rồi sao? Tại sao người lại để Thanh Phong giết hắn chứ?”

Thanh Phong thật sự đoán đúng rồi, quả nhiên nàng không tin mình.

“Nàng hoài nghi là ta bảo Thanh Phong giết Triệu Tử Tiêu?” Lý Dục nhàn nhạt nói: “Ta vì cái gì mà để Thanh Phong giết hần chứ, không phải nàng đã đồng ý ta đi nói rõ ràng với hần sao? Ta còn có cần phải đi giết hần sao?”

“Làm sao ta biết ngươi nghĩ như thế nào, Thanh Phong là thủ hạ của ngươi, người chết ở trong tay Thanh Phong, sao ngươi có thể nói hần tự chủ trương, không có một chút quan hệ nào với ngươi sao?” Tô Tĩnh Nhã không tin.

Lý Dục không còn lời nào để nói, cũng không muốn nhiều lời, nàng không biết cái gì cũng tốt, không có để ý Tô Tĩnh Nhã nữa, Lý Dục xoay người rời đi, hần phải đi để biết rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

“Ta đã đồng ý ở cùng một chỗ với ngươi rồi, tại sao vẫn không chịu buông tha cho hần.” Tô Tĩnh Nhã kêu to.

Lý Dục dừng bước lại, quay đầu lại, há miệng lại không biết phải nói những thứ gì, thở dài, xoay người lần nữa, bước nhanh rời đi.

Tô Tĩnh Nhã đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Lý Dục dần dần đi xa, đau đớn tràn đầy trong lòng, đau lòng vì hần không nói cái gì cả, đau lòng vì hần không để cho mình biết cái gì, đau hơn là tại sao mình lại không hề hiểu rõ hần.

Ra khỏi huyện nha, trực tiếp đi về phía Bắc thành, người của mình đang ở trong một ngôi nhà tâm thường ở phía Bắc thành.

Vào cửa, chỉ nghe vèo một tiếng, đưa tay chụp, một hòn đá nhỏ rơi vào lòng bàn tay.

Chỉ là một hòn đá nhỏ bình thường, lại có lực mười phần, có thể thấy được người ném cục đá này ra có thân thủ cực kì cao.

Triệu A Nhị nhảy xuống từ trên tường vây, khi thấy Lý Dục thì sửng sốt một chút, ca ca nói với hần, người cứu mình chính là tiểu nhị trong tửu lâu Như Ý, hần cũng là chủ tử bây giờ của mình, nhưng khi đứng ở trước mặt Lý Dục, hần vẫn không biết phải xưng hô như thế nào.

“Công phu trên tay không tệ.” Lý Dục tán dương: “Sắp có thể vượt qua ca ca ngươi rồi.”

Triệu A Nhị xấu hổ gật gật đầu: “Cám ơn. Gia.”

Người ở bên trong nghe thấy động tĩnh, đi ra, một hán tử mặt đen ôm quyền với Lý Dục: “Gia, người tới rồi.” Hần tên là Thanh Sơn, là thủ hạ của mình, địa vị kế dưới Thanh Phong.

“Ừ.” Lý Dục ừ một tiếng, coi như là trả lời hần, giơ chân lên vào phòng.

“Thanh Phong xảy ra chút chuyện, từ nay về sau, chuyện nơi đây tạm thời giao cho ngươi xử lý.” Lý Dục nói.

“Dạ.” Thanh Sơn không hỏi tại sao, chỉ phục tùng lệnh chủ tử ban ra.

“Có tra được hành tung của Lâm Khải Thái hay không?” Sau khi vào phòng, Lý Dục hỏi.

“Thuộc hạ vô năng.” Thanh Sơn đã quỳ gối trên đất: “Đến nay cũng không tra được hành tung của bọn họ.”

“Không tra được thì cũng không cần tra xét nữa, chuyện trì hoãn lâu như vậy, Bốn vương không còn kiên nhẫn, gọi người bên ngoài trở về, Bốn vương muốn thu lưới, muốn kết thúc tất cả ở đây rồi.” Lý Dục nói.

“Dạ.”

61. Chương 42: Quân Đội Đột Kích

62. Chương 42: Quân Đội Đột Kích

Edit: hongheechan

Cửa thành, người đến người đi rất náo nhiệt, nông dân đi ra ngoài trồng trọt, công tử xuất ngoại du ngoạn, thương nhân nơi xa tới, cưỡi ngựa, đi bộ, đều là cảnh tượng vội vã, nhân nhả duy nhất là hai tên ăn xin áo lam, ngồi ở cửa thành ngủ gật.

Vừa qua buổi trưa, một hồi tiếng động hỗn hợp đánh thức hai tên ăn xin, chỉ thấy bụi bặm cuộn cuộn ngoài thành, người đi hai bên đường nghị luận lẫn nhau, hình như là xảy ra một ít chuyện.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Tên ăn xin lớn tuổi hỏi tên ăn xin trẻ tuổi.

“Không biết.” Tên ăn xin trẻ tuổi vừa nói xong, bên dò đầu nhìn bên ngoài, ở trong tro bụi đó, ba con ngựa cao to chạy ra, người cưỡi ở phía trên đều là người mặc quan phục: “Lão đại, mau nhìn, là quan binh.”

Tên ăn xin lớn tuổi vừa nhìn, đúng vậy, người trên ba con ngựa cao to đó đều uy phong lẫm lẫm, nhìn quan phục, dẫn đầu phía trước là một vị tướng quân, hai người phía sau chắc là Phó tướng gì gì đó, phía sau ba người, binh lính ngay ngắn chỉnh tề xếp thành bốn hàng cầm thương theo sát phía sau, đông nghẹt, chiếm hết cả con đường, đội ngũ càng không thấy được đuôi, nhưng chắc chắn có thể khẳng định là người, nhất định rất nhiều: “Những binh lính này tới nơi này làm gì?”

“Không biết, chúng ta có phải bẩm báo chuyện này cho tiền trạm sử hay không?” Tên ăn xin trẻ tuổi nói.

“Nhìn lại một chút đi, chuyện còn chưa biết rõ, lúc bẩm báo nếu tiền trạm sử có nghi vấn gì, chúng ta không trả lời được, còn không phải là bị mắng sao?” Tên ăn xin lớn tuổi nói.

“Đa, vẫn là lão đại nghĩ chu đáo.” Về mặt của tên ăn xin trẻ tuổi đồng ý, đội ngũ thật sự rất dài, từng đội từng đội, dẫu vào đây, cũng đến nửa giờ rồi, toàn bộ mới đi vào cửa thành, như vậy có thể thấy được, nhân số của đội binh lính này nhiều đến cỡ nào, hai người theo phía sau đội ngũ, đi theo không nhanh không chậm, sau khi đội ngũ vào cửa thành, cũng không đi huyện nha, cũng không dừng lại chút nào, mà là trực tiếp đi về phía sau núi.

“Bọn họ đến sau núi làm cái gì?” Tên ăn xin trẻ tuổi hỏi.

“Một khoảng thời gian trước, không phải tiền trạm sử thường dẫn người đến phía sau núi sao? Chẳng lẽ phía sau núi có đồ vật gì đó?” Tên ăn xin lớn tuổi cũng buồn bực.

“Chúng ta làm thế nào đây?” Tên ăn xin trẻ tuổi hỏi.

“Chúng ta đi xem một chút.” Nói xong, liền lôi kéo tên ăn xin trẻ tuổi đi lên núi, như trong dự liệu, đến chân núi thì bị ngăn lại, một tiểu đội binh lính cầm trường thương chỉ vào bọn họ: “Người nào?”

“Chúng ta là người đáng thương không có nhà để về, vẫn ở trong sơn động trên núi, binh gia, xin ngài thương xót, để chúng ta về nhà đi.” Tên ăn xin lớn tuổi đáng thương nói.

“Bây giờ phía sau núi bị quân đội trưng dụng, phải diễn luyện quân sự ở chỗ này, không cho phép bất luận kẻ nào đến gần, các ngươi nhanh rời đi một chút.” Một tiểu Đầu Mục lớn tiếng nói.

“Không được, quân gia, chúng ta vẫn ở trên núi, người đuổi chúng ta đi, trước hết cũng nên để cho chúng ta trở về cầm đồ của mình đi chứ?” Tên ăn xin lớn tuổi làm khó nói: “Chúng ta là ăn xin cũng chỉ có chăn rách, nếu không có vật kia, buổi tối chúng ta sẽ chết rét mất.”

“Không cho phép, bây giờ núi đã bị cô lập, bất kỳ người nào không có nhiệm vụ thì không được đi vào, đi mau lên.” Tiểu Đầu Mục không cho qua chút nào, rút đao ra, ý tứ rất rõ ràng, nếu không đi, sẽ không khách khí.

Hai tên ăn xin cũng không dám cứng chọi cứng, thấy tình thế không được, vội vàng chạy, mới vừa đi hai bước, thì thấy một đội binh lính khác, kéo mười mấy cái xe gì đó đi về phía sau núi, trên xe đắp mảnh mỏng, nhưng hai người nhìn qua khe hở thấy bên trong là các loại xềng, cuốc sắt gì đó.

Ẩn nấp ở trong nhà, Lâm Khải Thái nhận được tin tức tức giận đến mức quăng ly trà xuống đất: “Nhanh đi gọi Lâm Tu Văn tới cho ta.”

Lâm Tu Văn đang dực tiên dực tử với Diệp nương ở trên giường nghe thấy có người gọi hẩn ngoài cửa, không chút suy nghĩ liền mắng người đến một trận, người tới tự nhiên bị bẽ mặt, lại bẩm báo chuyện như sự thật cho Lâm Khải Thái.

Lâm Khải Thái vừa nghe, die nda nl eq uyd on lửa càng nổi lên, giận dưng dưng đi tới viện của Lâm Tu Văn, một cước đạp cửa phòng, Lâm Tu Văn ở trong phòng đang muốn nổi giận thì phát hiện người tới là thúc thúc của mình, lập tức chết đứng ở đó, Lâm Khải Thái nhìn Diệp nương đang cười trên người Lâm Tu Văn còn có cháu trai lộ ra vẻ mặt hưởng thụ của mình, cực kì giận, bưng lên một chậu nước lạnh trên kệ, cùng hắt ở trên người của hai người.

Hai người đang nóng bị nước lạnh tưới một lượt, lạnh đến run lên, không còn dực vọng gì nữa, nhìn sắc mặt tái xanh của người đứng đầu, không còn dám nói cái gì, tự chia ra đi tìm y phục của mình mặc vào, đứng ở sau lưng Lâm Khải Thái.

“Ta hỏi người, người xác định tấm bản đồ chỉ có một phần?” Lâm Khải Thái hỏi.

“A. Chắc là vậy.” Lâm Tu Văn cũng không dám khẳng định, dù sao đồ ở trong hoàng cung lâu như vậy, cũng có thể bị người ta chép một phần.

“Ta muốn đáp án khẳng định.” Lâm Khải Thái vỗ bàn kêu to, Lâm Tu Văn bị sợ đến giật mình.

“Đúng vậy thúc thúc, nếu hoàng cung còn có một phần khác, thì Tề vương kia cũng sẽ không bám chặt nihil mãi không thả.” Nghĩ tới Tề vương không muốn sống mà đuổi theo mình như vậy, Lâm Tu Văn đánh cuộc.

“Bốp ——” Một cái tát đánh vào trên mặt Lâm Tu Văn: “Người suy nghĩ kĩ rồi nói, hôm nay thám tử trong thành báo lại, có hàng loạt quan binh phong tỏa phía sau núi, còn chỗ không ít công cụ đào móc đi vào, người còn muốn gạt ta.” Nếu trong tay quan binh không có vị trí cụ thể của kho báu này, làm sao có thể không đi đâu cả, đã chạy thẳng tới phía sau núi?

“Này. Có lẽ là trùng hợp thôi, thúc thúc, người phải tin tưởng ta, đồ của ta là phần độc nhất.” Lâm Tu Văn quỳ xuống, ôm lấy bắp đùi Lâm Khải Thái, trong lòng hẩn rất rõ ràng, trên thế giới này, mệnh người vụng về, người hậu đậu là tiện nhất.

“Trùng hợp? Chỉ mong là vậy.” Lâm Khải Thái cười lạnh: “Người tới, giam người này lại.” Vốn định cứ như vậy mà xử tử, sau đó nghĩ lại, ngộ nhờ thật sự trùng hợp, không phải thua cả ván bài rồi sao? Chuyện phát hiện bảo tàng này đã bẩm báo cho Đại Kim, nếu có chuyện gì xảy ra, thì nói với phía bên kia thế nào? Hay là cứ giữ lại cái mạng này của hẩn trước, nhìn kỹ rồi nói.

Trụ tử đi ra ngoài chọn mua đồ chậm hơn so với bình thường nửa tiếng mới trở về, vừa vào cửa, liền chạy thẳng tới Tô Tĩnh Nhã, đoạt lấy bàn tính của nàng, vội nói: “Cô nương, có chuyện ly kỳ, có rất nhiều binh lính tới nơi này của chúng là, là một đội rất dài đó.” Trụ Tử khoa tay múa chân nói.

“Binh lính? Binh lính nào?” Tô Tĩnh Nhã nổi hứng tò mò, trong thành này, vẫn luôn rất an tĩnh, đột nhiên có nhiều người đến như vậy, đúng là chuyện lạ nha.

“Không biết, có ba người cưỡi ngựa dẫn đầu, sau là một đội rất dài, phải nửa canh giờ mới đi qua đường đó xong, hơn nửa kỳ quái là người đến không đi huyện nha, trực tiếp chạy đến phía sau núi, cô nương, người nói một chút, bọn họ đến sau núi làm gì?” Trụ Tử nói.

“Phía sau núi sao?” Vừa nghe đến hai chữ này, Tô Tĩnh Nhã cũng nhớ tới sơn động đầy vàng, không phải là đi tới mỏ vàng kia chứ? Nhưng mà làm sao bọn họ biết chuyện mỏ vàng này?

“Đúng vậy, phía sau núi, bọn họ còn mua hết tất cả sắt thép trong tiệm sắt, còn làm theo yêu cầu làm mấy ngàn cây xềng sắt đó, cô nương, người nói bọn họ muốn làm gì, không phải là đi đào kho báu trên núi chứ?” Trụ Tử nói: “Cô nương, chúng ta cũng hay đi núi này, thật sự có kho báu sao?”

Tô Tĩnh Nhã không có nghe hết lời nói của Trữ Tử, bỏ quyển sách lại, vội vàng chạy tới hậu viện, chuyển cái mỏ vàng đó, trừ mình ra, cũng chỉ có Lý Dục và tên họ Lâm đó biết, quan binh tới đào trắng trợn như vậy, chắc chắn sẽ không phải là họ Lâm, như vậy thì chỉ còn lại hấn.

Đẩy cửa phòng ra, bên trong trống rỗng, trên bàn cũng có một lớp bụi rơi xuống, bởi vì chuyện tình Triệu Tử Tiêu, giận hấn, không để ý hấn, xem ra, hấn đã rất lâu chưa trở về ở rồi, trong lòng có một hồi mất mát nhàn nhạt, hấn, thật cứ buông tha mình, không để ý đến mình như vậy sao?

63. Chương 43: Dò Xét Ban Đêm

64. Chương 43: Dò Xét Ban Đêm

Edit: hongheechan

Đêm khuya yên tĩnh thì có hai bóng đen xuất hiện phía dưới chỗ vách đá phía sau núi, bóng đen kia khá vạm vỡ ném sợi dây lên tảng đá trên vách đá, sau khi xác định đã cố định, vừa dùng lực, người theo sợi dây, bám trên vách đá, lên trên vách đá, nhìn một chút không có động tĩnh gì, liền kéo kéo sợi dây, người nhỏ nhắn được tín hiệu, cũng trèo lên theo sợi dây.

Vì vậy vách đá tương đối cao, không có người sẽ nghĩ tới nơi này còn có thể có người trèo, nên cũng không canh giữ, sau khi hai người đi lên thì từ từ lên tới doanh trại cách vách đá đó không xa.

Kéo hai người phía sau cùng của một đội lính tuần tra, vặn gãy cổ của bọn họ không một tiếng động, kéo tới một cái góc nhỏ, chỉ chốc lát sau, hai binh lính một cao một thấp đi ra từ trong góc kia.

Hai binh lính quang minh chính đại đi lại ở trong doanh phòng đi lại, đến cái lều lớn nhất ở chính giữa doanh địa, chợt lách người, núp ở chỗ tối, lặng lẽ mở một vết nhỏ ở lều ra, nhìn vào bên trong.

Trong lều, một người mặc trang phục quân quan đang nhìn tấm bản đồ, phía dưới còn có hai Phó tướng đang ngồi.

“Dựa theo chỗ vẽ trên bản đồ, bảo tàng đang ở phía dưới ngọn núi nhỏ cao nhất phía tây, chuẩn bị xong tất cả chưa?” Tướng quân hỏi.

“Bẩm Tướng quân, đã chuẩn bị xong, nhưng, Tướng quân, rốt cuộc tin tức này có đúng hay không? Chúng ta phái nhiều binh lính ở nơi xa xôi đến như vậy, thật sự có thể đào được kho báu sao?” Một Phó tướng hỏi.

“Đúng vậy, Tướng quân, chúng ta chỉ có một phần chỉ thị của Tề vương, đã tự mình dẫn hơn một vạn người quân đội tới nơi này, nếu thật sự có bảo tàng còn có thể nói là công lao, nếu không có, đây chính là tội chém đầu đó?” Một Phó tướng khác cũng nói.

“Phí lời nói làm cái gì, đây là đồ Tề vương tự tay giao cho bản tướng quân, sao có thể có chỗ sai?” Tướng quân nói.

“Nhưng, Tướng quân, nhìn qua thì tấm bản đồ này mới như vậy, sẽ là bản đồ lưu lại sau khi Lương vương chết sao?” Phó tướng hỏi.

“Đó cũng không phải bản đồ ban đầu, bản đồ ban đầu bị một Ngự Lâm quân trong kinh thành trộm đi, Tề vương nói rồi, để phòng có biến cố, hấn đuổi theo bản đồ ban đầu, sẽ diệt miệng người trộm đồ, chúng ta chỉ để ý đào kho báu ra đưa đến Kinh Thành, đây cũng là ý tứ của hoàng thượng, nếu chúng ta làm xong chuyện này, sau này thăng quan phát tài chắc chắn là chuyện đương nhiên.” Tướng quân nói.

“Ồ, nếu là ý của bệ hạ, cũng sẽ không có sai, hạ quan sẽ đi phân sắt thép đến các doanh trại ngay bây giờ, trời vừa sáng sẽ bắt đầu, chúng ta có đầy đủ nhân thủ, hơn nữa có bản đồ để làm, không bao lâu là có thể

tìm được kho báu Lương vương lưu lại, lại đưa đến Kinh Thành, thì chúng ta có một cái công rất lớn rồi.” Phó tướng nói.

“Đúng vậy.” Một Phó tướng khác cũng hòa theo nói.

“Tốt, đi đi.” Tướng quân đứng lên: “Giao phó cho người phía dưới, làm xong thì hãy đề phòng, không để cho bảo tàng ở trong tay chúng ta xảy ra điều gì ngoài ý muốn, nếu có biến cố gì, đây chính là tội chém đầu.”

“Dạ.” Hai phó tướng đứng lên hành lễ.

Nhìn thấy hai Phó tướng sắp sửa đi ra ngoài, hai người chỗ tối rút thân thể một cái, giấu thân mình càng thêm nghiêm chặt.

Chỉ chốc lát sau, đèn ở doanh trại Tướng quân tắt, hai người cũng ra khỏi nơi ẩn thân, trở lại vách đá lúc đi tới, xuống vách đá, sau khi bóng người biến mất từ vách đá, trên vách đá xuất hiện ba cái đầu, vừa nhìn, chính là ba người Tướng quân Phó tướng mới vừa ở trong doanh phòng: “Này, người nói xem bọn họ có mắc mưu không?”

“Nhất định có, vật dụng nơi đó của người Kim khá túng thiếu, rất coi trọng kho báu này, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cơ hội như thế.” Người mặc trang phục Tướng quân nói.

“Vậy bước kế tiếp chúng ta nên làm cái gì?”

“Trở về, đặt bẫy, chờ bọn họ tới nhay.”

Sau khi hai bóng đen xác định phía sau không còn vết tích, chạy thẳng tới trong nhà đang ẩn núp đó, vừa vào cửa, kéo lớp vải bố bên ngoài ra, bóng người nhỏ nhắn đó lại là Diệp nương, y phục cũng không đổi, Diệp nương trực tiếp vào phòng của Lâm Khải Thái, bấm báo những gì mình nhìn được nghe được cho Lâm Khải Thái.

Tay nắm cái ly của Lâm Khải Thái nổi gân xanh: “Cái đồ vô dụng đó, còn tưởng bản đồ trên tay hắn là phần duy nhất, không nghĩ tới đã bị người sao chép rồi, hắn cũng không biết, uống công ta còn coi hắn giống như Bò Tát.”

“Vậy tiền trạm sự dự định bây giờ sẽ làm gì?” Diệp nương hỏi.

“Trong thành có chuyện tình gì xảy ra hay không?” Lâm Khải Thái bỏ qua hỏi ngược lại.

“Nha dịch cũng đã xuất động, cảm bức họa Lâm công tử tìm người đầy đường.” Diệp nương trả lời.

“Tiểu tử kia đã vô dụng rồi, người đi diệt miệng, tìm một chỗ ném đi, thấy thi thể, nha dịch sẽ an tĩnh xuống.” Lâm Khải Thái phân phó, người nào uy hiếp mình thì không giữ được, con trai cũng không được, huống chi là cháu trai.

“Rõ.” Diệp nương không do dự chút nào trả lời, sau đó xoay người ra cửa, đến cửa, nam nhân áo đen mới vừa làm nhiệm vụ một chỗ với nàng đang khom người đứng ở nơi đó, Diệp nương nhìn lên nhìn xuống đánh giá hắn một cái, khoát tay: “Người, đi theo ta.”

Nam nhân kia không nói gì, đi theo phía sau nàng.

Trong một gian phòng cũ kỹ rách, diệp nương an lòng hai tay Lâm Tu Văn bị trói, ngồi trên rơm rạ dưới đất, nghe được tiếng cửa mở, thấy Diệp nương đi tới, cực kì vui vẻ: “Diệp nương, người tới thả ta sao? Tiểu yêu tinh nhà người, ta nhớ muốn chết rồi, mau đến tháo ra cho ta.” Chạy đến trước Diệp nương, mặt hưng phấn giơ lên hai tay bị trói.

“Do thám báo lại, nha dịch trong thành đều đang tìm người đó.” Diệp nương không động thủ mở trói, không để ý chút nào nói.

“Đó là đương nhiên, vì trên tay ta có bản đồ bọn hắn muốn thôi.” Lâm Tu Văn cảm thấy chuyện có chút không đúng, cứng rắn nói.

“Đã xác định, tấm bản đồ trên tay người, đã bị người khác sao lại từ lâu rồi, rất nhiều quan binh đã chạy tới trên núi đó, đã bắt đầu đào, qua không bao lâu nữa, kho báu này sẽ bị khai quật.” Diệp nương khinh thường nói.

“Này. . . .” Suy nghĩ xấu nhất đã thành sự thực: “Ta muốn gặp thúc thúc.” Ôm một tia hi vọng cuối cùng, Lâm Tu Văn nói xong vội muốn xông ra ngoài cửa, lại bị người áo đen đi theo ngăn lại.

“Tiền trạm sử sẽ không gặp ngươi, hấn bảo ta tới tiền trạm một đoạn đường.” Diệp nương cười một tiếng: “Vì chúng ta thoả mái, chết kiểu nào thì tự ngươi chọn đi, là dùng độc của ta hay là dùng kiếm của hấn, hay là muốn, ta chuẩn bị cho ngươi ba thước lụa trắng?”

“Sẽ không, ta là cháu trai của hấn, thúc thúc sẽ độc ác với ta như vậy.” Lâm Tu Văn không tin, giùng giàng muốn xông ra ngoài, nhưng làm thế nào cũng không đột phá được kiềm chế của người áo đen: “Diệp nương, ngươi sẽ không giết ta đúng không? Chúng ta. . . . Chúng ta tốt như vậy. . . .”

“Ha ha.” Diệp nương cười to: “Ngươi đang chỉ chúng ta cùng lên giường sao? Đừng dại dột, phục vụ ngươi là mệnh lệnh của tiền trạm sử.”

“Ngươi, nữ nhân độc ác, ta. . . . Ta là nam nhân của ngươi. . . .” Lâm Tu Văn từ từ lui về phía sau.

“Đúng thì thế nào, không phải Triệu Tử Tiêu cũng là nam nhân của ta sao? Đến cuối cùng vẫn là chết ở trong kế hoạch của ta, nam nhân sao? Chỉ cần ta muốn, còn có thể không có sao?” Nói xong, hôn một cái trên mặt người áo đen ở đó: “Đi đi, sau khi giải quyết thì ném xa một chút, buổi tối đến phòng của ta . . .”

“Ngươi. . . . Đồ tiện. . . .” Lời nói dừng lại ở chỗ này, một thanh trường kiếm đâm thủng ngực, cắt đứt tiếng mắng của hấn.

65. Chương 44: Bắt Cóc

Edit: hongheechan

Ba ngày sau, trong doanh địa phía sau núi là một mảnh vui mừng, trong tiếng hoan hô thành đoàn của binh lính, từng cái rương nặng trĩu bị đưa về doanh trại.

Ngày thứ tư, những binh lính kia mang gần trăm cái rương lớn, ra khỏi thành, trong đám người thỉnh thoảng có mấy người ngó dáo dác quan sát những cái rương kia, dĩ nhiên, khác thường của bọn họ cũng bị những người khác nhìn ở trong mắt.

Muốn ra khỏi thành, phải đi qua một hẻm núi lớn, hẻm núi dài hơn một dặm, hai mặt đều là núi cao dốc đứng, ở giữa chỉ có một đoạn rộng chưa đủ một trượng rộng cho người có thể đi, là một nơi phục kích tốt.

Trước quân đội có một đội mở đường, sau đó là rương lớn, và hàng loạt người theo ở phía sau.

Sau khi tiến vào trong hẻm núi, đội ngũ chậm lại, ở chỗ hẹp nhất hẻm núi, vừa kéo cái rương xe đi khỏi, thì có một trận nổ kinh thiên, trên vách đá thật cao kia, lăn xuống những tảng đá lớn, từng khối từng khối đá lớn dày đặc giống như bóng tuyết, đập vào trên người quan binh đang muốn qua hẻm núi, tách những binh lính và những cái rương này ra, đang ở phút chốc tảng đá rơi xuống kia, một đoàn hắc y nhân che mặt bay xuống từ trên hẻm núi, mục tiêu là những cái rương kia.

Đến bên cạnh cái rương, những hắc y nhân kia mới phát hiện không đúng, bên cạnh cái rương còn có binh lính, thế nhưng toàn bộ bọn họ nằm trên mặt đất, không có một người rút đao phản kháng.

Thủ lĩnh hắc y nhân vung tay lên, người phía sau tiến lên kéo mấy người lính bên cạnh, lôi kéo mới phát hiện, đều là người giả, mặc quần áo binh lính, cũng không phải người, tất cả bên trong đều là rơm rạ, cứ mười người thì được một con ngựa kéo, xa xa nhìn qua giống như là người thật.

“Không tốt, rút lui.” Thủ lĩnh hắc y nhân lập tức hạ lệnh lui về phía sau, không đợi xoay người, những cái rương kia đã nổ tung cùng lúc, hẻm núi vốn hẹp, mười mấy cái rương đồng thời nổ tung, uy lực có thể đoán được, hắc y nhân không thể tránh, toàn bộ trúng chiêu, một hồi khói mù qua đi, ngổn ngang trên đất đều là thi thể.

Leo lên những tảng đá chặn đường kia, nhìn thi thể đầy đất, Lý Dục cười lạnh, dám đánh chủ ý lên đồ của hoàng gia, thật là không biết tự lượng sức: “Người tới, đi xem một chút, tìm Lâm Khải Thái ra ngoài cho ta.” Những người khác cũng đều đồng ý, Lâm Khải Thái này, dám tư thông với tặc nhân bên ngoài, bán đứng triều đình, không thể khinh xuất tha thứ, nếu còn sống, phải mang về giao nộp, chết cũng phải cầm đi diễu hành, răn đe.

Bọn lính lật thi thể ra, kéo xuống lớp vải bố bên ngoài bọn họ, sau khi nhìn một người rồi một người mới phát hiện, bên trong hoàn toàn không có Lâm Khải Thái.

Nghe xong hồi báo của thuộc hạ, trong lòng Lý Dục có loại bất an không nói ra được, Lâm Khải Thái hết sức coi trọng kho báu này, tại sao không tự mình đến chứ? Còn có, hẳn phải đi làm chuyện tình trọng yếu hơn sao? Mục đích của bọn họ là kho báu, còn có chuyện gì quan trọng hơn kho báu đây?

“Chủ tử.” Triệu A Đại đi tới bên cạnh Lý Dục: “Mới vừa thuộc hạ thấy phía trên hẻm núi có bóng người một lóe đã biến mất, có phải là Lâm Khải Thái người đang tìm hay không?”

“Người xác định?” Lý Dục nghiêm nghị hỏi.

“Xác định, thuộc hạ khẳng định có thể, mới vừa rồi phía trên hẻm núi có người.” Triệu A Đại nói.

Chẳng lẽ, Lâm Khải Thái không tự mình đi xuống? Khi tiếng nổ mạnh vang lên, hẳn lại chạy? Người này, thật là quá giảo hoạt rồi, Lý Dục nắm chắc thượng kiếm hung hăng chém một nhát trên một tảng đá ở trước mặt, không bắt được hắn, cuối cùng vẫn là tai họa.

Không đúng ——

Lâm Khải Thái không phải là người dễ dàng nhận thua, nhất định hắn còn có chuẩn bị kế hoạch thứ hai, bây giờ, nhân thủ của hắn cũng bị giết, còn có thể làm cái gì đây?

Tửu lâu Như Ý.

Tô Tĩnh Nhã.

Hắn sẽ khai đao với người mình để ý nhất.

Lý Dục nhất thời cảm thấy cả người lạnh lẽo, ném kiếm trong tay đi, bắt được dây cương, xoay mình một cái lập tức đi lên, con ngựa xông ra ngoài giống như mũi tên: đừng có chuyện gì, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì.

Một nhóm quan binh lớn áp tải mười mấy cái rương ra khỏi thành, chuyện này thành chủ đề trọng tâm cho người cảm thấy hứng thú, Trụ Tử nghe các loại truyền miệng ở bên ngoài, lúc này đang nói sinh động như thật cho Tô Tĩnh Nhã: “Quan binh này đột nhiên tới, tầm nhìn hết sức rõ ràng, đến phía sau núi đào mười mấy cái rương lớn, quan binh là của triều đình, có thể thấy được đồ gì đó trong rương kia là vật triều đình hết sức coi trọng, có người nói, trong rương kia là hàng loạt vàng thỏi, là năm đó Lương vương thất bại, giấu đồ đi, lại không muốn để cho triều đình phát hiện, die nd anl eq uyd onmới chôn ở dưới đó”

Tô Tĩnh Nhã nghe lời nói của Trụ Tử, trong lòng có nghi vấn rất lớn, phía sau núi có một mỏ vàng, cái này nàng biết, sao hiện tại lại đào ra cái kho báu gì? Phía sau núi nhỏ nhỏ này, thật sự có nhiều bí mật như vậy?

Bốp bốp, một hồi tiếng vỗ tay vang lên ở sau lưng hai người, quay đầu nhìn lại, là một nữ nhân yêu mị, trên mặt mang nụ cười lạnh lùng, vỗ tay không chút để ý.

“Mời khách quan vào, muốn dùng cơm hay là muốn ở trọ ạ?” Từ đạo đức nghề nghiệp, Tô Tĩnh Nhã chào hỏi trước.

Nữ nhân cười một tiếng: “Mới có mấy ngày không gặp, Tô tỷ tỷ đã không nhận ra ta rồi sao?”

“Người. Người là Tiểu Anh?” Tô Tĩnh Nhã mở lớn miệng: “Không đúng, người là Diệp.” Bưng kín miệng mình, Lý Dục nói qua, nữ nhân này có một biệt hiệu bên ngoài gọi là Độc Nương Tử, tại sao nàng ta lại chạy đến nơi đây?

“Xem ra là Tô tỷ tỷ vẫn nhận ra ta, vậy ta cũng không phí lời, Tô tỷ tỷ có thể đi với ta một chuyến chứ?” Diệp nương nói.

“Ta không đi.” Tô Tĩnh Nhã lập tức từ chối, nữ nhân này là ma đầu giết người không chớp mắt, đi theo thì còn mạng trở lại sao?

“Trong tiệm của ta không có ai trông nom, nên không đi được.” Tô Tĩnh Nhã nói, trong giọng nói nghe ra được, nàng đang phát run.

“Ta đã tới mời, ngươi còn có lựa chọn sao?” Diệp nương lạnh lùng nói xong, lập tức muốn đi lên bắt người. Trụ Tử vừa nhìn thấy tình hình không đúng, một cái băng ghế đập đến Diệp nương: “Cô nương, đi mau.”

Tô Tĩnh Nhã sợ hãi, theo bản năng, nhanh chân mà bỏ chạy, mới vừa chạy hai bước, nghe được phía sau lưng thét lên một tiếng: “A ——” Vừa quay đầu lại, đã thấy chủ thủ còn nhỏ máu trong tay Diệp nương và Trụ Tử đang ôm bụng, thấy Tô Tĩnh Nhã quay đầu lại, Diệp nương dùng một tay bóp chặt cổ của Trụ Tử, nhắc thân thể cũng không cao lớn của Trụ Tử lên cao, Trụ Tử đáng thương, vốn đã bị một đao, đầu còn có hơi sức phản kháng, mặt đã biến thành màu gan heo, hai cái tay dùng sức nắm cái tay đang bóp, làm thế nào cũng không kéo ra được.

“Người chạy đi, vừa đi một bước về phía trước, ta lập tức vặn gãy cổ của hân.” Diệp nương nói.

“Người. rất cuộc người muốn làm gì?” Tô Tĩnh nhã ngừng lại, Trụ Tử là người làm của mình, trong lòng nàng cũng coi hân như người thân của mình, bỏ lại người thân để chạy trốn một mình, nàng không làm được.

“Chỉ là muốn người đi một chuyến với ta mà thôi.” Diệp nương nói.

“Được, ta đi, người buông Trụ Tử ra.” Tô Tĩnh Nhã thỏa hiệp: “Không cho phép người thương tổn bất kì người nào trong tiệm của ta, ta đi với người.” Nếu như một mình mình có thể đổi cho an toàn của phụ thân và hai người làm trong tiệm, vẫn là đáng giá.

“Rất tốt.” Diệp nương đắc ý nói: “Còn chờ cái gì, đi.”

“Người thả người trước.” Trụ Tử đã không chống nổi rồi.

“Bịch.” Một tiếng, Trụ Tử ngã ở bên trên một cái bàn, Tô Tĩnh Nhã chỉ cảm thấy thân thể bị một lực lớn kéo đi lên, sau đó liền bay ra khỏi lầu Như Ý.

“Nói cho Tề vương, muốn nữ nhân của hân còn sống, thì trong vòng một canh giờ, đưa kho báu lấy được ra phía sau núi.”

66. Chương 45: Bất Đắc Dĩ Bị Bắt

Edit: hongheechan

Lúc Lý Dục chạy tới, nhìn thấy trong lầu Như Ý là một mảnh hỗn độn, cả người Trụ Tử là máu, nằm ở trong ngực Tô lão cha.

“Có chuyện gì xảy ra.” Nhìn một vòng, không có thấy Tô Tĩnh Nhã, trong lòng Lý Dục trầm xuống, xem ra mình đã tới chậm.

“Chúng ta nghe thấy động tĩnh, lúc đi ra, Trụ Tử đã như vậy.” Tô lão cha nói.

“Là một nữ nhân.” Thấy Lý Dục đến, Trụ Tử chống mạnh một hơi nói: “Nàng bắt cô nương đi. Còn để lại lời nhắn. Nếu muốn mạng sống của cô nương, bảo Tề vương giao kho báu ra.”

“Có nói khi nào, ở nơi nào hay không?” Lý Dục hỏi.

“Có. Nói là phía sau. Một canh giờ sau.” Trụ Tử nói xong, liền hôn mê bất tỉnh.

Cũng biết cái lão già Lâm Khải Thái đó không chết tâm, Lý Dục đánh một quyền vào trên khung cửa, kho báu là do mình muốn bọn họ lộ diện nên cố ý làm ra, hiện tại, đi đâu tìm kho báu đổi người đây?

“Người là Tề vương?” Tô lão cha hỏi, hẳn có chút không tin tưởng, người làm trong tiệm mình sẽ là Tề vương dưới một người trên vạn người, Tề vương cao cao tại thượng sẽ cứu nữ nhi của mình sao?

“Đúng vậy, ta là Tề vương Lý Dục, phụ thân, người yên tâm, ta sẽ không để cô nương có chuyện gì.” Lý Dục nói xong, ra cửa, cười lên ngựa đi, thời gian có hạn, hẳn phải nghĩ biện pháp thật nhanh.

Đi không bao lâu, gặp được Thanh Sơn và huynh đệ Triệu gia đang tìm mình, vừa nói tình huống xong, ba người cũng nhíu mày.

“Chủ tử, nếu không ta vào trong thành, lấy toàn bộ ngọc bội, đồ trang sức của cửa hàng cầm đồ, cửa hàng đồ trang sức gì đó đi, chất lên chắc cũng được hơn mười cái rương, cầm đi đổi Tô cô nương.” Thanh Sơn nói.

“Không được, dù có tập chung tất cả mọi thứ trong thành vào một chỗ, thì có thể có bao nhiêu? Với lại, Lâm Khải Thái đã trúng kế một lần, lần thứ hai sẽ không dễ dàng tin tưởng chúng ta như vậy.” Lý Dục nói, kho báu được chôn vào mười mấy năm trước, đồ gì đó trong cửa hàng phần lớn đều là mới, làm sao có thể lừa được Lâm Khải Thái nhìn xa trông rộng.

“Vậy chúng ta làm thế nào đây?” Thanh Sơn hỏi.

Thở dài, Lý Dục cũng đang tự hỏi mình: “Ta đi, nói chân tướng sự tình cho bọn họ biết.”

“Không được.” Thanh Sơn ra tiếng phản đối đầu tiên: “Chủ tử là Tề vương, tại sao có thể tự mình đối mặt với nguy hiểm.”

“Đúng vậy, chủ tử, hãy để cho chúng ta đi đi, chúng ta bảo đảm, nhất định sẽ mang Tô cô nương không bị thương chút nào trở về.” Triệu A Đại nói, từ khi biết chủ tử của mình chính là Tề vương đương triều, hẳn đã hạ quyết tâm, thề sống chết nguyện trung thành.

“Người bọn họ muốn gặp là ta, các người đi thì có ích lợi gì?” Lý Dục nói.

“Nhưng chúng ta không thể để cho Vương Gia gặp chuyện không may.” Ba người cùng nói.

“Chúng ta cùng đi, đến lúc đó tùy cơ ứng biến.” Lý Dục nói: “Chúng ta đến hợp kế một cái.”

“. Được” Không khuyên được cũng chỉ có thể như vậy, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến, bảo vệ chủ tử không xảy ra chuyện là được.

Phía sau núi bên cạnh vách đá đen, Tô Tĩnh nhã bị trói hai tay, cả người nhếch nhác ngồi trên đất, người ở bên cạnh nàng chính là Lâm Khải Thái và Diệp nương, sắc mặt của hai người cũng không tốt như vậy, đặc biệt là Lâm Khải Thái, đứng ở nơi này đã lâu như vậy, mượn sức nhiều người như vậy, cũng ở tại chỗ này, nhưng không có cái gì cả, trong lòng hẳn tràn đầy tức giận, hận không thể cắt Lý Dục thành tám khúc.

Nhìn vách đá sâu không thấy đáy phía sau, Tô Tĩnh Nhã hơi choáng váng: “Ai, có phải các người bắt nhầm người rồi hay không, ta không biết Tề vương, làm sao hẳn có thể lấy kho báu gì đó để đổi ta chứ? Các người thả ta có được hay không?” Cái gì vậy chứ, mình ở trong tiệm không trêu ai không chọc ai, tự nhiên bị kéo đến tới nơi đây.

Ánh mắt của Lâm Khải Thái đảo qua, dọa Tô Tĩnh Nhã rụt cổ một cái: “Người không biết? Ha ha, ngày ngày ở cùng người cùng vào cùng ra, nói không biết, người lừa gạt người nào.”

“Cùng vào cùng ra?” Có sao? Trụ Tử và Đại Đầu là người địa phương sinh sống ở đây lâu rồi, không thể nào là bọn họ, chẳng lẽ người ông ta nói là hắn?

“Thế nào, nghĩ ra rồi sao? Chính là người trong lòng người đó, phá hủy tất cả của ta, khiến hiện tại ta giống như chó nhà có tang (*) đông trốn tây nấp.” Lâm Khải Thái kéo Tô Tĩnh Nhã một cái: “Người nói một chút, món nợ này tính như thế nào đây?”

(*)chó nhà có tang: nhà nào làm đám ma thì kiêng chó vì chó mang lại xui xẻo. Vì thế nhà nào nuôi chó mà có tang thường đuổi chó đi, không cho vào nhà.

Là hấn, thật sự là hấn, hấn là Tề vương, là Vương Gia. bên trong lòng của Tô Tĩnh Nhã ngũ vị tạp trần, có kinh ngạc có vui mừng, nhiều hơn là lo lắng: hấn là Vương Gia, là Vương Gia dưới một người trên vạn người, thân phận tôn quý cỡ nào chứ, nữ nhân nghèo hèn như mình có thể trèo lên sao? Hấn thật tâm với mình sao? Hay là lời nói kia chỉ để dụ dỗ mình ra bên ngoài?

“Hấn là Vương Gia, thân phận cực kì tôn quý, người cảm thấy hấn sẽ vì ta một dân nữ nhỏ nhoi, để đổi lấy kho báu sao? Đừng si tâm vọng tưởng.” Tô Tĩnh Nhã nói, thân phận của mình trong mắt bọn họ, chỉ sợ không bằng cả một con chó, đầu những người này hư rồi sao? Lấy chính mình đến uy hiếp hấn.

“Ha ha, cái này thì người sai rồi, này Tề vương là người quân tử giữ mình trong sạch, chưa bao giờ quá động lòng với nữ nhân, chỉ có người, chỉ có người Tô Tĩnh Nhã, làm cho hấn che chở trăm bề, người nên vinh hạnh, có thể động tới lòng của một Vương Gia, đây là chuyện tình tự hào cỡ nào chứ.” Lâm Khải Thái nói.

Cái gì? Hấn thật sự quan tâm mình sao? Một tia ngọt ngào lặng lẽ xuất hiện trong lòng, khiến cho nàng hoàn toàn quên mình đang ở trong nguy hiểm.

“Cao hứng sao? Yên tâm đi, ta bảo đảm sẽ để cho các người làm một đôi quý phu thê vui vẻ.” Lâm Khải Thái cười ha ha.

Nhìn lên con đường duy nhất trước mặt, Tô Tĩnh Nhã hô hào ở trong lòng: không nên tới, thật sự không nên tới, mặc kệ người có thật lòng với ta hay không, ta cũng không muốn

“Tiền trạm sử, đã đến lúc.” Diệp nương nói

“Sao hấn còn chưa tới?” die ndan leq uydon Lâm Khải Thái hỏi.

“Có phải thời gian chúng ta cho không đủ hay không, hấn không kịp sao?” Diệp nương nói.

Lâm Khải Thái suy nghĩ một chút nói: “Chờ một chút, qua nửa canh giờ nữa nếu hấn chưa tới, thì ném nữ nhân này xuống, chúng ta lại nghĩ biện pháp trở về Đại Kim.”

“Nhưng, không có kho báu, người Đại Kim còn có thể tiếp nhận chúng ta sao?” Diệp nương hơi bận tâm.

“Đi rồi hãy nói.” Lâm Khải Thái cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mệnh mình thực sự chỉ còn dư lại nửa canh giờ sao? Trong tâm Tô Tĩnh Nhã chát chát, chưa tận hiếu với phụ thân, không thành thân cũng chưa làm mẫu thân, thật sự sẽ đi như vậy?

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, trên đường vẫn không có nửa bóng người, Diệp nương nhìn Lâm Khải Thái một chút, lòng Lâm Khải Thái hung ác: “Đẩy nàng ta xuống, chúng ta đi.”

Diệp nương nghe lệnh, từ từ đi tới Tô Tĩnh Nhã, Tô Tĩnh Nhã cố sức xê dịch về sau: “Không được, người không được đi qua.”

“Đừng có trách ta, muốn trách thì trách người không có bản lãnh, không thể mê hoặc được Tề vương đến thần hồn điên đảo, cam tâm cầm kho báu để đổi người.” Diệp nương cười lạnh nói xong, bắt Tô Tĩnh Nhã lại, kéo nàng đi đến bên vách núi.

Mười bước, chín bước. Tô Tĩnh Nhã giùng giàng, lại vô lực thay đổi số mạng càng ngày càng đến gần vách đá của mình.

Ba bước, hai bước.

Tuyệt vọng, Tô Tĩnh Nhã nhắm hai mắt lại.

“Dừng lại.” Lâm Khải Thái kêu lên: “Người đến rồi.”

67. Chương 46: Nguy Hiểm

Edit: hongheechan

Diệp nương buông lỏng tay ra, Tô Tĩnh Nhã giống như một con búp bê vải ngồi sững trên đất, vòng ở Quỷ Môn quan một vòng, nàng bị sợ đến tay chân nhũn ra, toàn thân đều là mồ hôi, thở hổn hển mấy hơi, mới có hơi sức ngẩng đầu, trên con đường trước mặt, truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, ba con ngựa từ từ đi tới, dẫn đầu là Lý Dục, còn có hai nam nhân ở phía sau hắn.

“Tề vương, người tới chậm.” Lâm Khải Thái cười nói, trong lòng hắn, Tề vương có thể tới đã đại biểu kế hoạch của mình thành công một nửa.

“Thật ngại quá, khi nhận được tin tức của Tô lão cha thì lập tức chạy đến, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, khi ở trên đường, Bồn vương còn đang suy nghĩ, có phải Lâm lão bản đã đi rồi hay không?” Lý Dục cũng cười nói, giọng nói rất thoải mái, ánh mắt của hắn một mực để trên người của Lâm Khải Thái, từ trên mặt hắn, không thấy được một chút xúu khổn trượng nào.

Lâm Khải Thái nhíu mày một cái: “Sao Vương Gia lại đến đây một mình vậy, đồ ta muốn đâu?”

“Thứ người muốn, ý chỉ kho báu sao?” Lý Dục nói xong cười lên ha hả: “Đây chẳng qua là Bồn vương cố ý bày ra trận thế nghi binh để bắt người mà thôi, không nghĩ tới Lâm lão bản thật sự tin là thật.”

“Người cho ta là người ngu sao? Bắn đồ Lâm Tu Văn trộm được, khiến Vương gia như người tự mình dẫn người theo đuổi, quý mới tin không có chuyện như vậy.” Lâm Khải Thái nói.

“Đúng vậy, quả thật tấm bản đồ trên người Lâm Tu Văn rất quan trọng, nhưng mà, nó cũng không phải là bản đồ kho báu gì, chỉ là bản đồ thăm dò một mỏ vàng thôi, Bồn vương tự mình đuổi theo, chỉ là không muốn có người khác biết đến chỗ của cái mỏ vàng này, Lâm lão bản cũng quá có sức tưởng tượng rồi.” Lý Dục nói.

“Hừ, người cho rằng nói dối như vậy, ta sẽ tin tưởng sao?” Lâm Khải Thái khinh thường nói.

“Mười mấy năm trước, lúc Lương vương còn trông coi mấy tòa thành này, có một tú tài tên là Triệu Viễn Trí phát hiện ra một mỏ vàng trong lúc vô tình, vì trung thành với triều đình, hắn vẽ vị trí mỏ vàng thành một tấm bản đồ, giao vào trong tay thành chủ tòa thành này, ngay lúc đó Thành chủ cảm thấy chuyện này rất trọng đại, lại không đưa ra được chủ ý, nên mang người trình tấm bản đồ này lên cho Lương vương, Lương vương đang tìm cách mưu phản, khi nhìn thấy tấm bản đồ, liền nổi lên lòng tham, hạ lệnh giết chết tất cả những người biết, tự mình dấu tấm bản đồ đi, sau đó, Lương vương chiến bại, thuộc hạ của Lương vương tụ tập lại dưới cờ tàn binh bại tướng của Lương vương, nên coi tấm bản đồ này thành bản đồ kho báu, bởi vì không biết thế lực còn sót lại của Lương vương còn có bao nhiêu, hoàng thượng không dám hạ lệnh khai thác mỏ vàng, nên thu tấm bản đồ vào, không nghĩ tới, Lâm Tu Văn tin truyền thuyết này, trộm tấm bản đồ ra ngoài, mà Lâm lão bản người, càng đáng thương thêm, đặt hết toàn bộ ở trên mỏ vàng còn chưa khai thác này.” Lý Dục nói chân tướng ra một lần.

“Không, sẽ không.” Lâm Khải Thái không tin, hắn dùng tất cả của mình để đổi lấy, không phải là lấy một kết quả như vậy: “Người có bằng chứng gì, vì cái gì mà ta phải tin tưởng người?”

“Hai người phía sau ta sẽ chứng minh cho người.” Lý Dục nói: “Gia tộc tú tài này có một dấu hiệu, lúc vẽ bản đồ, tú tài vì muốn nổi danh nên vẽ cái dấu hiệu đó ở trong góc tấm bản đồ, khi Lương vương đuổi giết người nhà tú tài, thê tử của hắn mang theo hai đứa con trai đã tránh được đuổi giết, mà Ngọc Giác tượng trưng dấu hiệu gia môn đó, đang ở trên người của hai người này.” Lý Dục vung tay lên, huynh đệ Triệu gia sau lưng lấy Ngọc Giác từ trên cổ xuống, đưa cho Lý Dục, Lý Dục lấy một khối ở trong sơn động từ trong lòng ngực hắn ra, hợp chung một chỗ, chính là một hình Ngọc Giác tròn, giờ Ngọc Giác lên, có hoa văn giống như Long Văn: “Lâm lão bản nên nhìn qua tấm bản đồ, rồi hỏi tướng lại một phen, có phải phía dưới góc tấm bản đồ có hình vẽ giống hệt hoa văn của miếng Ngọc Giác này hay không?” Lý Dục nói, may là lúc mình đi khỏi kinh thành, hoàng huynh đã nói qua cho mình hình dáng của tấm bản đồ, chỉ hy vọng nói như vậy có thể đánh lừa được.

Thấy được Ngọc Giác, mặt Lâm Khải Thái ngay lập tức trắng bệch, quả thật trên tấm bản đồ có hoa văn như vậy: “Ném tới đây.” Hắn muốn xác nhận một cái.

Lý Dục nghe vậy, cùng ném ba khối Ngọc Giác tới: “Lâm lão bản là một người biết nhìn hàng, nhìn ngọc này một chút, có phải là ngọc cổ hay không, còn có thợ làm cái này, có phải rất lâu trước hay không?”

Run tay, nhặt ngọc trên lên, đúng như Lý Dục nói, ngọc này là khối ngọc cổ, không thể nào là miếng ngọc mới vừa làm ra, còn có hoa văn này, thật sự là giống nhau trên tấm bản đồ như đúc: “Không, cái này không thể nào.”

Đang trong lúc tinh thần Lâm Khải Thái hoảng hốt, bàn tay Lý Dục cho ra sau lưng, làm ra một dấu tay, phía sau tảng đá lớn ở một bên, mấy ngân châm như lông trâu bị bắn ra lạng yên không tiếng động.

Ngân châm bắn vào Lâm Khải Thái trước, thân thể Lâm Khải Thái chợt cứng đờ, Diệp nương một bên sau khi nhìn thấy hấn khác thường sau, không chút suy nghĩ, đẩy Tô Tĩnh Nhã bên cạnh xuống vách đá đầy.

Thân thể Tô Tĩnh Nhã vừa động, vô thức đưa tay chộp một cái, chậm lại tốc độ rơi của mình.

“Không.” Lý Dục kêu to, thi triển khinh công chạy về phía Tô Tĩnh Nhã, vừa đúng bắt được tay của nàng, nhưng mà không tốt, thân thể hấn vì mới vừa dùng khinh công, theo quán tính cũng tuột xuống theo Tô Tĩnh Nhã, lúc hai người đang muốn rơi cả xuống, vừa lúc huynh đệ Triệu gia chạy tới, bắt được chân của hấn.

Mới vừa đàm phán với Lâm Khải Thái, khẩn trương đến tay đầy mồ hôi, di enda neq úydoonLý Dục nắm tay Tô Tĩnh Nhã đã dùng hết hơi sức toàn thân hấn nhưng lại không thể ngăn cản Tô Tĩnh Nhã từ từ tuột xuống.

“Buông tay đi.” Tô Tĩnh Nhã nói: “Người là Vương Gia tôn quý, ta là một dân nữ, không đáng giá để người bỏ mạng mà cứu.”

“Không thả, người không phải là một dân nữ gì cả, người là vương phi của ta, là nữ nhân kiếp này ta yêu nhất.” Mặc dù cổ hết sức, nhưng Lý Dục chết cũng không buông tay.

“Nói cho ta biết, có phải những lời nói trước kia người nói với ta đều là thật hay không?” Tô Tĩnh Nhã hỏi.

“Thật.” Lý Dục khẳng định trả lời: “Thân phận của ta đã khiến ta khinh thường việc nói dối, mỗi một câu ta nói đều là phát ra từ đáy lòng.”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy. nếu ta muốn chết thì làm sao?”

“Ta cũng đi theo người xuống Địa phủ, thành quỷ cũng muốn ở chung một chỗ với người.” Lý Dục nói.

“Không gạt ta chứ?”

“Không lừa gạt!”

“Vậy thì tốt, người buông tay đi.”

“Không buông, chết cũng không buông.”

“Đứa ngốc, dưới chân ta có tảng đá, không rơi được.”

“À?”

“Người lên trước đi, tìm sợi dây kéo ta đi lên. Nhanh lên một chút.”

.

68. Chương 47: Khúc Cuối Cùng Viên Mãn

Edit: hongheechan

“Buông tay đi.” Tô Tĩnh Nhã nói: “Người là Vương Gia tôn quý, ta là một dân nữ, không đáng giá để người bỏ mạng mà cứu.”

“Không thả, người không phải là một dân nữ gì cả, người là vương phi của ta, là nữ nhân kiếp này ta yêu nhất.” Mặc dù cố hết sức, nhưng Lý Dục chết cũng không buông tay.

“Nói cho ta biết, có phải những lời nói trước kia người nói với ta đều là thật hay không?” Tô Tĩnh Nhã hỏi.

“Thật.” Lý Dục khẳng định trả lời: “Thân phận của ta đã khiến ta khinh thường việc nói dối, mỗi một câu ta nói đều là phát ra từ đáy lòng.”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy. nếu ta muốn chết thì làm sao?”

“Ta cũng đi theo người xuống Địa phủ, thành quỷ cũng muốn ở chung một chỗ với người.” Lý Dục nói.

“Không gạt ta chứ?”

“Không lừa gạt!”

“Vậy thì tốt, người buông tay đi.”

“Không buông, chết cũng không buông.”

“Đứa ngốc, dưới chân ta có tảng đá, không rơi được.”

“À?”

“Người lên trước đi, tìm sợi dây kéo ta đi lên. Nhanh lên một chút.”

.

Thứ trôi trên ngân châm của Thanh Sơn chính là thuốc tê mạnh nhất, lúc ấy Lâm Khải Thái và Diệp nương lập tức không động được, sau khi cứu Tô Tĩnh Nhã, Lý Dục sai người đưa hai người đến ngục giam, ngày thứ hai, truyền ra tin tức, Lâm Khải Thái điên rồi, không chịu nổi dả kích, điên điên khùng khùng gọi tên kho báu, nhưng mà, như vậy cũng không thể chạy trốn trừng phạt của luật pháp, sau ba ngày điều phổ thị chúng, bị chém đầu.

Diệp nương quỵn rũ nha dịch ở trong ngục, lúc chạy ra khỏi đại lao, bị nha dịch bên ngoài loạn tiễn bắn chết.

Huynh đệ Triệu gia thấy được chữ mẫu thân mình lưu lại trong ở mồ vàng, khóc thành một đoàn, đau lòng qua đi, hai người đã quỳ gối trước mặt Lý Dục, thề muốn đi theo cả đời.

Một đao kia không trí mạng Trụ Tử, lại làm cho người khác gầy đi cả một vòng, Tô Tĩnh Nhã cảm kích hân trăm điều, tất cả tốt, tốt đến khiến Đại Đầu không nhận được mà ghen tỵ, Đại Đầu tuyên bố, lần sau khi có nguy hiểm, hân nhất định cũng muốn canh giữ ở bên cạnh cô nương, lời này vừa mới nói ra khỏi miệng, lập tức bị Tô lão cha cho một đám đánh ngã ở trên mặt đất, Tô lão cha nói, nữ nhi của hân có lần thứ nhất này là đủ rồi, sẽ không bao giờ dính vào nguy hiểm nữa.

Chuyện đã điều tra xong, Thanh Phong cũng đi ra từ trong lao, không tác dụng ở lúc mấu chốt tác dụng, trong lòng hân xấu hổ, không chịu nhận lại chức vị đội trưởng, nhưng Thanh Sơn cũng không theo, nói mình không có năng lực dẫn dắt đội, còn nói nếu Thanh Phong không làm chức vị đội trưởng này, hân cũng mặc kệ, về với ông bà rồi, Thanh Phong bất đắc dĩ phục hồi nguyên chức, làm lên chuyện, die nda nleq úydd on càng tỉ mỉ hơn trước kia.

Phía dưới nên nói về nam nữ chỉ giác của chúng ta rồi, Lý Dục kiên trì muốn dẫn Tô Tĩnh Nhã đi Kinh Thành, trong lúc nguy nan, nhận rõ trái tim của mình, Tô Tĩnh Nhã bằng lòng tất cả, nhưng mà Tô lão cha không đồng ý, suy nghĩ của ông rất đơn giản, người ta đường đường là Vương Gia, con gái của mình chỉ là dân nữ, không nói đến không môn đăng hộ đối, Kinh Thành ngậm đầu đá nhau, ông lo lắng nữ nhi bị thiệt thòi, trong tâm Tô Tĩnh Nhã cũng lo lắng cái vấn đề này, sau khi nói lo lắng của chính mình cho Lý Dục, Lý Dục cười ha ha, hai người thật lòng yêu nhau, cần gì quan tâm ánh mắt của người khác, về phần trạch đầu cái gì đó, câu trả lời của hân càng làm cho không người nào dám tin tưởng: Một đời một kiếp hai người, giữa hai người không có người thứ ba xuất hiện, tại sao nói đến tranh đấu?

Nghe lời này Tô Tĩnh Nhã cảm động rối tinh rối mù, thuyết phục cha của mình, quyết một lòng đi Kinh Thành theo Lý Dục.

Trong tửu lâu Như Ý ít đi nữ chủ nhân, buôn bán lại càng đỏ lên, người đến phần lớn đều là nữ nhân, những tiểu thư chưa lấy chồng cũng chen đến trong tửu lâu Như Ý, nói là, trong tửu lâu Như Ý có lưu lại linh khí của Tề vương phi, dính linh khí là có thể Vạn Sự Như Ý ——

HOÀN

69. Chương 44: Bắt Cóc.

Ba ngày sau, trong doanh địa phía sau núi là một mảnh vui mừng, trong tiếng hoan hô thành đoàn của binh lính, từng cái rương nặng trĩu bị đưa về doanh trại.

Ngày thứ tư, những binh lính kia mang gần trăm cái rương lớn, ra khỏi thành, trong đám người thỉnh thoảng có mấy người ngó dáo dác quan sát những cái rương kia, dĩ nhiên, khác thường của bọn họ cũng bị những người khác nhìn ở trong mắt.

Muốn ra khỏi thành, phải đi qua một hẻm núi lớn, hẻm núi dài hơn một dặm, hai mặt đều là núi cao dốc đứng, ở giữa chỉ có một đoạn rộng chưa đủ một trượng rộng cho người có thể đi, là một nơi phục kích tốt.

Trước quân đội có một đội mở đường, sau đó là rương lớn, và hàng loạt người theo ở phía sau.

Sau khi tiến vào trong hẻm núi, đội ngũ chậm lại, ở chỗ hẹp nhất hẻm núi, vừa kéo cái rương xe đi khỏi, thì có một trận nổ kinh thiên, trên vách đá thật cao kia, lăn xuống những tảng đá lớn, từng khối từng khối đá lớn dày đặc giống như bông tuyết, đập vào trên người quan binh đang muốn qua hẻm núi, tách những binh lính và những cái rương này ra, đang ở phút chốc tảng đá rơi xuống kia, một đoàn hắc y nhân che mặt bay xuống từ trên hẻm núi, mục tiêu là những cái rương kia.

Đến bên cạnh cái rương, những hắc y nhân kia mới phát hiện không đúng, bên cạnh cái rương còn có binh lính, thế nhưng toàn bộ bọn họ nằm trên mặt đất, không có một người rút đao phản kháng.

Thủ lĩnh hắc y nhân vung tay lên, người phía sau tiến lên kéo mấy người lính bên cạnh, lôi kéo mới phát hiện, đều là người giả, mặc quần áo binh lính, cũng không phải người, tất cả bên trong đều là rơm rạ, cứ mười người thì được một con ngựa kéo, xa xa nhìn qua giống như là người thật.

“Không tốt, rút lui.” Thủ lĩnh hắc y nhân lập tức hạ lệnh lui về phía sau, không đợi xoay người, những cái rương kia đã nổ tung cùng lúc, hẻm núi vốn hẹp, mười mấy cái rương đồng thời nổ tung, uy lực có thể đoán được, hắc y nhân không thể tránh, toàn bộ trúng chiêu, một hồi khói mù qua đi, ngổn ngang trên đất đều là thi thể.

Leo lên những tảng đá chặn đường kia, nhìn thi thể đầy đất, Lý Dục cười lạnh, dám đánh chủ ý lên đồ của hoàng gia, thật là không biết tự lượng sức: “Người tới, đi xem một chút, tìm Lâm Khải Thái ra ngoài cho ta.” Những người khác cũng đều đồng ý, Lâm Khải Thái này, dám tư thông với tặc nhân bên ngoài, bán đứng triều đình, không thể khinh xuất tha thứ, nếu còn sống, phải mang về giao nộp, chết cũng phải cầm đi diễu hành, răn đe.

Bọn lính lật thi thể ra, kéo xuống lớp vải bố bên ngoài bọn họ, sau khi nhìn một người rồi một người mới phát hiện, bên trong hoàn toàn không có Lâm Khải Thái.

Nghe xong hồi báo của thuộc hạ, trong lòng Lý Dục có loại bất an không nói ra được, Lâm Khải Thái hết sức coi trọng kho báu này, tại sao không tự mình đến chứ? Còn có, hẳn phải đi làm chuyện tình trọng yếu hơn sao? Mục đích của bọn họ là kho báu, còn có chuyện gì quan trọng hơn kho báu đây?

“Chủ tử.” Triệu A Đại đi tới bên cạnh Lý Dục: “Mới vừa thuộc hạ thấy phía trên hẻm núi có bóng người một lóe đã biến mất, có phải là Lâm Khải Thái người đang tìm hay không?”

“Người xác định?” Lý Dục nghiêm nghị hỏi.

“Xác định, thuộc hạ khẳng định có thể, mới vừa rồi phía trên hẻm núi có người.” Triệu A Đại nói.

Chẳng lẽ, Lâm Khải Thái không tự mình đi xuống? Khi tiếng nổ mạnh vang lên, hắn lại chạy? Người này, thật là quá giảo hoạt rồi, Lý Dục nắm chắc thượng kiếm hung hăng chém một nhát trên một tảng đá ở trước mặt, không bắt được hắn, cuối cùng vẫn là tai họa.

Không đúng ——

Lâm Khải Thái không phải là người dễ dàng nhận thua, nhất định hắn còn có chuẩn bị kế hoạch thứ hai, bây giờ, nhân thủ của hắn cũng bị giết, còn có thể làm cái gì đây?

Tửu lâu Như Ý.

Tô Tĩnh Nhã.

Hắn sẽ khai đao với người mình để ý nhất.

Lý Dục nhất thời cảm thấy cả người lạnh lẽo, ném kiếm trong tay đi, bắt được dây cương, xoay mình một cái lập tức đi lên, con ngựa xông ra ngoài giống như mũi tên: đừng có chuyện gì, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì.

Một nhóm quan binh lớn áp tải mười mấy cái rương ra khỏi thành, chuyện này thành chủ để trọng tâm cho người cảm thấy hứng thú, Trụ Tử nghe các loại truyền miệng ở bên ngoài, lúc này đang nói sinh động như thật cho Tô Tĩnh Nhã: “Quan binh này đột nhiên tới, tầm nhìn hết sức rõ ràng, đến phía sau núi đào mười mấy cái rương lớn, quan binh là của triều đình, có thể thấy được đồ gì đó trong rương kia là vật triều đình hết sức coi trọng, có người nói, trong rương kia là hàng loạt vàng thỏi, là năm đó Lương vương thất bại, giấu đồ đi, lại không muốn để cho triều đình phát hiện, mới chôn ở dưới đó”

Tô Tĩnh Nhã nghe lời nói của Trụ Tử, trong lòng có nghi vấn rất lớn, phía sau núi có một mỏ vàng, cái này nàng biết, sao hiện tại lại đào ra cái kho báu gì? Phía sau núi nhỏ nhỏ này, thật sự có nhiều bí mật như vậy?

Bốp bốp, một hồi tiếng vỗ tay vang lên ở sau lưng hai người, quay đầu nhìn lại, là một nữ nhân yêu mị, trên mặt mang nụ cười lạnh lùng, vỗ tay không chút để ý.

“Mời khách quan vào, muốn dùng cơm hay là muốn ở trọ ạ?” Từ đạo đức nghề nghiệp, Tô Tĩnh Nhã chào hỏi trước.

Nữ nhân cười một tiếng: “Mới có mấy ngày không gặp, Tô tỷ tỷ đã không nhận ra ta rồi sao?”

“Người. Người là Tiểu Anh?” Tô Tĩnh Nhã mở lớn miệng: “Không đúng, người là Diệp.” Bưng kín miệng mình, Lý Dục nói qua, nữ nhân này có một biệt hiệu bên ngoài gọi là Độc Nương Tử, tại sao nàng ta lại chạy đến nơi đây?

“Xem ra là Tô tỷ tỷ vẫn nhận ra ta, vậy ta cũng không phí lời, Tô tỷ tỷ có thể đi với ta một chuyến chứ?” Diệp nương nói.

“Ta không đi.” Tô Tĩnh Nhã lập tức từ chối, nữ nhân này là ma đầu giết người không chớp mắt, đi theo thì còn mạng trở lại sao?

“Trong tiệm của ta không có ai trông nom, nên không đi được.” Tô Tĩnh Nhã nói, trong giọng nói nghe ra được, nàng đang phát run.

“Ta đã tới mời, người còn có lựa chọn sao?” Diệp nương lạnh lùng nói xong, lập tức muốn đi lên bắt người.

Trụ Tử vừa nhìn thấy tình hình không đúng, một cái băng ghế đập đến Diệp nương: “Cô nương, đi mau.”

Tô Tĩnh Nhã sợ hãi, theo bản năng, nhanh chân mà bỏ chạy, mới vừa chạy hai bước, nghe được phía sau lưng thét lên một tiếng: “A ——” Vừa quay đầu lại, đã thấy chủ thủ còn nhỏ máu trong tay Diệp nương và Trụ Tử đang ôm bụng, thấy Tô Tĩnh Nhã quay đầu lại, Diệp nương dùng một tay bóp chặt cổ của Trụ Tử, nhắc thân thể cũng không cao lớn của Trụ Tử lên cao, Trụ Tử đáng thương, vốn đã bị một đao, đầu còn có hơi sức phản kháng, mặt đã biến thành màu gan heo, hai cái tay dùng sức nắm cái tay đang bóp, làm thế nào cũng không kéo ra được.

“Người chạy đi, vừa đi một bước về phía trước, ta lập tức vặn gãy cổ của hân.” Diệp nương nói.

“Người. rất cuộc người muốn làm gì?” Tô Tĩnh nhã ngừng lại, Tru Tử là người làm của mình, trong lòng nàng cũng coi hân như người thân của mình, bỏ lại người thân để chạy trốn một mình, nàng không làm được.

“Chỉ là muốn người đi một chuyến với ta mà thôi.” Diệp nương nói.

“Được, ta đi, người buông Tru Tử ra.” Tô Tĩnh Nhã thỏa hiệp: “Không cho phép người thương tổn bất kì người nào trong tiệm của ta, ta đi với người.” Nếu như một mình mình có thể đổi cho an toàn của phụ thân và hai người làm trong tiệm, vẫn là đáng giá.

“Rất tốt.” Diệp nương đắc ý nói: “Còn chờ cái gì, đi.”

“Người thả người trước.” Tru Tử đã không chống nổi rồi.

“Bịch.” Một tiếng, Tru Tử ngã ở bên trên một cái bàn, Tô Tĩnh Nhã chỉ cảm thấy thân thể bị một lực lớn kéo đi lên, sau đó liền bay ra khỏi lầu Như Ý.

“Nói cho Tề vương, muốn nữ nhân của hân còn sống, thì trong vòng một canh giờ, đưa kho báu lấy được ra phía sau núi.”

70. Chương 45: Bất Đắc Dĩ Bị Bắt.

Lúc Lý Dục chạy tới, nhìn thấy trong lầu Như Ý là một mảnh hỗn độn, cả người Tru Tử là máu, nằm ở trong ngực Tô lão cha.

“Có chuyện gì xảy ra.” Nhìn một vòng, không có thấy Tô Tĩnh Nhã, trong lòng Lý Dục trầm xuống, xem ra mình đã tới chậm.

“Chúng ta nghe thấy động tĩnh, lúc đi ra, Tru Tử đã như vậy.” Tô lão cha nói.

“Là một nữ nhân.” Thấy Lý Dục đến, Tru Tử chống mạnh một hơi nói: “Nàng bắt cô nương đi. Còn để lại lời nhắn. Nếu muốn mạng sống của cô nương, bảo Tề vương giao kho báu ra.”

“Có nói khi nào, ở nơi nào hay không?” Lý Dục hỏi.

“Có. Nói là phía sau. Một canh giờ sau.” Tru Tử nói xong, liền hôn mê bất tỉnh.

Cũng biết cái lão già Lâm Khải Thái đó không chết tâm, Lý Dục đánh một quyền vào trên khung cửa, kho báu là do mình muốn bọn họ lộ diện nên cố ý làm ra, hiện tại, đi đâu tìm kho báu đổi người đây?

“Người là Tề vương?” Tô lão cha hỏi, hân có chút không tin tưởng, người làm trong tiệm mình sẽ là Tề vương dưới một người trên vạn người, Tề vương cao cao tại thượng sẽ cứu nữ nhi của mình sao?

“Đúng vậy, ta là Tề vương Lý Dục, phụ thân, người yên tâm, ta sẽ không để cô nương có chuyện gì.” Lý Dục nói xong, ra cửa, cười lên ngựa đi, thời gian có hạn, hân phải nghĩ biện pháp thật nhanh.

Đi không bao lâu, gặp được Thanh Sơn và huynh đệ Triệu gia đang tìm mình, vừa nói tình huống xong, ba người cũng nhủm mây.

“Chủ tử, nếu không ta vào trong thành, lấy toàn bộ ngọc bội, đồ trang sức của cửa hàng cầm đồ, cửa hàng đồ trang sức gì đó đi, chất lên chắc cũng được hơn mười cái rương, cầm đi đổi Tô cô nương.” Thanh Sơn nói.

“Không được, dù có tập chung tất cả mọi thứ trong thành vào một chỗ, thì có thể có bao nhiêu? Với lại, Lâm Khải Thái đã trúng kế một lần, lần thứ hai sẽ không dễ dàng tin tưởng chúng ta như vậy.” Lý Dục nói, kho báu được chôn vào mười mấy năm trước, đồ gì đó trong cửa hàng phần lớn đều là mới, làm sao có thể lừa được Lâm Khải Thái nhìn xa trông rộng.

“Vậy chúng ta làm thế nào đây?” Thanh Sơn hỏi.

Thở dài, Lý Dục cũng đang tự hỏi mình: “Ta đi, nói chân tướng sự tình cho bọn họ biết.”

“Không được.” Thanh Sơn ra tiếng phản đối đầu tiên: “Chủ tử là Tề vương, tại sao có thể tự mình đối mặt với nguy hiểm.”

“Đúng vậy, chủ tử, hãy để cho chúng ta đi đi, chúng ta bảo đảm, nhất định sẽ mang Tô cô nương không bị thương chút nào trở về.” Triệu A Đại nói, từ khi biết chủ tử của mình chính là Tề vương đương triều, hẳn đã hạ quyết tâm, thề sống chết nguyện trung thành.

“Người bọn họ muốn gặp là ta, các người đi thì có ích lợi gì?” Lý Dục nói.

“Nhưng chúng ta không thể để cho Vương Gia gặp chuyện không may.” Ba người cùng nói.

“Chúng ta cùng đi, đến lúc đó tùy cơ ứng biến.” Lý Dục nói: “Chúng ta đến hợp kế một cái.”

“ Được” Không khuyên được cũng chỉ có thể như vậy, đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến, bảo vệ chủ tử không xảy ra chuyện là được.

Phía sau núi bên cạnh vách đá đen, Tô Tĩnh nhã bị trói hai tay, cả người nhếch nhác ngồi trên đất, người ở bên cạnh nàng chính là Lâm Khải Thái và Diệp nương, sắc mặt của hai người cũng không tốt như vậy, đặc biệt là Lâm Khải Thái, đứng ở nơi này đã lâu như vậy, mượn sức nhiều người như vậy, cũng ở tại chỗ này, nhưng không có cái gì cả, trong lòng hẳn tràn đầy tức giận, hận không thể cắt Lý Dục thành tám khúc.

Nhìn vách đá sâu không thấy đáy phía sau, Tô Tĩnh Nhã hơi choáng váng: “Ai, có phải các người bắt nhầm người rồi hay không, ta không biết Tề vương, làm sao hẳn có thể lấy kho báu gì đó để đổi ta chứ? Các người thả ta có được hay không?” Cái gì vậy chứ, mình ở trong tiệm không trêu ai không chọc ai, tự nhiên bị kéo đến tới nơi đây.

Ánh mắt của Lâm Khải Thái đảo qua, dọa Tô Tĩnh Nhã rụt cổ một cái: “Người không biết? Ha ha, ngày ngày ở cùng người cùng vào cùng ra, nói không biết, người lừa gạt người nào.”

“Cùng vào cùng ra?” Có sao? Trụ Tử và Đại Đầu là người địa phương sinh sống ở đây lâu rồi, không thể nào là bọn họ, chẳng lẽ người ông ta nói là hẳn?

“Thế nào, nghĩ ra rồi sao? Chính là người trong lòng người đó, phá hủy tất cả của ta, khiến hiện tại ta giống như chó nhà có tang (*) đông trốn tây nấp.” Lâm Khải Thái kéo Tô Tĩnh Nhã một cái: “Người nói một chút, món nợ này tính như thế nào đây?”

(*)chó nhà có tang: nhà nào làm đám ma thì kiêng chó vì chó mang lại xui xẻo. Vì thế nhà nào nuôi chó mà có tang thường đuổi chó đi, không cho vào nhà.

Là hẳn, thật sự là hẳn, hẳn là Tề vương, là Vương Gia. bên trong lòng của Tô Tĩnh Nhã ngũ vị tạp trần, có kinh ngạc có vui mừng, nhiều hơn là lo lắng: hẳn là Vương Gia, là Vương Gia dưới một người trên vạn người, thân phận tôn quý cỡ nào chứ, nữ nhân nghèo hèn như mình có thể trèo lên sao? Hẳn thật tâm với mình sao? Hay là lời nói kia chỉ để dụ dỗ mình ra bên ngoài?

“Hẳn là Vương Gia, thân phận cực kì tôn quý, người cảm thấy hẳn sẽ vì ta một dân nữ nhỏ nhoi, để đổi lấy kho báu sao? Đừng si tâm vọng tưởng.” Tô Tĩnh Nhã nói, thân phận của mình trong mắt bọn họ, chỉ sợ không bằng cả một con chó, đầu những người này hư rồi sao? Lấy chính mình đến uy hiếp hẳn.

“Ha ha, cái này thì người sai rồi, này Tề vương là người quân tử giữ mình trong sạch, chưa bao giờ quá động lòng với nữ nhân, chỉ có người, chỉ có người Tô Tĩnh Nhã, làm cho hẳn che chở trăm bề, người nên vinh hạnh, có thể động tới lòng của một Vương Gia, đây là chuyện tình tự hào cỡ nào chứ.” Lâm Khải Thái nói.

Cái gì? Hẳn thật sự quan tâm mình sao? Một tia ngọt ngào lặng lẽ xuất hiện trong lòng, khiến cho nàng hoàn toàn quên mình đang ở trong nguy hiểm.

“Cao hứng sao? Yên tâm đi, ta bảo đảm sẽ để cho các người làm một đôi quý phu thê vui vẻ.” Lâm Khải Thái cười ha ha.

Nhìn lên con đường duy nhất trước mặt, Tô Tĩnh Nhã hô hào ở trong lòng: không nên tới, thật sự không nên tới, mặc kệ người có thật lòng với ta hay không, ta cũng không muốn

“Tiền trạm sử, đã đến lúc.” Diệp nương nói

“Sao hắn còn chưa tới?” Lâm Khải Thái hỏi.

“Có phải thời gian chúng ta cho không đủ hay không, hắn không kịp sao?” Diệp nương nói.

Lâm Khải Thái suy nghĩ một chút nói: “Chờ một chút, qua nửa canh giờ nữa nếu hắn chưa tới, thì ném nữ nhân này xuống, chúng ta lại nghĩ biện pháp trở về Đại Kim.”

“Nhưng, không có kho báu, người Đại Kim còn có thể tiếp nhận chúng ta sao?” Diệp nương hơi bận tâm.

“Đi rồi hãy nói.” Lâm Khải Thái cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Mệnh mình thực sự chỉ còn dư lại nửa canh giờ sao? Trong tâm Tô Tĩnh Nhã chất chất, chưa tận hiếu với phụ thân, không thành thân cũng chưa làm mẫu thân, thật sự sẽ đi như vậy?

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, trên đường vẫn không có nửa bóng người, Diệp nương nhìn Lâm Khải Thái một chút, lòng Lâm Khải Thái hung ác: “Đẩy nàng ta xuống, chúng ta đi.”

Diệp nương nghe lệnh, từ từ đi tới Tô Tĩnh Nhã, Tô Tĩnh Nhã cố sức xô dịch về sau: “Không được, người không được đi qua.”

“Đừng có trách ta, muốn trách thì trách người không có bản lãnh, không thể mê hoặc được Tề vương đến thần hồn điên đảo, cam tâm cầm kho báu để đổi người.” Diệp nương cười lạnh nói xong, bắt Tô Tĩnh Nhã lại, kéo nàng đi đến bên vách núi.

Mười bước, chín bước. Tô Tĩnh Nhã giùng giàng, lại vô lực thay đổi số mạng càng ngày càng đến gần vách đá của mình.

Ba bước, hai bước.

Tuyệt vọng, Tô Tĩnh Nhã nhắm hai mắt lại.

“Dừng lại.” Lâm Khải Thái kêu lên: “Người đến rồi.”

71. Chương 46: Nguy Hiểm.

Diệp nương buông lỏng tay ra, Tô Tĩnh Nhã giống như một con búp bê vãi ngồi sững trên đất, vòng ở Quỷ Môn quan một vòng, nàng bị sợ đến tay chân nhũn ra, toàn thân đều là mồ hôi, thở hổn hển mấy hơi, mới có hơi sức ngẩng đầu, trên con đường trước mặt, truyền đến tiếng vó ngựa lộc cộc, ba con ngựa từ từ đi tới, dẫn đầu là Lý Dục, còn có hai nam nhân ở phía sau hắn.

“Tề vương, người tới chậm.” Lâm Khải Thái cười nói, trong lòng hắn, Tề vương có thể tới đã đại biểu kế hoạch của mình thành công một nửa.

“Thật ngại quá, khi nhận được tin tức của Tô lão cha thì lập tức chạy đến, không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, khi ở trên đường, Bồn vương còn đang suy nghĩ, có phải Lâm lão bản đã đi rồi hay không?” Lý Dục cũng cười nói, giọng nói rất thoải mái, ánh mắt của hắn một mực để trên người của Lâm Khải Thái, từ trên mặt hắn, không thấy được một chút xúu khấn trương nào.

Lâm Khải Thái nhíu mày một cái: “Sao Vương Gia lại đến đây một mình vậy, đồ ta muốn đâu?”

“Thứ người muốn, ý chỉ kho báu sao?” Lý Dục nói xong cười lên ha hả: “Đây chẳng qua là Bồn vương cố ý bày ra trận thế nghi binh để bắt người mà thôi, không nghĩ tới Lâm lão bản thật sự tin là thật.”

“Người cho ta là người ngu sao? Bản đồ Lâm Tu Văn trộm được, khiến Vương gia như người tự mình dẫn người theo đuổi, quỷ mới tin không có chuyện như vậy.” Lâm Khải Thái nói.

“Đúng vậy, quả thật tấm bản đồ trên người Lâm Tu Văn rất quan trọng, nhưng mà, nó cũng không phải là bản đồ kho báu gì, chỉ là bản đồ thăm dò một mỏ vàng thôi, Bồn vương tự mình đuổi theo, chỉ là không muốn có người khác biết đến chỗ của cái mỏ vàng này, Lâm lão bản cũng quá có sức tưởng tượng rồi.” Lý Dục nói.

“Hừ, người cho rằng nói dối như vậy, ta sẽ tin tưởng sao?” Lâm Khải Thái khinh thường nói.

“Mười mấy năm trước, lúc Lương vương còn trông coi mấy tòa thành này, có một tú tài tên là Triệu Viễn Trí phát hiện ra một mỏ vàng trong lúc vô tình, vì trung thành với triều đình, hắn vẽ vị trí mỏ vàng thành một tấm bản đồ, giao vào trong tay thành chủ tòa thành này, ngay lúc đó Thành chủ cảm thấy chuyện này rất trọng đại, lại không đưa ra được chủ ý, nên mang người trình tấm bản đồ này lên cho Lương vương, Lương vương đang tìm cách mưu phản, khi nhìn thấy tấm bản đồ, liền nổi lên lòng tham, hạ lệnh giết chết tất cả những người biết, tự mình dấu tấm bản đồ đi, sau đó, Lương vương chiến bại, thuộc hạ của Lương vương tụ tập lại dưới cờ tàn binh bại tướng của Lương vương, nên coi tấm bản đồ này thành bản đồ kho báu, bởi vì không biết thế lực còn sót lại của Lương vương còn có bao nhiêu, hoàng thượng không dám hạ lệnh khai thác mỏ vàng, nên thu tấm bản đồ vào, không nghĩ tới, Lâm Tu Văn tin truyền thuyết này, trộm tấm bản đồ ra ngoài, mà Lâm lão bản người, càng đáng thương thêm, đặt hết toàn bộ ở trên mỏ vàng còn chưa khai thác này.” Lý Dục nói chân tướng ra một lần.

“Không, sẽ không.” Lâm Khải Thái không tin, hắn dùng tất cả của mình để đổi lấy, không phải là lấy một kết quả như vậy: “Người có bằng chứng gì, vì cái gì mà ta phải tin tưởng người?”

“Hai người phía sau ta sẽ chứng minh cho người.” Lý Dục nói: “Gia tộc tú tài này có một dấu hiệu, lúc vẽ bản đồ, tú tài vì muốn nổi danh nên vẽ cái dấu hiệu đó ở trong góc tấm bản đồ, khi Lương vương đuổi giết người nhà tú tài, thê tử của hắn mang theo hai đứa con trai đã tránh được đuổi giết, mà Ngọc Giác tượng trưng dấu hiệu gia môn đó, đang ở trên người của hai người này.” Lý Dục vung tay lên, huynh đệ Triệu gia sau lưng lấy Ngọc Giác từ trên cổ xuống, đưa cho Lý Dục, Lý Dục lấy một khối ở trong sơn động từ trong lòng ngực hắn ra, hợp chung một chỗ, chính là một hình Ngọc Giác tròn, giờ Ngọc Giác lên, có hoa văn giống như Long Văn: “Lâm lão bản nên nhìn qua tấm bản đồ, rồi hỏi tướng lại một phen, có phải phía dưới góc tấm bản đồ có hình vẽ giống hệt hoa văn của miếng Ngọc Giác này hay không?” Lý Dục nói, may là lúc mình đi khỏi kinh thành, hoàng huynh đã nói qua cho mình hình dáng của tấm bản đồ, chỉ hy vọng nói như vậy có thể đánh lừa được.

Thấy được Ngọc Giác, mặt Lâm Khải Thái ngay lập tức trắng bệch, quả thật trên tấm bản đồ có hoa văn như vậy: “Ném tới đây.” Hắn muốn xác nhận một cái.

Lý Dục nghe vậy, cùng ném ba khối Ngọc Giác tới: “Lâm lão bản là một người biết nhìn hàng, nhìn ngọc này một chút, có phải là ngọc cổ hay không, còn có thợ làm cái này, có phải rất lâu trước hay không?”

Run tay, nhặt ngọc trên lên, đúng như Lý Dục nói, ngọc này là khối ngọc cổ, không thể nào là miếng ngọc mới vừa làm ra, còn có hoa văn này, thật sự là giống nhau trên tấm bản đồ như đúc: “Không, cái này không thể nào.”

Đang trong lúc tinh thần Lâm Khải Thái hoảng hốt, bàn tay Lý Dục cho ra sau lưng, làm ra một dấu tay, phía sau tảng đá lớn ở một bên, mấy ngàn trăm như lông trâu bị bắn ra lạng yên không tiếng động.

Ngân châm bắn vào Lâm Khải Thái trước, thân thể Lâm Khải Thái chợt cứng đờ, Diệp nương một bên sau khi nhìn thấy hắn khác thường sau, không chút suy nghĩ, đẩy Tô Tĩnh Nhã bên cạnh xuống vách đá đấy.

Thân thể Tô Tĩnh Nhã vừa động, vô thức đưa tay chụp một cái, chậm lại tốc độ rơi của mình.

“Không.” Lý Dục kêu to, thi triển khinh công chạy về phía Tô Tĩnh Nhã, vừa đứng bắt được tay của nàng, nhưng mà không tốt, thân thể hắn vì mới vừa dùng khinh công, theo quán tính cũng tuột xuống theo Tô Tĩnh Nhã, lúc hai người đang muốn rơi cả xuống, vừa lúc huynh đệ Triệu gia chạy tới, bắt được chân của hắn.

Mới vừa đàm phán với Lâm Khải Thái, khẩn trương đến tay đầy mồ hôi, Lý Dục nắm tay Tô Tĩnh Nhã đã dùng hết hơi sức toàn thân hắn nhưng lại không thể ngăn cản Tô Tĩnh Nhã từ từ tuột xuống.

“Buông tay đi.” Tô Tĩnh Nhã nói: “Người là Vương Gia tôn quý, ta là một dân nữ, không đáng giá để người bỏ mạng mà cứu.”

“Không thả, người không phải là một dân nữ gì cả, người là vương phi của ta, là nữ nhân kiếp này ta yêu nhất.” Mặc dù cố hết sức, nhưng Lý Dục chết cũng không buông tay.

“Nói cho ta biết, có phải những lời nói trước kia người nói với ta đều là thật hay không?” Tô Tĩnh Nhã hỏi.

“Thật.” Lý Dục khẳng định trả lời: “Thân phận của ta đã khiến ta khinh thường việc nói dối, mỗi một câu ta nói đều là phát ra từ đáy lòng.”

“Thật sao?”

“Thật!”

“Vậy. . . . nếu ta muốn chết thì làm sao?”

“Ta cũng đi theo người xuống Địa phủ, thành quỷ cũng muốn ở chung một chỗ với người.” Lý Dục nói.

“Không gạt ta chứ?”

“Không lừa gạt!”

“Vậy thì tốt, người buông tay đi.”

“Không buông, chết cũng không buông.”

“Đứa ngốc, dưới chân ta có tảng đá, không rơi được.”

“À?”

“Người lên trước đi, tìm sợi dây kéo ta đi lên. . . . Nhanh lên một chút.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-kho-cua-nuong-tu-dep>